

Στο προαύλιο του ψυχιατρείου γνωριστήκαμε, σ' ένα διάλειμμα τρέλας. νέος εγώ θεραπευτής, ντυμένη εσύ μαντόνα, με μια καρτέλα ιστορικού μια χούφτα ψυχοφάρμακα. σε πήγαينا για ηλεκτροσόκ -μήπως σ' επανεντάξω- να γίνεις ράφτρα στο γουδί ή πλύστρα στα καμίνια

Το τελευταίο δρομολόγιο που πηρα σήμερα στη λάθος στάση είχε μια ξεχασμένη ομπρέλα σκέπασα τη στάση που δεν είχε υπόστεγο ένα σιδερένιο καθισμα για δύο είχε με τρύπες για να περνάει η βροχή η ομπρέλα αύριο θα προστατεύει τα ίχνη των περαστικών απο τον ασθενικό ήλιο χειμώνας είναι ακόμη οι μέρες όμως μεγαλώνουν θα τα πούμε τις μικρότερες νύχτες που έρχονται.

Θα κοιτάμε η μία την άλλη και ο ένας την άλλη και ο άλλος τον άλλο και η άλλη τον ένα δίχως ντροπή και δίχως φόβο και η εξουσία λέξη αραχνιασμένη και κλειδαμπαρομένη στα σεντούκια της μνήμης θα τη βγάζουμε να παίρνει αέρα όχι γιατί δεν θέλουμε να σκάσει η ασφυκτιά μα για να μην ξεχάμε τους δρόμους με τις νάρκες μην τυχόν και τους διαβούμε ξανά αυτούς που στοιβάξαν τις ορδές των προγόνων μας και τους μισούς εαυτούς μας σε σωρούς νεκροζώντανων

Νύχτα Γενάρη μαθητικά πόλη που καίγεται λουλούδι π' ανθίζει μάτια που χαίρονται ανταύγειες του χάους σιάχχτρα σκιαγμένα τυράννων υπάλληλοι

1976: «Ελεύθεροι οι βασανιστές! Κανένas από τους έξη καταδικασθέντες απόστρατους αξιωματικούς της Γενικής Ασφάλειας για τα βασανιστήρια που έγιναν στο σφαγείο της οδού Μπουμπουλίνας δεν κλείσθηκε στις φυλακές. Αυτό το γεγονός προκάλεσε την άμεση και ιδιαίτερα έντονη αντίδραση των κομμάτων της Αντιπολίτευσης»

Όλοι σ' αυτή τη χώρα γεννήθηκαν λεβέντες πρόσχαροι με μεγάλες καρδιές που αγαπάν όλοι καμώθηκαν με μάρμαρο και ήλιο όλοι καμώθηκαν τίμιοι και γενναίοι.

Όλες εδώ γεννήθηκαν με τιμημένους κόλπους όλες περιήφανες καλόκαρδες μανάδες ακούραστες εργάτριες της σπιτικής μας ευτυχίας.

Θάνατος στους ποιητές, θάνατος σ'αυτούς που τα σκατά τα κάνουν ήλιο και θάλασσα Θάνατος στους ποιητές, θάνατος σ'αυτούς που συντηρούν τους σχολικούς μας μύθους.

Εκεί που σημαδεύει ο έλεγχος να γίνεσαι αόρατος πάνθηρας μέσα στη νύχτα. Εκεί που χορεύει η ελευθερία να είσαι αυτός που κελαηδά φωτεινός μ'όλα τα χρώματα.

Στο άδειο μου πακέτο απόψε μήγκες Τα κλοπιμαία μ' άφησες και βγήκες Και τώρα μέσα στην παρανομία Μας ψάχνει και τους δυο η αστυνομία. Δεν είμαστε όμως δυο σε ένα Κι αν θα τα βρουν.. Άστο σε μένα.

Τα έσπασα πάλι εχθές το βράδυ Τι έσπασα...;; Την ψυχή μου στον τοίχο σαν ποτηρι αδειανό που χτυπά και γίνεται κομμάτια και θρύψαλα γεμίζει παντού που κόβουν βαθιά όποιον δεν προσέξει και πάνω τους πατήσει. Αυτό. Φτάνει;

Η πικρή γεύση ερχεται απ' το τίποτα. Το τίποτα είναι το κενό. Το κενό είναι το σήμα κατατεθέν των ημερών μας. Οι μέρες μας είναι θορυβώδεις. Ο θόρυβος είναι τέχνη. Η τέχνη του να ξύνεις τις πληγές σου.

Η Τέχνη

Με ποιήματα-μονοκονδυλίες, σε χαρτιά που ξεχνιούνται ανάμεσα σε σελίδες τετραδίων με σημειώσεις λογιστικών σχεδίων δεν κάνεις τέχνη

Η Τέχνη

Η ζωή. Είναι ένα τρέκλισμα, σκουντούφλημα που σου σπάει τα μούτρα γύρω φωνές κοροϊδευτικές - γελία, γελώ κι εγώ κλαιγοντας, όλοι μαζί, γεία μας, πολύ αλκοόλ - σήμερα, αύριο με γραβάτα, επίσημη ενδυμασία κηδείας, η ζωή..

Η Τέχνη

Η ζωή. Ζευγαράκια γύρω αυτοκτονούν, χωρίζονται εις τα εξ'ων συνετέθησαν και να οι νευρώσεις, και ποιήματα-μονοκονδυλίες, αυτά που δεν είναι Τέχνη, αλλά είναι κραυγή, φιλαράκο μου, Κραυγή.

Η Τέχνη

Η ζωή. Είναι κοινή για μένα, για σένα, χωρίς να σε νιώθω, χωρίς να με νιώθεις, είναι κοινή, χωρίς να ζούμε κοινά, κι ας ζούμε τόσο κοινά. Και μου λες για την Τέχνη, που δε χωρά τα ποιημάτά μου, κι εγώ σου λέω πως εσένα δε σε χωράει το μυαλό μου, κι εμένα δε με χωράει η καρδιά σου και μου μιλάς για τέχνη..

Η Τέχνη

Η Τέχνη να πάει να γαμηθεί

Εδώ μιλάμε για θάνατο.

Άντε γαμήσου και χάσου, πουτανίστα φτιαγμένη στο Γαίηλ. Θα κτενίσω τη νύκτα με κοκταίηλ μολότφω τα μαλλιά σου.

Χορεύουν σ' ένα βελόνι τρεις μονόχειρες χωροφυλάκοι-ανοιχτοί μας προσμένουν δυο λάκκοι, της χαράς μου τρυγόνι.

Ο συρφετός των αχρείων μες στα ματάκια σου ανασαίνει. Θα ζήσω λοιπόν τη ναρκωμένη νύχτα των Εξαρχείων.

Κι όταν η μέρα ξυπνήσει σε μια λαμαρίνα της Μεθώνης θα με δει, θα σε δει, να καυλώνεις α! στουπί στο μεθύσι.

Ίσως και να 'χεις εφεύρει τους πεθαμένους που μας κοιτάνε. Ήσυχα θ' αποδημήσω και θά 'ναι πρωινό του Νοέμβρη.

Θά 'ναι στα μπαρ του Παραδείσου νυφούλα ραντισμένη με ρύζι η ψυχή μου- κι εκεί να σφουρίζε θε να βρει τη δική σου.

Το φως θ' ανάψει πνοούλα, απαλή σαν το χάδι κι η μνήμη, και θα μοιάσει όλη η νύχτα απ' ασήμι και θα γίνεις δροσούλα.

Ο ήλιος

Ο ήλιος παίρνει Ό,τι έχω Την χορεύει Και γω τρέχω Πίσω τους Και πίνω Πίνει Πίνο και χορεύει Προχωρά Και με δουλεύει Την δουλεύω Την προφταίνω Κάθομαι Και ξαποσταίνω Ξεγλυστρά Και μου γελάει Της γελάω Κι αυτή κλαίει Και σωπαίνω Και σωπαίνει Και γελάμε Και τσουγκράμε Και γυρνάμε Προχωράμε Πίσω γω Και πίσω αυτή Τρομαγμένη Την κρατάω Με κρατάει Και γελάω Και χορεύει Κι όλο κλαίει Και κοιτάζω Τη ζωή της Τη ζωή μου Και τον ήλιο Και τη μέρα Που αρχίζει Κάθε μέρα Όλο αρχίζει Και η φωνή της Ψιθυρίζει «Σ'αγαπώ» κι εγώ το λέω τη φιλάω μ' αγκαλιάζει και τα σπάει και γελάω κι όλο μου ζητά και φεύγει και γω τρέχω κι αυτή πέφτει πέφτω κι όλο ακολουθάω κάνω συνειρμούς μεθάω «σ' αγαπώ» κι αυτή περιρβίζω με χτυπάει την φιλάω και η μέρα και ο ήλιος κι οι άνθρωποι όλα φεύγουν και η νύχτα ακολουθάει μας χωρίζει και γελάει κι εγώ κλαίω αυτή κοιμάται ίσως κάπου να θυμάται το φιλί της κοιμωμένης του ονειρου και της μέθης και της μοναξιάς τη γεύση

Αυτή είναι η αγάπη -

για τον άπειρο ουρανό να πετάς, ψηλά να ξεσκίζεις διαμιάς εκατό πέπλα να παραδίνεσαι στη ζωή με την πρώτη ανάσα να συνεχίζεις να προχωράς χωρίς πόδια μετά το τελευταίο βήμα, να θεωρείς τον κόσμο σαν ένα όνειρο, κι όχι έτσι, όπως μας εμφανίζεται.

«Για τα παράξενα μάτια που το παράδοξο φως τους μου επισημαίνουν τον κίνδυνο να αποκοιμηθώ μέσα τους»

Chε στην Τσιτσόνα Φερέϊρα 20 Οκτώβρη 1951

«Ω ευγενικοί μου άνθρωποι, η ζωή είναι σύντομη... Αν ζούμε, ζούμε για να πατήσουμε πάνω στα κεφάλια των βασιλιάδων» William Shakespeare

ΑΠΑΤΡΙΣ

εφημερίδα δρόμου

ΑΡ. ΦΥΛΑΩ 9 ● ΚΡΗΤΗ, ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ 2010 ● ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ

ανεκ.αθεν εγκληματίες

καταγγελία εναντίον των μπάτσων και της ναυτιλιακής εταιρείας ANEK για πλαστογράφηση παραστατικών εγγράφων

σελ. 4

η κρίση, ο λόγος της αριστεράς και μια οιρατηγική

η κουβέντα για αναζήτηση "προτάσεων" εξόδου από την κρίση στο χώρο της αριστεράς έχει ανάψει.

σελ. 10

για το Ελευθεριακό σχολείο Paideia στη Μέριδα (Ισπανία)

αποσπάσματα από τα βιβλία της συλλογικότητας Paideia

σελ. 19

να γίνουμεπολλοί! να δώσουμεμάχες!

Η κοινωνία, όλοι μας δηλαδή, παρακολουθούμε αποσβολωμένοι τις εξελίξεις, και ο καθένας αρχίζει να αναρωτιέται πώς θα αντεπεξέλθει σε αυτές. Η ατμόσφαιρα μυρίζει μαρπούτι, όλοι μοιάζουν να περιμένουν το μεγάλο μπαμ και να διατηρούν προς το παρόν την ψυχραιμία τους. Η απαξίωση στο πολιτικό σύστημα και τον καθεστωτικό συνδικαλισμό έχει χτυπήσει κόκκινο. Η διάσπαση αλλά και η αδυναμία της αριστεράς να συνειδητοποιήσει αυτή την κρίσιμη στιγμή ότι οι εξελίξεις σε παγκόσμιο οικονομικό επίπεδο (και οι συνέπειές τους για την Ελλάδα) δημιουργούν συνθήκες που κάνουν τις διαφορες

οικονομιστικές απαιτήσεις από μια κυβέρνηση-μαριονέτα του Δ.Ν.Τ να μοιάζουν λιγάκι αστείες, είναι δεδομένες. Δημιουργείται λοιπόν ένα κενό, που διογκώνεται γοργά, ένα κενό που αναπόφευκτα πρέπει να γεμίσει. Έτσι το ορίζει η ιστορία. "Όπως και να 'χει, τους επόμενους μήνες θα έχουμε μια απότομη κλιμάκωση της ταξικής αντιπαράθεσης. Αν μέχρι τότε δεν έχει υπάρξει καμία πολιτική πρόοδος, τότε η εξέγερση που έρχεται θα περιοριστεί απλώς σε εκδικητικά καθήκοντα, εκτονώνοντας τη συσσωρευμένη κοινωνική αγανάκτηση, χωρίς όμως να δίνει λύση. Τότε να είμαστε σίγουροι ότι η λύση θα δοθεί από τη μαύρη αντίδραση (αντεπανάσταση), που θα επιδιώξει να καλύψει εκείνη το κενό, όπως έχει γίνει άλλωστε τόσες φορές στο όχι και τόσο μακρινό παρελθόν". Είναι λοιπόν επιτακτική ανάγκη

να μιλήσουμε και να βρούμε τρόπους να προτάξουμε και να θεμελιώσουμε την αλλαγή πολιτικο-οικονομικού συστήματος και κοινωνικών σχέσεων. Εκεί έξω λαμβάνουν χώρα διεργασίες που ούτε τις φανταζόμασταν. Αν λείψουμε από αυτές, αν δεν μπολιάσουμε τώρα τον κοινωνικό διάλογο με πιο δημιουργικές, ανατρεπτικές διαθέσεις και παραμεινουμε αποκλειστικά στην «εξύμνηση» της καταστροφής, και με δεδομένο τα νέα αστυνομικά ήθη της μηδενικής ανοχής, τότε θα πρέπει να αναγνωρίσουμε πως μετά την επόμενη εξέγερση θα επιχειρήσουν να μας εξαφανίσουν οριστικά. Όλοι οι σύντροφοι και συντρόφισσες, κάθε εξεγερμένη καρδιά θα πρέπει να λάβει μέρος (στο επίπεδο που κρίνει) στις διαδικασίες. Δεν θα ωφελήσει σε τίποτα το να περιμένουμε απλά το μπαμ.

τρόποι επιβίωσης στην καπιταλιστική οικονομική κρίση

«Εντούτοις, οι ινδιάνοι δε διανοούνταν καν πριν τον ερχομό των λευκών, ότι η γη θα μπορούσε ν'ανήκει σε κάποιον ξεχωριστά και να μην αποτελεί το κοινό αγαθό όλων εκείνων που ζουν στην επιφάνειά της...» (Ο. Ροζάκ - Πολιτική ιστορία του στρατοπέδματος)

Τον τελευταίο καιρό το συναίσθημα που σχεδόν μονοπωλεί τις σκέψεις και ορισμένες από τις πράξεις των κατώτερων και μεσαίων στρωμάτων του πληθυσμού της χώρας που βάφτισαν Ελλάδα, είναι αυτό της οικονομικής και εργασιακής ανασφάλειας.

Η καπιταλιστική οικονομική κρίση χτύπησε και την πόρτα μας, φέρνοντας μαζί με τις απάνθρωπες ντιρεκτίβες εξαθλίωσης

του Δ.Ν.Τ. απόγνωση και κατάθλιψη στο λαό, όχι για το μέλλον αλλά και για το παρόν. Εργασιακά, μισθολογικά και ασφαλιστικά δικαιώματα που κατακτηθηκαν με αιματηρούς αγώνες δεκάδων χρόνων, συνθλιβονται σε μια στιγμή. Γίνονται θυσία στο βωμό των «ιερών» αγορών, προσπαθώντας να κερδίσουν την εύνοια του ύψιστου Θεού που ονομάζεται χρήμα.

Ζούμε σ' ένα κόσμο που το χρήμα κυριαρχεί και καθορίζει τις περισσότερες από τις πτυχές της κοινωνικής ζωής. Η ακόρεστη δίψα της οικονομικής καπιταλιστικής αυτοκρατορίας για όλο και περισσότερο κέρδος συνεχίζει να προκαλεί τα μεγαλύτερα δεινά στην ανθρώπινη ζωή. Στο βωμό του χρήματος τα πιο αντονόητα ανθρώπινα δικαιώματα καταστρέφονται. Η

: editorial

Λίγα λόγια και από μας (με χρονοκαθυ-στέρηση)...

Πάνε κάποιοι μήνες απ’ το ανοιχτό κάλεσμα της «ΑΠΑΤΡΙΣ» προς οποιονδήποτε θα ήθελε να συμμετάσχει στο κινηματικό αυτό εργαλείο. Οριμάζοντας την ιδέα στα μυαλά μας, συζητώντας και αναγνωρίζοντας την αναγκαιότητα αυτού του μέσου, αποφασίσαμε να συμβάλουμε και εμείς σ’ αυτό το αυτοοργανωμένο εγχείρημα. Συμβολή τόσο σε επίπεδο λόγου και συνδιαμόρφωσης απόψεων, όσο και στα πρακτικά ζητήματα της οικονομικής ενίσχυσης και της διανομής του εντύπου.

Ποιοί είμαστε...

Η συντακτική ομάδα Χανίων δεν είναι τίποτα περισσότερο από ανθρώπους που συναντιούνται στο δρόμο, στις συνελεύσεις, στις αυτοοργανωμένες δράσεις. Άνθρωποι οι οποίοι τοποθετούν τους εαυτούς τους μέσα στους αγώνες ενάντια στην εξουσία. Άνθρωποι που είναι πεπεισμένοι ότι ο λόγος των Μέσων Μαζικής Εξαπάτησης δεν είναι τίποτα περισσότερο και τίποτα λιγότερο από καθεστωτική προπαγάνδα. Άνθρωποι που επιλέγουν να σταθούν ποικιλοτρόπως απέναντι στην άνευ προηγουμένου επίθεση του κράτους και των μηχανισμών του στο μεγαλύτερο

κομμάτι της κοινωνίας,

Αντιπληροφόρηση και «ΑΠΑΤΡΙΣ»...

Όλα τα μέσα αντιπληροφόρησης, αφίσες, κείμενα, συγκεντρώσεις με μικροφωνικές, προπαγανδιστικές πορείες, καταλήψεις ραδιοτηλεοπτικών σταθμών και ότι άλλο σκαφιστεί κατά καιρούς η φαντασία μας, έχουν το καθένα την ξεχωριστή του κινηματική αξία.

Η εφημερίδα δρόμου θεωρούμε ότι προσθέτει ένα ακόμα βέλος στη φαρέτρα μας, συμβάλλοντας στην επικοινωνία μεταξύ συλλογικοτήτων εδώ στην Κρήτη, αλλά και στη διάχυση του λόγου τους στην κοινωνία, από θέση εχθρική στην κρατική προπαγάνδα, τις εμπορευματικές σχέσεις, το οικονομικό -και όχι μόνο- αλισβερίσι των ΜΜΕ με την κάθε λογής και απόχρωσης εξουσία. Η συμμετοχή μας στην από κοινού επεξεργασία της κοινωνικής πραγματικότητας, των συλλογικών διαδικασιών και των εμπειριών που προκύπτουν από αυτές και η καταγραφή τους σε ένα έντυπο δρόμου, με την ιδιαίτερη σημασία που έχουν στη διάδοση των κοινωνικών αγώνων και του ανταγωνιστικού κινήματος, ελπίζουμε ότι θα συμβάλλει στη διεύρυνση αυτού του εγχειρήματος σε παγκρήτιο επίπεδο.

συντακτική ομάδα Άπατρις-Χανιά

να δώσουμε όλοι από λίγο, για να μη χρειάζεται κάποιος να ια δίνουν όλα

Τη στιγμή που, πιθανότατα ανέμελος, διαβάζεις αυτές τις γραμμές, κάποιοι άνθρωποι βιώνουν την αιχμαλωσία στις φυλακές του καθεστώτος. Οι άνθρωποι αυτοί, κατά βάση αναρχικοί και αντιεξουσιαστές (18 στο σύνολό τους την παρούσα στιγμή) βρίσκονται πίσω από τα κάγκελα γιατί επέλεξαν να πολεμήσουν το καθεστώς της σοσιαλ-λειτουργικής δημοκρατίας, το καθεστώς που με τόση αναίδεια μας έφερε στην κατάσταση που βρισκόμαστε (σχεδόν) όλοι πλέον, όπου το σύστημα ζητάει τα ρέστα μας. Ο - σε αιχμαλωσία - σύντροφος Γ.Δημητράκης το θέτει ως εξής:

συντρόφοι και αγωνιστή Σίμου από σφαίρα μπάτσου που τον στέρησε την ελευθερία του. Είναι το πέρασμα συντρόφων-ισών σε καθεστώς αιχμαλωσίας στα χέρια του κράτους, αποτέλεσμα των συγκρούσεών μας με το σύγχρονο οικονομικό και εξουσιαστικό σύστημα, που έχει αυθηβή δραματικά." ...Εδώ θα πρέπει να προσθέσουμε και τη φυσική εξόντωση του συντρόφου Κώστα Σεληρινίδη, ενός ανθρώπου που έδωσε τα μέγιστα στο κίνημα. Καλό ταξίδι Κώστα.

Ενάντια σ’ αυτό το σύστημα κάποιοι ύψωσαν ανάστημα, δεν το αποδέχτηκαν μοιρολατρικά, δεν είπαν «και τί να κάνουμε τώρα βρε αδερφέ», δεν κοίταζαν την πάρτη τους. Αναγνώρισαν τον εχθρό και του επιτέθηκαν με όλα τα μέσα, και με όπλα.

Δε θα μπούμε στον πειρασμό να τους κρίνουμε για τις επιλογές τους, με τις οποίες δεν είναι δεδομένο ότι συμφωνούμε - ούτε θα κρίνουμε τη βιασύνή τους, ούτε θα τους κάνουμε ήρωες. Θα σταθούμε όμως στο πλάι τους γιατί ό,τι έκαναν το έκαναν με ήθος, και δεν ήταν λίγες οι φορές που η στάση και οι επιλογές τους μας έκαναν να νιώσαμε περήφανοι που είμαστε στο ίδιο στρατόπεδο.

Η αλληλεγγύη όμως δεν είναι τίποτα εάν δε γίνεται πράξη και γι’ αυτό θέλουμε ν’ αναφερθούμε (και θα συνεχίσουμε να ενημερώνουμε) για την προσπάθεια που γίνεται όσον αφορά τη δημιουργία ενός ταμείου, ‘‘ενός σταθερού πυλώνα αλληλεγγύης που θα έχει ως μοναδικό της σκοπό να καλύψει τις άμεσες βιοποριστικές ανάγκες συντρόφων-ισών που βρίσκονται έγκλειστοι στα ελληνικά σωφρονιστήρια-κρεματόρια.’’ Υπενθυμίζουμε λοιπόν:

Όταν ο λαός βρίσκεται μπροστά στον κίνδυνο της τυραννίας, διαλέγει ή τις αλυσίδες ή τα όπλα

οποίος μαχόμενος στην πρώτη γραμμή άμυνας-επίθεσης απέναντι στις ληστρικές και εκβιαστικές εφόδους των ταξικών εχθρών της κοινωνίας, μετράει κι αυτός τις δικές του οδυνηρές απώλειες. Είναι η συμπλοκή του συντρόφου και αγωνιστή Λάμπρου με τις αστυνομικές δυνάμεις η οποία του στοίχισε την ίδια του τη ζωή. Είναι ο βαρύτατος -και παρολίγον θανατηφόρος- τραυματισμός του

Αφιερωμένο σ’ αυτούς που τα έδωσαν όλα

:: κάτω ια χέρια απο το πάρκο Γεωργιάδη

Το πάρκο Γεωργιάδη απειλείται με μερική ή ολική καταστροφή από την κατασκευή υπόγειου γκαράζ. Όπως αναφέρει η προμελέτη περιβαλλοντικών επιπτώσεων που έχει στα χέρια της η δημοτική αρχή, το 1/3 του πάρκου θα ξηλωθεί, ώστε να ενταχθεί ο χώρος αυτός στο γενικό σχέδιο κατασκευής του σταθμού αυτοκινήτων της πλατείας Ελευθερίας. Τα τεχνικά έργα που θα γίνουν έχουν ως αποτέλεσμα την κοπή όλων των φυτών που βρίσκονται ανατολικά του κεντρικού διαδρόμου μέχρι το Ηρώο, αρκετά στη νησίδα πρασίνου νοτιοδυτικά αυτού και όλα τα φυτά του πρανούς βόρεια του πάρκου. Επίσης θα εκριζωθούν όλα τα δέντρα στην περιοχή επαφής με τα τείχη. Παρ’ όλ’ αυτά, στην παραπάνω μελέτη σημειώνεται πως τα έργα για το γκαράζ δεν θα έχουν επιπτώσεις στον περιβάλλοντα χώρο.

Οι νομικές οδοί και οι μελέτες θυσιάζουν τους χώρους πρασίνου σε μια πόλη, αρκεί τα προτεινόμενα έργα να αποφέρουν κέρδος από λειτουργίες όπως το υπόγειο γκαράζ της πλατείας Ελευθερίας. Τα πάρκα και οι πλατείες είναι για όλους εμάς, που θέλουμε να είμαστε και να νιώθουμε ελεύθεροι σ’ αυτούς. Είμαστε ενάντια στη μετατροπή των δημόσιων χώρων σε εμπορικά εκμεταλλεύσιμα οικόπεδα. Στο πάρκο Γεωργιάδη θα ξεφορτώσουν οι εργολάβοι μπετόν και πρόχειρες κατασκευές εκεί που οι κατόντες των σχεδίων δείχνουν στέγαστρα, αναψυκτήρια, παιδικές χαρές και λίμνες με κλουβιά ωδικών πτηνών.

: χαριστικό παζάρι στις Πατέλες

Ερωτήσεις τύπου: γιατί το θέλω; Μήπως με παρέσυρε η διαφήμιση; Μπορώ να ζήσω χωρίς αυτό; Το χρειάζομαι πραγματικά;

Μας περνάνε σπάνια απ’ το μυαλό όταν αγοράζουμε κάτι και δεν μας αγγίζουν και πολύ.

Το κυρίαρχο δόγμα της εποχής είναι καταναλώνω άρα υπάρχω!

Έχουμε εσωτερικεύσει ότι κατανάλωση = ευτυχία = πληρότητα. Άλλωστε πόσες φορές δεν έχουμε πάει στεναχωρημένοι

για ψώνια, ώστε να νιώσουμε καλύτερα; Οι τελευταίες δεκαετίες καταναλωτικής χαύνωσης όπου προσπάθησαν να μας πείσουν ότι γίνεται να ζήσουμε σε μια ψευδοαφθονία έχουν περάσει. Η κρίση

αντίξοες συνθήκες από το πρωί μέχρι το βράδυ.

Ας σκεφτούμε τα σκουπίδια που δημιουργούν όλα αυτά τα άχρηστα πράγματα που εμείς βαρεθήκαμε, και που κάποια στιγμή θα καταλήξουν στη χωματερή.

Ας σκεφτούμε όλα αυτά τα πράγματα που παίρνουμε κάθε χρόνο και ξεμενούν στις ντουλάπες και τα συρτάρια μας.

Το χαριστικό παζάρι αμφισβητεί στην πράξη την έννοια της κατανάλωσης, σαν ένα διαρκές κυνήγι μιας τεχνητά κατασκευασμένης ευτυχίας.

Ας χαρίσουμε ότι δεν χρειαζόμαστε σε φίλους, συγγενείς, γνωστούς, άγνωστους. Ήδη γίνονται πράγματα προς αυτή την

κατεύθυνση. Στο internet , υπάρχουν ιστοσελίδες, στις οποίες μπορείς να βρεις χαριστικά- ανταλλακτικά παζάρια και ανταλλαγές υπηρεσιών. Ας δημιουργή-σουμε και εμείς ανάλογα δίκτυα...

Στόχος είναι να χρησιμοποιήσουμε αυτά που θα πάρουμε (και να προβλη-ματιστούμε) και όχι να τα φάει ο σκόρος καταχρεωμένες κάρτες μας, τα δάνεια που πληρώνουμε με τόσο κόπο. Από ποιους παράγοντα και με τι κόστος;

Η υπερκατανάλωση είναι η δική μας συμβολή στην μόλυνση του πλανήτη, στην εξάντληση των φυσικών πόρων, στην εξάθλιωση του τρίτου κόσμου ,στην εκμετάλλευση χιλιάδων γυναικών και παιδιών που για εξευτελιστικά μεροκάματα δουλεύουν κάτω από

Η ασφάλεια που θα μας παρέχει ο Δήμος μέσα στο νέο, περιφραγμένο και ελεγχόμενο πάρκο, συνιστά μια ψευδή πραγματικότητα στην οποία ασφυκτιούμε. Η υποτιθέμενη ανάπλαση του πάρκου, δεν αποτελεί απάντηση στη μιζέρια στην οποία έχει αφεθεί. Επιθυμία μας είναι να υπερασπιστούμε τους ελεύθερους δημόσιους χώρους χωρίς συμβιβασμούς.

ΟΙ ΠΛΑΤΕΙΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΡΚΑ ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

■/ **Πρωτοβουλία πολιτών Ηρακλείου για την προστασία του πάρκου Γεωργιάδη και των δημόσιων χώρων**

Η εναλλακτική λύση ήταν να έρθουν τα βυτιοφόρα και να αντλήσουν τα λύματα πηγαίνοντας τα ωραία και καλά στον βιολογικό, αλλά δε βαριέσαι δε αδερφέ, κοστίζει κιόλας...

Η εναλλακτική λύση ήταν να έρθουν τα βυτιοφόρα και να αντλήσουν τα λύματα πηγαίνοντας τα ωραία και καλά στον βιολογικό, αλλά δε βαριέσαι δε αδερφέ, κοστίζει κιόλας...

Το αποτέλεσμα ήταν η θάλασσα και έγιναν ένα με το κύμα, εκεί που αντάμωσαν τα χημικά και τα λυπάσματα των

θερμοκηπίων (γιατί έχουμε και αυτό το κουσούρι). Η εναλλακτική λύση ήταν να έρθουν τα βυτιοφόρα και να αντλήσουν τα λύματα πηγαίνοντας τα ωραία και καλά στον βιολογικό, αλλά δε βαριέσαι δε αδερφέ, κοστίζει κιόλας...

Το αποτέλεσμα ήταν η θάλασσα και έγιναν ένα με το κύμα, εκεί που αντάμωσαν τα χημικά και τα λυπάσματα των θερμοκηπίων (γιατί έχουμε και αυτό το κουσούρι). Η εναλλακτική λύση ήταν να έρθουν τα βυτιοφόρα και να αντλήσουν τα λύματα πηγαίνοντας τα ωραία και καλά στον βιολογικό, αλλά δε βαριέσαι δε αδερφέ, κοστίζει κιόλας...

Τώρα που το θυμήθηκα, αυτόν τον καιρό η κάμπια tuta absoluta καταστρέφει τις καλλιέργειες ντομάτας και οι αγρότες της περιοχής έχουν βυθιστεί στο πένθος, αλλά φαίνεται πως έχουμε πολύ ντομάτα τελικά για να την σπαταλάμε έτσι...

3. Την επόμενη ημέρα (20/6), με την κοιλιά τούρλα από τη σαλάτα που θα έχουμε φάει (γιατί ως έλληνες είμαστε μεγαλωμένοι και με το ρητό «φάε το φαί σου – τα παιδάκια στην Αφρική πεινάνε» - τι ειρωνία) θα παίξουμε ντοματοπόλεμο. Καλά πόσες ντομάτες έχουμε τελικά; Τι Ισπανία και μαλακίες, μακελειό θα γίνει.

Ο ντοματοπόλεμος θα γίνει στο χωριό της Γρα Λυγιάς, ένα χωριό από νάυλον, γεμάτο θερμοκήπια, χημεία, σκουπίδια, παράγκες, φτώχεια. Εκεί που ζουν στοιβαγμένοι οι μετανάστες που δουλεύουν τα θερμοκήπια με ανύπαρκτους κανόνες ασφαλείας στα ραντίσματα και ευέλκτα ωάρια. Δεν της έφταναν αυτά τα προβλήματα της κακομοίρας της Γρα Λυγιάς, το κονκασέ της έλλειπε! Να μην λερωθεί και η νύφη του Λιβκού,ας λερωθεί η Γρα Λυγιά,λίγη βρωμιά παραπάνω,ας μη το κάνουν και θέμα...

Έτσι νομίζουν λοιπόν ότι θα διαφημιστεί ο τόπος και ορδές από τουρίστες θα έρθουν να γίνουν μέρος αυτού του γελοιού σκηνικού. Αυτά σχεδιάζουν για εμάς, έτσι μας θέλουν. Να τρώμε τη ντομάτα στη μάπα και να το διασκεδάσουμε κιόλας. Όχι κύριοι, την ντομάτα θα τη φάτε εσείς αργά ή γρήγορα. Γρήγορα ελπίζουμε.

Για πολύ ντομάτα λέμε...

πρώτα θεός, μετά παοοκ

(σύνθημα από τοίχο σε χωριό του Λασιθίου)

Ανταπόκριση από την νύφη του Λιβκού (για την Ιεράπετρα λέμε)

Τρία πραγματάκια έχουμε να θυμόμαστε από τον τελευταίο μήνα

1. Την Τετάρτη 26/5 το βράδυ ο δήμος Ιεράπετρας έπνιξε την πόλη στο σκατό. Έσπασαν οι 2 αντλίες από τις 4 (οι άλλες 2 είχαν σπάσει παλιά) που στέλνουν τα αστικά λύματα στον βιολογικό καθαρισμό με αποτέλεσμα να γίνει υπερχειλίση. Εκείνο το ίδιο βράδυ ο δήμαρχος εκτελούσε κυριολεκτικά σε μια συναυλιακή αίθουσα τον «Ύμνο της Ιεράπετρας» που έγραψε και μελοποίησε ο ίδιος χωρίς να έχει ιδέα ούτε από ποίηση, ούτε από μελωδία. Τα αντανakaλαστικά του δήμου όμως λειτουργήσαν την επόμενη κιόλας ημέρα και κυβικά λυμάτων, χλωρίνης και τασπεριγών πετάχτηκαν στη θάλασσα και έγιναν ένα με το κύμα, εκεί που αντάμωσαν τα χημικά και τα λυπάσματα των θερμοκηπίων (γιατί έχουμε και αυτό το κουσούρι). Η εναλλακτική λύση ήταν να έρθουν τα βυτιοφόρα και να αντλήσουν τα λύματα πηγαίνοντας τα ωραία και καλά στον βιολογικό, αλλά δε βαριέσαι δε αδερφέ, κοστίζει κιόλας...

Το αποτέλεσμα ήταν η θάλασσα και έγιναν ένα με το κύμα, εκεί που αντάμωσαν τα χημικά και τα λυπάσματα των θερμοκηπίων (γιατί έχουμε και αυτό το κουσούρι). Η εναλλακτική λύση ήταν να έρθουν τα βυτιοφόρα και να αντλήσουν τα λύματα πηγαίνοντας τα ωραία και καλά στον βιολογικό, αλλά δε βαριέσαι δε αδερφέ, κοστίζει κιόλας...

2. Οι ίδιοι μεγάλοι χιονομορίστες που σας περιγράφαμε πριν σε

συνεργασία με το αφαν γκατέ της κουλτούρας της πόλης εμπνεύστηκαν την ιδέα για την κατασκευή της μεγαλύτερης σαλάτας (χωρητική) που έγινε ποτέ, με 12 τόνους υλικών! Ο απολογισμός της μεγάλης αυτής έμπνευσης είναι αρκετές χιλιάδες € τα οποία ο δήμος θα δαπανήσει για να έρθουν και να φιλοξενηθούν οι κριτές που θα αξιολογήσουν το έργο από το βιβλίο Guinness (είναι κρίμα να πάει χαμένος ο κόπος 300 εθελοντών). Με αυτόν τον τρόπο η Ιεράπετρα θα γραφτεί στο βιβλίο της ματαιοδοξίας, δίπλα στην γυναικία με τα μεγαλύτερα σιλκονούχα βυζιά, τον άλλο που έφαγε τα περισσότερα χάμπουργκερ και εκείνον τον τρελιάρη που είχε βίτισο να τρώει αεροπλάνα, καρέκλες και τραπέζια. Η παρασκευή της σαλάτας θα γίνει στη μπαζωμένη ακτή της Ιεράπετρας (στις 19/6) που από παραλία μεταβλήθηκε σε parking από τον ίδιο δήμαρχο σε προηγούμενη ημετέα.

Τώρα που το θυμήθηκα, αυτόν τον καιρό η κάμπια tuta absoluta καταστρέφει τις καλλιέργειες ντομάτας και οι αγρότες της περιοχής έχουν βυθιστεί στο πένθος, αλλά φαίνεται πως έχουμε πολύ ντομάτα τελικά για να την σπαταλάμε έτσι...

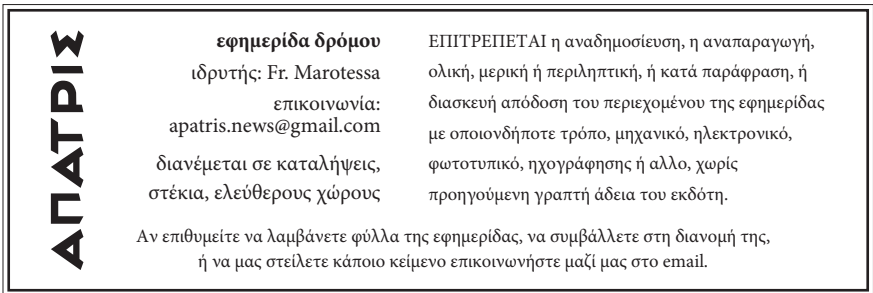
3. Την επόμενη ημέρα (20/6), με την κοιλιά τούρλα από τη σαλάτα που θα έχουμε φάει (γιατί ως έλληνες είμαστε μεγαλωμένοι και με το ρητό «φάε το φαί σου – τα παιδάκια στην Αφρική πεινάνε» - τι ειρωνία) θα παίξουμε ντοματοπόλεμο. Καλά πόσες ντομάτες έχουμε τελικά; Τι Ισπανία και μαλακίες, μακελειό θα γίνει.

Ο ντοματοπόλεμος θα γίνει στο χωριό της Γρα Λυγιάς, ένα χωριό από νάυλον, γεμάτο θερμοκήπια, χημεία, σκουπίδια, παράγκες, φτώχεια. Εκεί που ζουν στοιβαγμένοι οι μετανάστες που δουλεύουν τα θερμοκήπια με ανύπαρκτους κανόνες ασφαλείας στα ραντίσματα και ευέλκτα ωάρια. Δεν της έφταναν αυτά τα προβλήματα της κακομοίρας της Γρα Λυγιάς, το κονκασέ της έλλειπε! Να μην λερωθεί και η νύφη του Λιβκού,ας λερωθεί η Γρα Λυγιά,λίγη βρωμιά παραπάνω,ας μη το κάνουν και θέμα...

Έτσι νομίζουν λοιπόν ότι θα διαφημιστεί ο τόπος και ορδές από τουρίστες θα έρθουν να γίνουν μέρος αυτού του γελοιού σκηνικού. Αυτά σχεδιάζουν για εμάς, έτσι μας θέλουν. Να τρώμε τη ντομάτα στη μάπα και να το διασκεδάσουμε κιόλας. Όχι κύριοι, την ντομάτα θα τη φάτε εσείς αργά ή γρήγορα. Γρήγορα ελπίζουμε.

Για πολύ ντομάτα λέμε...

■/ **Αλεξία**

ανεκ.αθεν εγκληματίες

Το μήνα Μαίο έγινε **καταγγελία** και κατατέθηκαν στοιχεία εναντίον των μπάτσων και της ναυτιλιακής εταιρείας ANEK για πλαστογράφηση παραστατικών εγγράφων της γραμμής Σούδα – Πειραιά, τα οποία εμφάνιζαν κρατούμενους που ‘ταξίδευαν’ τρίτη θέση να ταξιδεύουν με καμπίνα, βάζοντας στην τσέπη τη διαφορά των εισιτηρίων! Η περίοδος κατά την οποία καταγγέλθηκε ότι γινόταν αυτό ήταν τα τελευταία 2 χρόνια (αν θέλουμε το πιστεύουμε). Όπως ήταν επόμενο, η είδηση αυτή βάρηκε από τα μέσα μαζικής εξαπάτησης, αφού αυτά δεν είναι τίποτα άλλο από δούλι του κράτους και τσιράκια των εφοπιστών. Για το περιστατικό οι μπάτσοι διέταξαν ένορκη διοικητική εξέταση και η ANEK προχώρησε σε εσωτερικό έλεγχο...και ο χορός καλά κρατεί...

Κανείς νομίζω δεν περίμενε να γίνει αυτή η καταγγελία για να συνειδητοποιήσει τη συνεργασία των μπάτσων με την εταιρεία ANEK, αφού εδώ και χρόνια είναι γνωστή, όχι μόνο σε τοπικό επίπεδο, η σύμβαση που έχει υπογράψει η εταιρεία, ώστε με τα καράβια της να γίνονται όλες οι **μεταγωγές κρατούμένων**. Ποιος δεν έχει πετύχει άλλωστε στα ταξίδια του με την εν λόγω εταιρεία τουλάχιστον μία φορά πάνοπλους Robocop να "συνοδεύουν" κρατούμενους; Τους απομονώνουν σε χώρο του πλοίου τον οποίο φυλάσσουν και έστω και ένα βλέμμα να καταφέρει να ανταλλάξει μαζί τους η επίπληξη είναι δεδομένη. Ακόμα καθ' όλη τη διάρκεια του ταξιδιού τους έχουν δεμένους με χειροπέδες μη τυχόν και φύγουν κολυμπώντας. Έτσι λοιπόν αν κάτι έκτακτο συμβεί στο καράβι, οι μπάτσοι έχουν διασφαλίσει ώστε οι κρατούμενοι να πάνε σίγουρα στον πάτο της θάλασσας.

Είναι γνωστή σε όλους μας άλλωστε η περίπτωση της δολοφονίας της κρατούμενης Κατερίνας Γκούλνινη στις **18/03/09 κατά την πειθαρχική μεταγωγή της από τις φυλακές του ελαιώνα Θιβών σε εκείνες της Νεάπολης Κρήτης**. Βρέθηκε στο καράβι της ANEK δεμένη πιασμάκωνα και με αίματα στο πρόσωπο. Ένα μήνα πριν τη δολοφονία της είχε στείλει επώνυμη καταγγελία στον συνήγορο του πολίτη, όπου περιέγραφε την κατάσταση που βίωνε (κολποσκοπήσεις, μεταγωγές, απομονώσεις, ξυλοδαρμοίς ή την «φροντίδα» των ψυχοφαρμάκων)

αλλά και ονομαστικά τους υπεύθυνους βασανιστές της και πιθανώς τους δολοφόνους. Πρόκειται για μια κρατική δολοφονία εκδικητικού χαρακτήρα, αφού η Κατερίνα είχε πρωτοστατήσει για την βελτίωση των συνθηκών κράτησης στις φυλακές με αποκορύφωμα την εξέγερση **σε αυτός** το Νοέμβριο του 2008.

Άλλο παράδειγμα όπου υπήρξε ασαγή συνεργασία της εταιρείας ANEK και ασφαλιτών ήταν στις 06/10/07 στο λιμάνι του Πειραιά, λίγο πριν φύγει το καράβι για ηράκλειο, σε βάρος κάποιων συντρόφων που βρέθηκαν σε αυτό για να εκκρόσουν την **αλληλεγγύη τους στον αναρχικό Γιάννη Δημητράκη**, κατά την εκδικητική μεταγωγή του **προς τις κλειστές φυλακές Αλικαρνασού**. Στην είσοδο του πλοίου έγινε έλεγχος στοιχείων σε έναν απ' αυτούς και **δεν του επέτράθη να ταξίδευει** παρ' όλο που διέθετε εισιτήριο. Ενώ σε έναν άλλο, μέλος της Πρωτοβουλίας για τα Δικαιώματα των Κρατουμένων, έγινε **προσαγωγή – απαγωγή** με μεθόδους και όρους "νονών της νύχτας" **από ασφαλίτες που τον άρπαξαν και τον τσουβίλιασαν** μέσα σ' ένα αυτοκίνητο τζίπ φρενάροντας επιδεικτικά μπροστά στους επιβάτες και το πλήρωμα του επιβατικού πλοίου της ANEK.

Μαζί με τους κρατούμενους, στόχος της εταιρείας ANEK είναι ποιος άλλος εκτός από το αδύναμο κομμάτι της κοινωνίας, οι μετανάστες. Πρωτοστατούσα στις **απελάσεις μεταναστών** και σε άριστη συνεργασία με το εκτελεστικό όργανο του κράτους, τουςμπάτσους. Οι μεταναστευτικές ροές τα τελευταία χρόνια έχουν αυξηθεί στο νησί της **Κρήτης** με δεκάδες σπαικόραββα να φτάνουν κάθε χρόνο. Με τις ευλογίες των τοπικών αρχόντων, οι μετανάστες στοιβάζονται στις κλούβες των μπάτσων και μεταφέρονται με το πλοίο της γραμμής ANEK στα στρατόπεδα συγκέντρωσης από όπου ξεκινάνε τα ταξίδια τους προς τις κλούβες των μπάτσων. Δεν είναι καθόλου λίγα τα παραδείγματα αυτά και σε μερικά που έχουν μαυυντεί, έχουν γίνει κατά καιρούς συγκεντρώσεις αλληλεγγύης στα λιμάνια είτε της Κρήτης είτε του Πειραιά. Όπως στις 12/08/04 όπου 20 άτομα μαζεύτηκαν στις 6 το πρωί στο λιμάνι του Πειραιά μετά από βραδινό τηλεφώνημα από φίλους τους που ταξίδευαν με το πλοίο από Κρήτη ότι

υπάρχουν δεμένοι περισσότεροι από 50 μετανάστες που μεταφέρονταν στην Αθήνα για άμεση απέλαση. Αντίστοιχο σκηνικό έγινε και στις 01/11/04 για τον ίδιο λόγο, αλλά και στις 23/09/06 όπου 118 μετανάστες μεταφέρθηκαν με την ANEK από τα Χανιά στην Αθήνα για να απελαθούν. Στις 10/04/05 106 πρόσφυγες από Παλαιστίνη και αλλού, οι οποίοι είχαν φτάσει με πλοίο δέκα μέρες πριν στην Παλαιόχωρα και κρατήθηκαν από τους μπάτσους **απομονωμένοι από όλους** (συλλογικότητες, δικηγόρους, φορείς), φυγαδεύτηκαν κρυφά με καράβι της ANEK με προορισμό το τμήμα μεταγωγών της Αθήνας για την απέλαση τους. Παρ' όλο που ο τότε αρχιρουφιάνος αστυνομικός διευθυντής Χανίων, Αντώνης Προεστάκης, είχε υποσχεθεί, κάτω από την πίεση διαδήλωσης, ότι θα επέτρεπε την επαφή τους με οργανώσεις υποστήριξης και δικηγόρους και θα τους έδινε την δυνατότητα να υποβάλουν αίτηση ασύλου.

Σε όλα αυτά έρχεται να προστεθεί και η ρατσιστική πολιτική του πλοίου απέναντι

στους **επιβάτες μετανάστες και τους αθίγγανους**, διώχνοντας τους στο κατάρστωμα. Τα φετινά Χριστούγεννα ταξιδεύοντας κάποιοι σύντροφοι από Χανιά-Αθήνα με την ANEK και ενώ βρίσκονταν στο κατάρστωμα πετυχαίνουν το μπάτσο του πλοίου (security) να μαζεύει τα χαρτιά μεταναστών ζητώντας τους να του πουν ποιος έλεγε μια κάμερα από μια βαλίτσα για να τους τα επιστρέψει και να μην τους πάει το

πρωί στους μπάτσους. Μετά από παρέμβαση όπου απαιτήθηκε να τους γυρίσει πίσω τα χαρτιά αμέσως και ενώ ακολούθησε έντονος διάλογος, με τις κλασικές δικαιολογίες από μέρους του, ότι αυτός κάνει κουμάντο στο πλοίο κ.τ.λ το θέμα σταμάτησε όταν πλησίασαν 2 τύποι με πολιτικά και του είπαν κάτι στο αυτί. Φάνηκε όμως ότι το θέμα δεν έληξε εκεί, αφού το πρωί κατεβαίνοντας το καράβι οι σύντροφοι τον πέντυναν να επιστρέψει τα χαρτιά στους μετανάστες, τα οποία προφανώς είχε ξαναπάρει το βράδυ, και να κρατάει τον ένα απ' αυτούς (και χωρίς να έχει βρει την κάμερα) στο πλοίο περιμένοντας τους μπάτσους να τον πάρουν. Να σημειώσουμε ότι όλα αυτά τα έκανε, παρ' όλο που ο τύπος ο οποίος είχε πληρώσει! Μια τρομοκρατία κανονικά από την εταιρεία, η οποία με αυτό τον τρόπο έχει ως σκοπό να αναγκάσει όσους περισσότερους μπορεί να αγοράζουν εισιτήρια με καμπίνα και να διατηρήσει μια "ωραία εικόνα" στα καράβια της στα νεότερα "χλιδάτα" αλλά και στα παλιότερα.

Εν τω μεταξύ οι αλληπάλληλες **καταπατήσεις δικαιωμάτων των**

Μαζί με τους μετανάστες και τους αθίγγανους, από τα "δίχτυα" της ANEK δε γλιτώνουν πλέον ούτε οι ντόπιοι **επιβάτες γ' θέσης**. Στο παρελθόν, πριν από 10-15 χρόνια περίπου, ο κόσμος ταξίδευε με εισιτήρια γ' θέσης ξάπλανε στο πάτωμα σε σημεία άδεια που δεν ενοχλούσε και κοιμόταν το βράδυ χωρίς την επίπληξη κανενός. Περνώντας τα χρόνια, άρχισε σιγά σιγά να απαγορεύεται να ξαπλώσεις κάποιος σύντροφος από Χανιά-Αθήνα πριν τις 00:00 μ.μ, με ηλίθιες δικαιολογίες του στυλ ότι εμποδίζεται η κυκλοφορία του κόσμου ενώ βρισκόσουν σε μέρος που δεν ενοχλούσε. Μερικοί επιβάτες αντιδρούσαν, ενώ άλλοι το δεχόντουσαν περμένοντας την κατάλληλη ώρα για να ξαπλώσουν. Έτσι φτάσαμε στην τωρινή κατάσταση όπου μπαίνουν στο καράβι συναντάς υπάλληλο του πλοίου ο οποίος σε ρωτάει "καμπίνα ή κατάρστωμα;" και αναλόγως την απάντησή σου δείχνει το δρόμο για να μη χαιθείς, όπου σε όλους τους χώρους που μπορεί να ξαπλώσεις έχουν κολλήσει ταμπέλα ότι απαγορεύεται ο ύπνος στο πάτωμα. Να σημειώσουμε εδώ ότι η ταμπέλα δεν είναι καθόλου τυχαία αφού απεικονίζει νέο με μακρύ μαλλί, χαλί βερμούδα με τσέπες και ακουστικά μουσικής στο κεφάλι, αραχτό και ξαπλωμένο στο πάτωμα με ένα μεγάλο απαγορευτικό. Την δουλειά έρχεται να συμπληρώσει ο μπάτσος του πλοίου ο οποίος ψάχνει όλο το βράδυ στο πλοίο και όποιον βρει ξαπλωμένο τον σηκώνει και τον στέλνει στο κατάρστωμα και αν τυχόν βρει μόνο πράγματι να μαζεύει και τα πηγάινει αλλού χωρίς να ειδοποιήσει κανέναν. Για μια περίοδο κιόλας δε σε άφηναν να πας ούτε στα αεροπορικά καθίσματα αφού σου ζητούσαν 6 € παραπάνω από την τιμή που είχες πληρώσει! Μια τρομοκρατία κανονικά από την εταιρεία, η οποία με αυτό τον τρόπο έχει ως σκοπό να αναγκάσει όσους περισσότερους μπορεί να αγοράζουν εισιτήρια με καμπίνα και να διατηρήσει μια "ωραία εικόνα" στα καράβια της στα νεότερα "χλιδάτα" αλλά και στα παλιότερα.

Τον Ιούλιο του 2004 για μέρες οι 300 ναυτεργάτες των πλοίων της ΔΑΝΕ/ ANEK (Βαρδινογιάννης) "Πάτμος", "Ρόδος", και "Διαγόρας" προχώρησαν σε επίσχεση εργασίας διεκδικώντας τα δεδουλευμένα τους (μισθό από Φλεβάρη, δώρα Χριστουγέννων και Πάσχα και την άδεια του 2003) και ανθρώπινες συνθήκες εργασίας. Κατά την επίσχεση η εταιρεία είχε εγκαταλείψει τα πληρώματα των 2 πρώτων πλοίων στη Δραπετσώνα χωρίς νερό και τροφή! Απλήρωτους είχαν αφήσει και τον Απρίλη του 2009 το πλήρωμα του πλοίου "Β. Κορνάρος", για δύο μήνες. Το Φεβρουάριο της ίδιας χρονιάς μάλιστα πέρασε από καρδιά μέσα στο καράβι "Λισσός" ο μάγειρας του πλοίου αφού δεν υπήρχε γιατρός!

Ακόμα κατά τη διάρκεια της απεργίας των

εργαζομένων στα κότεργα της καπιταλιστικής εταιρείας ανέκ, είναι πλέον δεδομένες. Όπως αρμόζει βέβαια σε μια κερδοφόρα και ασύδοτη επιχείρηση, δε θα μπορούσε παρά να πατάει στις πλάτες των εργαζομένων της με σκοπό να πλουτίσει. Σε σύζησηση που είχε σύντροφος με εργαζόμενην στο καράβι έμαθε ότι πληρώνεται 700 € το μήνα και τον οποίο περνάει συνέχεια μέσα στο καράβι! Τα παραδείγματα από το παρελθόν της αναργητικής πολιτικής είναι πολλά. Στις 06/02/03 με εντολή της εταιρείας και ενώ είχε γενικό απαγορευτικό απόπλου, το πλοίο "Ιεράπετρα" απέπλευσε από το λιμάνι της Κάσου με προορισμό τη Σητεία με 35 επιβάτες και 65 εργαζόμενους κινδυνεύοντας σοβαρά, αφού βρέθηκε μεσοπέλαγα με 9 μποφόρ. Ένα μήνα πριν είχε δοθεί εντολή και στο "Κρήτη II", ενώ είχε απαγορευτικό, να αποπλεύσει. Τα σωματεία ΠΙΕΜΕΝ και ΣΤΕΦΕΝΣΟΝ κατήγγειλαν ότι στα σοβαρά αυτά περιστατικά οδήγησε η συνεργασία κράτους και εφοπλιστών μέσω της Ψήφισης νόμου στον οποίο περιλαμβάνονταν οι αντεργατικές επιλογές των μονοπωλίων, με αλόγιστες, οδυνήρες συνέπειες για τους ναυτεργάτες, γενικότερα για την εργατική τάξη και τον εργαζόμενολαό.

Τον Ιούλιο του 2004 για μέρες οι 300 ναυτεργάτες των πλοίων της ΔΑΝΕ/ ANEK (Βαρδινογιάννης) "Πάτμος", "Ρόδος", και "Διαγόρας" προχώρησαν σε επίσχεση εργασίας διεκδικώντας τα δεδουλευμένα τους (μισθό από Φλεβάρη, δώρα Χριστουγέννων και Πάσχα και την άδεια του 2003) και ανθρώπινες συνθήκες εργασίας. Κατά την επίσχεση η εταιρεία είχε εγκαταλείψει τα πληρώματα των 2 πρώτων πλοίων στη Δραπετσώνα χωρίς νερό και τροφή! Απλήρωτους είχαν αφήσει και τον Απρίλη του 2009 το πλήρωμα του πλοίου "Β. Κορνάρος", για δύο μήνες. Το Φεβρουάριο της ίδιας χρονιάς μάλιστα πέρασε από καρδιά μέσα στο καράβι "Λισσός" ο μάγειρας του πλοίου αφού δεν υπήρχε γιατρός!

Ακόμα κατά τη διάρκεια της απεργίας των

ναυτεργατών το Φεβρουάριο του 2006, η ANEK απειλούσε και εκβίαζε τα μέλη του πληρώματος για να τα αναγκάσει να σπάσουν την απεργία και όταν αυτή τελικά έληξε, με την άθλια μέθοδο της πολιτικής επιτροπέτευσης, η ANEK έσπενε να απολύσει τους μηχανικούς - μέλη του πληρώματος γιατί αρνήθηκαν να σπάσουν την απεργία. Στις 02/06/2010 στέλεχη του ΚΚΕ και του πάμε στη Μυτιλήνη συνελήφθησαν μετά από μήνυση για παρακώλυση συγκοινωνιών που υπέβαλε ο καπετάνιος του πλοίου "Λισσός" της με εντολή που έλαβε από τους εφοπλιστές ιδιοκτήτες της εταιρείας, αφού στις 31/05 οι συλληφθέντες και άλλα άτομα εμποδισαν τον απόπλου του πλοίου σε ένδειξη συμπαράστασης στην 24ωρη απεργία των ναυτεργατών.

Ο μύθος λοιπόν της **"λαϊκής" εταιρείας** έχει προ πολλού καταρριφθεί πλήρως. Η ANEK είναι ένας από τους τρεις μεγάλο-ομίλους της ελληνικής ακτοπλοίας που κυριαρχεί στις θάλασσες και συμμετέχει στο μετοχικό κεφάλαιο των εταιριών ΛΑΝΕ (με ποσοστό 50%), ANEK lines Italia (με 51%), ΔΑΝΕ (με 41,87%), ΕΤΑΝΑΠ ΑΕ (με 50%), Λευκά Όρη αβες (με 62%), ΑΝΕΝ (με 19,36%) και της ναυτιλιακής εταιρείας Λέσβου (με 19,05%). Μεγαλομέτοχος της είναι ο εφοπλιστής Γιάννης Βαρδινογιάννης και στο διοικητικό της συμβούλιο συμμετέχει όλη η αφρόκρεμα της κοινωνίας, από την εκκλησία ο μητροπολίτης Κίσαμου και Σελίνου Ειρηναίος Γαλανάκης, από την τοπική εξουσία οι δήμαρχοι Χανίων και Ρεθύμνου και κατά κύριο λόγο το κεφάλαιο. Μια εταιρεία με κέρδη πολλών εκατομμυρίων ευρώ ετησίως οποία τσепώνει πολλά λεφτά για τη ναύλωση των καραβιών της για να μεταφέρουν υποτιθέμενους «ειρηνευτικούς» στρατούς σε χώρες ή περιοχές υπό καθεστώς ομηρίας του ΝΑΤΟ, του ΟΗΕ και των "συμμάχων" όπως το λιβάνο.

Σύμφωνα με δηλώσεις του ίδιου του Βαρδινογιάννη επόμενος στόχος της ANEK, αφού κατάφερε να ισχυροποιήσει στο αιγαίο, είναι η ισχυροποίηση της στη μεσόγειο. Επομένως για να το καταφέρει αυτό, δε θα διστάσει να πατήσει επί πτωμάτων όπως άλλωστε έχει κάνει ήδη. Φυσικά μια τέτοια εταιρεία δε θα κοιτάζει ποτέ το συμφέρον του λαού, αφού τα συμφέροντά της έρχονται σε σύγκρουση με εκείνου. Στο αιγαίο πλέον κουμάντο κάνουν μερικές οικογένειες, στόχος τους ήταν πάντα και θα είναι η οικονομική αφαίμαξη του λαού, εργαζομένων και επιβατών ώστε να πλουτίσουν αυτές. Έτσι δεν είναι καθόλου περίεργο που η ANEK έχοντας το

μονοπώλιο στη γραμμή Χανιά Πειραιά καθορίζει τις τιμές εισιτηρίων στα ύψη. Οποτε δε κάποια άλλη εταιρεία βάλει καράβι στην ίδια γραμμή ρίχνει τις τιμές μέχρι και 30%, ώστε να καταφέρει να την ανταγωνιστεί ή διαφορετικά όπως έγινε στην περίπτωση της HSW αγοράζει μεγάλο πακέτο μετοχών της (μέσω του Βαρδινογιάννη) ώστε να εξελίξει με επιτυχία τον ανταγωνισμό. Ούτε είναι επομένως τυχαίο το γεγονός ότι οι τράπεζες είναι βασικό και αναπόσπαστο κομμάτι της ακτοπλοίας και των εξελίξεων σε αυτήν. Αρκει να δούμε σε βάθος το θέμα των υπέρογκων δανείων προς τις ακτοπολικές επιχειρήσεις και ότι γνωστά και σημαντικά ονόματα της ναυτιλιακής κοινότητας είναι οι εφοπλιστές, που λίγα χρόνια νωρίτερα, εμπιστεύτηκαν τα κεφάλαιά τους στον Ανδρέα Βγενόπουλο με σκοπό τη σύσταση της **Marfin (Maritime Finance δηλαδή ναυτιλιακή χρηματοδότηση)**.

Μια κερδοφόρα καπιταλιστική εταιρεία η οποία σκοπό έχει να κυριαρχεί και συνεχώς να μεγαλώνει τα κέρδη της, χωρίς κανένα ενδοιασμό. Μπορεί το Σεπτέμβρι του 1970 να είχε ξεκινήσει σαν **"εταιρεία λαϊκής βάσης"** αφού πληρούσε τη βασική νομική προϋπόθεση: ότι **"κάθε μέτοχος δεν μπορεί να έχει πάνω από το 2% του συνολικού πακέτου μετοχών"** αλλά αυτό αναβρέθηκε, όταν η ANEK θέλησε να μπει στο Χρηματιστήριο Αθηνών, ώστε να μπορεί να αντλήσει κεφάλαια (την εποχή της φούσκας του χρηματιστηρίου) και ν' ανταγωνιστεί τα ολοκαίνουργια και ταχύτατα Superfast του Παναγόπουλου στην Αδριατική, αγοράζοντας καινούργια πλοία. Μετατράπηκε δηλαδή από "εταιρεία λαϊκής βάσης" σε ανώνυμη ναυτιλιακή εταιρία. Όχι πως θα άλλαζε και τίποτα αν παρέμενε "λαϊκή" αφού μια εταιρεία θα 'ναι πάντα εταιρεία ανεξάρτητα τον προσδιορισμό της. Αλλά πάνω από όλα, πόσο λαϊκή μπορεί να είναι μια εταιρεία που στρέφεται ενάντια στους λαϊκούς αγώνες, που διοικείται από το τρίπτυχο Πατρίς (τοπικό κράτος), θρησκεία και πάνω από όλα κεφάλαιο, που έχει σύμβαση για να μεταφέρει τους μετανάστες στα στρατόπεδα συγκέντρωσης της Αθήνας, ή να τους επαναπατρίζει, που φέρεται με τον πιο ανθρωπονο τρόπο σε μετανάστες, κρατούμενους, εργαζόμενους κομμάτια τηςλαϊκήςτάξης;

Άντε και τώρα που έρχεται το καλοκαιράκι καλά μπάνια με χορηγό την ANEK!!!

▲/ tarantula

Η σύγχρονη χούντα τρομοκρατεί

Αλληλεγγύη στον αγώνα των κατοίκων στο Αποπηγάδι Χανίων

« Την Πέμπτη 20-05-2010, αρκετή ώρα μετά τη δύση του ήλιου, ήρθε στην κατοικία μας ισχυρή αστυνομική δύναμη. Επικεφαλής ήταν ο διοικητής του αστυνομικού τμήματος Βουκολιών, ο οποίος συνοδεύει πολλών τζίπ με ΤΑΕ και πλήθος πάνοπλων αστυνομικών εισέβαλε στην αυλή και στο σπίτι μας, χωρίς κάποιο νομικό έγγραφο ή ένταλμα εισαγγελία που να δικαιολογεί την ενέργειά του αυτή. Ο επικεφαλής διοικητής Λοιπόν, μιλώντας **θροσούτατα** και αρπάζοντας βίαια το κινητό τηλέφωνο από τα χέρια της μητέρας μου, απαιτούσε φωνάζοντας με την σπλιμένη ακολουθία του να πάμε στο τμήμα εγώ και ο αδερφός μου για να μας ανακρίνει, χωρίς να μας εξηγεί το λόγο...Ο αστυνομικός που συνοδεύει το διοικητή, απειλώντας με, "θα δεις τι θα σου κάνουνε" με σπρώχνει χτυπώντας με δυνατά στο στήθος. Όταν διαμαρτυρήθηκα για την κατάχρηση εξουσίας και την άσκηση βίας πάνω μου, φωνάζει προκλητικά στους δεκάδες αστυνομικούς των ΤΑΕ λέγοντας "αντιστάθηκε, βάλτε του χειροπέδες", τώρα θα σε δέσουμε με τις χειροπέδες και θα έρθει μέσα με τη βία γιατί αντιστάθηκες". Την ίδια στιγμή μου κάνουν επίθεση και με χτυπάνε μαζί με το διοικητή, προκειμένου να με ακινητοποιήσουν και να μου περάσουν χειροπέδες...Δηλώνοντάς τους ότι θα καταθέσω μήνυση εναντίον τους καταφέρνω να τους ξεφύγω και έπειτα από τη δήλωση μου αυτή, μας λένε ότι θα έρθουν με χαρτί σε ένα

τέταρτο ή στις 4 τα μεσάνυχτα να μας πάνε μέσα.

Ξαν μέλη της πρωτοβουλίας κατοίκων Παλαιών Ρουμάτων για τη διάσωση του Αποπηγαδιού και εγώ και ο αδερφός μου Σπύρος Παναγιωτάκης, εκτός από τους "υπαλλήλους" και τις πολλαπλές μηνύσεις της Αιολικής Μουσούρων ΑΕ., έχουμε επανειλημμένα υποστεί σωματική και ψυχολογική βία από τις αστυνομικές δυνάμεις της περιοχής. Θα πρέπει να μάθουν λοιπόν οι παραπάνω, ότι εμείς τον έντιμο αγώνα μας για τη διάσωση του Αποπηγαδιού θα τον συνεχίσουμε, παρά τις φασιστικές ταχτικές ορισμένων ένοστών και μη.»

(Απόσπασμα από την καταγγελία του Λευτέρη Παναγιωτάκη)

Την Πέμπτη 20/5 το βράδυ, πάνοπλοι αστυνομικοί με επικεφαλής τον διοικητή του τμήματος Βουκολιών, εισέβαλαν στο σπίτι κατοίκων της πρωτοβουλίας χωριών του Αποπηγαδιού, που αντιδρούν στην εγκατάσταση βιομηχανικής ζώνης γιγάντιων ανεμογεννητριών από την πολυεθνική Αιολική Μουσούρων Α.Ε. Παραβιάζοντας το οικιακό άσυλο, χωρίς παρουσία ή ένταλμα εισαγγελία και χωρίς καμία δικαιολογία, απειλούσαν και χτύπησαν τα δύο μεγάλα αδέρφια της οικογένειας, άρπαζαν το κινητό της μητέρας τους και προκάλεσαν τρόμο στα μικρότερα ανήλικα αδέρφια.

Η επίθεση αυτή είναι ένας ακόμη κρίκος στην αλυσίδα βίας και καταστολής που εξαπολύει η συμμορία της εταιρείας, της αστυνομίας και των κεντρικών και τοπικών πολιτικών αρχόντων, σε πλήρη συμμαχία μεταξύ τους, για να σταματήσουν τους κατοίκους που υπερασπίζουν την περιβαλλοντική, οικονομική και πολιτισμική φυσιογνωμία του τόπου τους. Αλληπάλληλες μαζικές συλλήψεις κατοίκων και απαγγελίες κατηγοριών, τραμπουκισμοί από μπράβους της εταιρείας, κατοχή του βουνού από πλήθος αστυνομικών δυνάμεων, προτηλακισμοί και απαγόρευση πρόσβασης και, το πιο πρόσφατο, επιχείρηση σκούπα της αστυνομίας στους νεολαίους των Βουκολιών με αθρόες προσαγωγές από καφενεία και δημοσίους χώρους.

Ήταν πάντα ξεκάθαρο σε μας και επιβεβαιώνεται συνεχώς - ήδη από το φθινόπωρο ο Χρυσοχοίδης είχε δηλώσει ότι θα εγκαταστήσει τα ΜΑΤ στο Αποπηγάδι - ότι είναι πολιτική άποφαση της κυβέρνησης να προχωρήσει με κάθε μέσο επιβολής τα έργα «πράσινης ανάπτυξης», για να λεηλατήσει με νέες, σύγχρονες πια πατέντες , ότι έχουν αφήσει από το φυσικό πλαίσιο και την οικονομία των τοπικών κοινοτήτων. Αυτό που πραγματικά αναπτύσσουν είναι τα επιχειρηματικά και επεκτατικά συμφέροντα του πολυεθνικού και γεγούριου κεφαλαίου, είναι η εμπορευματοποίηση της γης, του νερού, του αέρα, οτιδήποτε μπορούν να εκμεταλλευτούν και να το μετατρέψουν σε δισεκατομμύρια ευρώ στην τσέπη τους. Δε δίνουν δεκάρα για τις πραγματικές κοινωνικές ανάγκες και την ποιότητα ζωής, ενώ οι αγωνιζόμενοι κάτοικοι έχουν λόγο και προτάσεις για άλλες δυνατότητες και μορφές ικανοποίησης των τοπικών αναγκών. Γι' αυτό οι κάτοικοι των χωριών, μαζί με

πλήθος αλληλέγγυων από ευρύτερες περιοχές, αντιστέκονται με αγωνιστικές κινητοποιήσεις, συνελύσεις, καταγγελίες, νομικές προσφυγές, χαλώντας τη σούπα της συναίνεσης και αποδοχής που επιθυμούν οι κυβερνώντες.

Ειδικότερα, την ανενόχλητη προώθηση αυτών των καταστροφικών σχεδίων εμποδίζουν αυτοί που αντιστέκονται χωρίς να κηδεμονεύονται από κόμματα και θεσμικούς ρόλους και αναπτύσσουν τη δράση τους μαζί με τους κατοίκους, σε αυτοοργανωμένη και συλλογική βάση. Άνθρωποι και συλλογικότητες που δεν τους ταιριάζει η κοροϊδία και οι αυταπάτες των διαμεσολαβήσεων και των παζαρεμάτων. Γι' αυτό τα χαρακτηριστικά του αγώνα τους και την επιμονή τους σ' αυτόν με αφοσίωση και χωρίς κανένα ίδιο όφελος (αντιθέτως με πολυ κόστος),δέχθηκαν την επίθεση στο σπίτι τους οι δύο αγωνιστές. Η σοσιαλφιλελεύθερη χούντα, τους δείχνει το εκδικητικό της πρόσωπο - καθόλου τυχαία σε μια χρονική στιγμή που έχουν πετύχει την προσωρινή αναστολή των έργων- και προσπαθεί να τους τρομοκρατήσει και να τους φμώσει. Εξίσου ύπολογο γι' αυτή την επίθεση, εκτός από τους επίσημους κυνηγούς κεφαλών, είναι και οι ανεπίσημοι επώνυμοι ...σούπερ αγωνιστές και οι παρatreχάμενοί τους. Οι εσάει παρόντες στις κάμερες, στις συνεντεύξεις, στα δημοτικά συμβούλια, στις στήμένες συσκέψεις. Αυτοί που ασκούν την πανάχρεια ...τέχνη της ρουφιανιάς και της συκοφάντησης, αφού δε δίστασαν να κατονομάσουν στην αστυνομία τους δύο αγωνιστές ως υποτιθέμενους υποκινητές και υπαιτίους επεισοδίων. Έτσι, στην ουσία υπέδειξαν και διευκόλυναν τη στοχοποίησή τους. Αυτοί,

που η μόνη αξία που έχουν είναι η κομματική τους ταυτότητα και βλέπουν την υπόθεση του Αποπηγαδιού σαν μια πρώτης τάξεως ευκαιρία για ψηφοθηρία και πολιτική ανέλιξη. Που υπονομεύουν και διασπούν αυτό τον αγώνα (και άλλους πολλούς!) όταν ξεπερνά το μοναδικό τους ενδιαφέρον: να τον ελέγχουν (όπως ααμποτάρισαν την εκδήλωση στο Εργατικό Κέντρο που είχε σκοπό την προαγωγή του ζητήματος τ' Αποπηγαδιού στην πόλη των Χανίων και κάλεσαν, την ίδια μέρα και ώρα, σύζησηση για τον Καλλικράτη στην Κάντανο). Το Αποπηγάδι δεν έχει ανάγκη από εργολάβους και «σταρ». Η ανοχή μας απέναντί τους εξαντλήθηκε και στο εξής θα βρίσκονται προ των ευθυνών τους για ό,τι προκαλούν και για την ξεδιάντροπη στάση τους.

Η αντίσταση απέναντι στις μπιζνες της «πράσινης ανάπτυξης» εδώ και όπου αλλού, περιέχει την αγωνιστική- ενωμένη - ανυποχώρητη δύναμη όλων των ανθρώπων της υπαίθρου και των πόλεων που συνειδητοποιούν την καταστροφή που μας ετοιμάζουν. Από τους αγρότες ως τους μεθωτούς της πόλης, από τους μεγαλύτερους ως τους νεολαίους, από τους μαθητές ως τους άνεργους, είναι κοινό μας συμφέρον να προστατέψουμε τα κοινωνικά αγαθά που μας κλέβουν. Με συλλογικές διαδικασίες, με εμπιστοσύνη στις δυνάμεις μας και με αξίες όπως η αλληλεγγύη, να μην επιτρέβουμε να μας κάνουν ακτήμονες και υποδούλους στα εργοτάξια τωνεταρειών.

Οι απόπειρες τρομοκρατήσης δυναμώνουν το δικαιο και την αναγκαιότητα αυτού του αγώνα.

▲/ Αλληλεγγυοί-ες, Χανιά

Η αντιφασιστική δράση στα Χανιά

μια πρώτη απόπειρα κριτικής αποτίμησης

Τα ντόπια μέσα μαζικής ενημέρωσης έχουν υπερκά λυσιειδισσογραφικά τόσο τις ρατσιστικές επιθέσεις των τελευταίων μηνών, όσο και τις αντιφασιστικές εκδηλώσεις που ακολούθησαν. Αντίθετα, σχεδόν κανένας δημόσιος σχολιασμός δεν έχει προκύψει μέσα από όλους όσους κινητοποιήθηκαν με αφορμή αυτές τις διαδικασίες, σα συνολική αποτίμηση της πρόσφατης δράσης ενάντια στην προσπάθεια των ακροδεξιών να κάνουν την παρουσία τους αισθητή στην πόλη. Ακριβώς αυτό το κενό προσπαθεί να καλύψει το κείμενο που ακολουθεί, καταγράφοντας σκέψεις και προβληματισμούς για το πώς χειρίστηκε ο αριστερός και αντιεξουσιαστικός χώρος την επανεμφάνιση τέτοιων ομάδων, οργανωμένων και μη.

Αντίθετα από τους χουντικούς του «ΛΑ.Ο.Σ.» που έχουν καταφέρει με το λαϊκισμό τους να γίνουν αποδεκτοί πανελλαδικά, άρα και σε μερικά συντηρητικά κομμάτια της τοπικής κοινωνίας των Χανίων, η «Χρυσή Αυγή» εδώ και χρόνια προσπαθεί επίμονα αλλά μάταια να εμφανιστεί θεαματικά στην πόλη, μόνη της ή καμουφλαρισμένη στο ακροδεξίο συνονθύλευμα της «Πατριωτικής Συμμαχίας»⁽¹⁾. Σε όλες τις απόπειρες των φασιστών να δράσουν δημόσια, ή άμεση κινηματική δράση ήταν που ακύρωσε τα φιλόδοξα σχέδιά τους για επίσημη παρουσία.

Οι προσπάθειές των νεοναζί συνοδεύτηκαν όλα αυτά τα χρόνια και από ανοιχτά καλέσματα σε κινητοποιήσεις και εκδηλώσεις εθνικιστικού περιεχομένου, οι οποίες βέβαια δεν έγιναν ποτέ⁽²⁾... Ακόμα και η βραχυβία φυλλάδα με τίτλο «ΘΝΟΤΥΠΙΟΣ» που ξεκίνησε πριν 6 περίπου χρόνια να εκδίδει με αισιοδξία ο (αν)εγκέφαλος της «Χρυσής Αυγής» στα Χανιά Σταύρος Καραφυλλάκης, δεν είχε σοβαρές προοπτικές όπως αποδείχτηκε.

Οι απανωτές αυτές αποτυχίες μάλλον οδήγησαν τους φασίστες σε αλλαγή τακτικής. Η ιδέα των εγκαινίων ενός πολιτικού γραφείου μέσα στην πόλη φαίνεται να εγκαταλείφθηκε προς το παρόν, δεδομένου ότι θα αποτελούσε μεν σημείο αναφοράς για την επίσημη προπαγάνδα τους, αλλά και για το αντιφασιστικό κίνημα.

Παράλληλα με την κρατική επιλογή για πανελλαδική ενίσχυση του ακροδεξιού παρακράτους μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη του '08 και τη δυναμική επανεμφάνιση του εθνικισμού ως μόδα πλέον απευθυνόμενη στη «ωστή» νεολαία της χώρας, επικράτησε και στα Χανιά η τάση για πιο συμμορίτικο τύπου δράσεις στο δρόμο, απόρροια της οποίας και οι πρόσφατες επιθέσεις. Αφού εκτός από τους αντιφασίστες, ακόμα και τα πλέον συντηρητικά κομμάτια της τοπικής κοινωνίας, τα media και οι φορείς

αντιδρούν στην ιδέα ότι οι νεοναζί προσπαθούν να δημοσιοποιήσουν το λόγο τους στην πόλη, δε μένει παρά η εύκολη και ανέξοδη λύση των θρασυδειλων επιθέσεων⁽³⁾...

Ήδη από τα μέσα του 2009, κρούματα ρατσιστικών επιθέσεων άρχισαν να καταγράφονται ολόενα και συχνότερα στην πόλη των Χανίων αλλά και στην περιφέρεια του νομού, με χαρακτηριστική τη συμμετοχή νέων «ανθρώπων», σχολιαρόπαίδων και μη.

Με κριτήριο τη μαζικότητα των συλλογικών αντιφασιστικών απαντήσεων στην ακροδεξιά δράση που προέκυψαν από κινηματικές διαδικασίες, ως κομβικά σημεία για την ανάλυσή μας κρατάμε τις μεγάλες συνελεύσεις που είχαν γίνει τον Αύγουστο του '09 για τη ματαίωση της συγκέντρωσης πριν το αποτυχημένο «κρητικό εθνικιστικό camping», τη μαζική συνέλευση που συγκέντρωσε κόσμο από πολλούς πολιτικούς χώρους και οργάνωσε δυναμικότατη αντιφασιστική πορεία στην πόλη, λίγες μέρες μετά την επίθεση φασιστών στην άδεια από κόσμο κατάληψη ROSA NERA, καθώς και την πορεία σε γειτονίες μετά από τον ξυλοδαρμό μεταναστών στο σπίτι τους σε μια από αυτές.

Για να συνειδητοποιήσει όμως η λεγόμενη κοινή γνώμη ότι το πρόβλημα με την ακροδεξιά στα Χανιά είναι υπαρκτό και δεν αφορά απλά «μεμονωμένα περιστατικά βίας», όπως πολλοί -παράγοντες και μη- ισχυρίζονται προκειμένου να μην αμαυρωθεί η εικόνα της πόλης, έπρεπε μάλλον να μεσολαβήσει κάτι τόσο ακραίο όσο το περιστατικό του Φλεβάρη του '10 με τη χάραξη

σβάστικας στο χέρι κοπέλας που συμμετείχε σε αντιφασιστικές κινητοποιήσεις. Τότε ήταν που έγινε ουσιαστική αλληλεπίδραση μεταξύ αντιφασιστικού κινήματος και τοπικής κοινωνίας, με τον αντανακλαστικό λόγο να ξεφεύγει από τις κινηματικές διαδικασίες και να διαχέεται σε ευρύτερα κοινωνικά στρώματα.

Ακολούθησαν μαζικές ανοιχτές συνελεύσεις με τη συμμετοχή σχεδόν όλου του φάσματος της αριστεράς και της αντιεξουσίας στην πόλη που κατέληξαν σε μια σειρά κοινών κινητοποιήσεων. Στις κουβέντες αυτές συζητήθηκε το τι έχει και τι δεν έχει γίνει κινηματικά ως αντίπαλο δέος στην έξαρση του ρατσισμού και οργανώθηκαν πολλές και συνεχόμενες παρεμβάσεις με πλήθος ατόμων και συλλογικοτήτων όλων των ηλικιών (πορεία στη συνοικία

(με πρωτοβουλία εκπαιδευτικών πραγματοποιήθηκε 2ωρη στάση εργασίας και μαθητική πορεία με 400 άτομα στο κέντρο της πόλης, ενώ έγιναν και αντιφασιστικού περιεχομένου μαθήματα και θεατρικές παραστάσεις σε σχολεία).

Όμως έστω και ετεροχρονισμένα, όλο αυτό το ετερόκλητο πλήθος που βρισκόταν σχεδόν καθημερινά στο δρόμο εκείνες τις μέρες, κατάφερε να συντονιστεί και να δώσει μια συλλογική έμπρακτη απάντηση στην έπαρση των ντόπιων εθνικιστών, όταν -επιτέλους- του δόθηκε μια καλή ευκαιρία: με την πρώτη δημόσια εμφάνιση των ακροδεξιών⁽⁴⁾ και μάλιστα χωρίς προηγούμενη ανακοίνωσή της στα φασιστο-site στο internet ή αλλού, πολύς κόσμος (περίπου διακόσια άτομα) συγκεντρώθηκε μέσω τηλεφώνων σε ελάχιστο χρόνο στο κέντρο της πόλης. Οι λίγοι φασίστες που ήταν εκεί, προφανώς δεν περίμεναν μια τόσο γρήγορη αντίδραση και με το που άρχισε να μαζεύεται κόσμος απέναντί τους, κυνηγήθηκαν προς την πίσω πλευρά της πλατείας αγοράς. Όσοι από αυτούς δεν το βάλαν στα πόδια, ταμπουρώθηκαν στο «ΥΠΟΒΡΥΧΙΟ», ένα κοντινό café ιδιοκτησίας ενός ομοιάετή τους. Οι ένδοξοι απόγονοι του Λεωνίδα και του μεγάλου Αλεξάνδρου, δεν επιβεβαίωσαν την καταγωγή τους... Αν και είχαν τα απαραίτητα αξεσουάρ μαζί τους⁽⁵⁾, παρέμειναν κλεισμένοι εκεί για 6 ώρες και δεν βγήκαν παρά μόνο στις 2 τα ξημερώματα και αφού είχε διαλυθεί ο κόσμος, οπότε ήρθαν οι μπάσοι να τους συλλάβουν.

Εκτός από τα κομμάτια του ποικιλόμορφου αντιφασιστικού κινήματος -στα Χανιά αλλά και παντού- που συμμερίζονται την άποψη ότι τα φασιστοειδή θα πρέπει να αντιμετωπίζονται δραστικά και βίαια⁽⁶⁾, ακόμα και οι πιο φιλειργιστές θα πρέπει να συμφωνήσουν στο ότι η ευκολία των δικαστών να μοιράζουν πολύμηνες ποινές για απλά πλημμελήματα, έστω κάτω από την πίεση ενός κινήματος και των κοινωνικών συνθηκών που αυτό έχει διαμορφώσει, μπορεί να μοιάζει «βολικό» στην προκειμένη, αλλά

Η αντι-συγκέντρωση αυτή ήταν -από άποψη αμεσότητας και μαζικής προσέλευσης- μια ευχάριστη έκπληξη για το αντιφασιστικό κίνημα στα Χανιά όσον αφορά τα αντανakaστικά που έδειξε και μια δυσάρεστη έκπληξη για τους φασίστες που ήλπιζαν ότι οι συνθήκες ήταν πλέον ώριμες για να ξεμυτίσουν επιτέλους δημόσια...

Η είδηση της σύλληψης των νεοναζί

απασχόλησε τον τοπικό τύπο και τα κανάλια και συντάραξε την κοινή γνώμη στην πόλη, όπως ακριβώς έγινε και στην περίπτωση των συλλήψεων για το διπλό εμπρησμό της εβραϊκής συναγωγής. Πολύς κόσμος συγκεντρώθηκε έξω από τα δικαστήρια και τις 2 μέρες που κράτησε η δίκη των 8 φασιστών⁽⁶⁾, ενώ μετά την ανακοίνωση της βαριάς καμπάνας της καταδικαστικής απόφασης⁽⁷⁾, ανάμεσα στους αντιφασίστες επικρατούσαν αναμεικτα συναισθήματα: από τη μια ικανοποίηση για την άμεση και μαζική κινητοποίηση που οδήγησε στην πολιτική και στρατηγική ήττα των νεοναζί και μάλιστα με την πρώτη τους απόπειρα να βγουν δημόσια προς τα έξω, χαρά για το στοίχημα που κερδήθηκε (το να αντιμετωπιστούν δηλαδή τα φασιστοειδή στο δρόμο και να εκδιωχθούν από τους δημίσιους χώρους), από την άλλη προβληματισμός για την έκβαση της υπόθεσης.

Όσο δυναμική και να ήταν η απάντηση στη δημόσια παρέμβαση των νεοναζί στο κέντρο της πόλης, όση ικανοποίησης και να μας γιμίζει από το ότι οι κατά τα άλλα παληκαράδες χρυσαυγίτες σκόρπισαν τρέχοντας σαν κοτούλες και κρυβόντουσαν για ώρες περμιενοντας πότε θα αραιώσει ο συγκεντρωμένος κόσμος για να τους πάρουν οι μπάσοι, το γεγονός ότι παρενβή η αστυνομία και το δικαστικό σύστημα προκειμένου να πάρουν το μάθημά τους κάποιοι και να παραδειγματιστούν οι υπόλοιποι, είναι όπως και να έχει μια αδυναμία του κινήματος...

Εκτός από τα κομμάτια του ποικιλόμορφου αντιφασιστικού κινήματος -στα Χανιά αλλά και παντού- που συμμερίζονται την άποψη ότι τα φασιστοειδή θα πρέπει να αντιμετωπίζονται δραστικά και βίαια⁽⁶⁾, ακόμα και οι πιο φιλειργιστές θα πρέπει να συμφωνήσουν στο ότι η ευκολία των δικαστών να μοιράζουν πολύμηνες ποινές για απλά πλημμελήματα, έστω κάτω από την πίεση ενός κινήματος και των κοινωνικών συνθηκών που αυτό έχει διαμορφώσει, μπορεί να μοιάζει «βολικό» στην προκειμένη, αλλά

Πιο συγκεκριμένα, είχαν γίνει και παλιότερα θρασυδειλες τραμποκικές επιθέσεις από ακροδεξιούς, μεμονωμένες βέβαια, ενώ και τώρα γίνεται μια υποτυπώδης «επίσημη» προσπάθεια για δημοσιοποίηση του μασιλλοδόξου λόγου της «Χρυσής Αυγής» και νομιμοποίηση του στην τοπική κοινωνία, κυρίως μέσω της φυλλάδας του Καραφυλλάκη «Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ» και των σκόρπινων εμφανίσεών του στα ντόπια media.

Η στοχοποίηση των μεταναστών και των υποστηρικτών τους από την προπαγάνδα της εξουσίας, σε συνδυασμό με το δημοφιλές κρητικό trend της αλβανοφαγίας, τη τζάμπα συμμορίτικη μαγκιά που εξιτάρει τους πιστοιικάδων με την πέφτουν πισωπλατα σε έναν ή δυο κάθε φορά ανυποψίαστους ντόπιους ή μη εργάτες και αγωνιστές και σε άδειςους κοινωνικούς χώρους, είναι που υποδαυλίζει τα περιστατικά

σίγουρα δεν είναι -μόνο- για καλό. Η ένταση της καταστολής που προμηνύεται είναι προφανής και σίγουρα δε θα περιοριστεί στους φασίστες...

⁽¹⁾ Η φασιστική συμμορία της «Χρυσής Αυγής» είχε αναστείλει για λίγο τη δράση της μέχρι η «διερευνηθεί» η υπόθεση με τον οπλισμό που βρέθηκε από τους μπάτσους στα γραφεία της στην Αθήνα, διαδικασία που βέβαια δεν ολοκληρώθηκε ποτέ...

⁽²⁾ Στις 12-11-2004, η «Πατριωτική Συμμαχία» κάλεσε συλλαλητήριο για το μακεδονικό ζήτημα στην πλατεία της δημοτικής αγοράς, το οποίο ματαιώθηκε στην πράξη από την αντι-συγκέντρωση των αντιφασιστών νωρίτερα στον ίδιο χώρο. Στις 28-10-2006, οι φασίστες της «Χρυσής Αυγής» καλούσαν σε εκδήλωση για το «ΟΧΙ» του Μεταξά σε αίθουσα κεντρικού ξενοδοχείου, η οποία επίσης δεν έγινε ποτέ αφού κάποιοι λίγοι οργανωτές της που είχαν μπει μέσα στο ξενοδοχείο από νωρίς, εγκλωβίστηκαν με τις ώρες λόγω και πάλι της δυναμικής παρουσίας αντιφασιστών που είχαν αποκλείσει τις εισόδους. Στα τέλη της δεκαετίας του '90, είχε διαλυθεί ακόμα μια φασιστική εκδήλωση σε ξενοδοχείο στα Χανιά, αυτή τη φορά καλεσμένη από το «Ελληνικό Μέτωπο» του Μάκη Βορίδη.

⁽³⁾ Δεν πιστεύουμε σε καμία περίπτωση ότι όλα αυτά τα περιστατικά που έχουν καταγραφεί πρόσφατα αποτελούν προϊόν στρατηγικού σχεδιασμού κάποιου ισχυρού φασιστικού πυρήνα, μιας και οι λίγοι και μεγαλύτεροι σε ηλικία ακροδεξιοί που φυτοζωώνουν εδώ γύρω δεν οργανώνουν από κοινού τη δράση τους λόγω των γνωστών μεταξύ τους μικροπολιτικών διαφορών. Κάποιοι από αυτούς είναι μεν σε επαφή με παρέες πιστοιικάδων με μηχανάκια που μοιράζουν τυπικήσει κατά καιρούς μετανάστες, αλλά δε φαίνεται να υπάρχει απόλυτος συντονισμός και επικοινωνία μεταξύ τους.

Πιο συγκεκριμένα, είχαν γίνει και παλιότερα θρασυδειλες τραμποκικές επιθέσεις από ακροδεξιούς, μεμονωμένες βέβαια, ενώ και τώρα γίνεται μια υποτυπώδης «επίσημη» προσπάθεια για δημοσιοποίηση του μασιλλοδόξου λόγου της «Χρυσής Αυγής» και νομιμοποίηση του στην τοπική κοινωνία, κυρίως μέσω της φυλλάδας του Καραφυλλάκη «Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ» και των σκόρπινων εμφανίσεών του στα ντόπια media.

Η στοχοποίηση των μεταναστών και των υποστηρικτών τους από την προπαγάνδα της εξουσίας, σε συνδυασμό με το δημοφιλές κρητικό trend της αλβανοφαγίας, τη τζάμπα συμμορίτικη μαγκιά που εξιτάρει τους πιστοιικάδων με την πέφτουν πισωπλατα σε έναν ή δυο κάθε φορά ανυποψίαστους ντόπιους ή μη εργάτες και αγωνιστές και σε άδειςους κοινωνικούς χώρους, είναι που υποδαυλίζει τα περιστατικά

ρατσιστικής βίας στα Χανιά, παρά η ύπαρξη ενός κέντρου αποφάσεων που διευθύνει τη δράση της ακροδεξιάς.

⁽⁴⁾ Το απόγευμα της 9^{ης} Μαρτίου 2010, εμφανίζεται στην πλατεία αγοράς σχεδόν όλος ο εθνικιστικός οχετός των Χανίων για να μοιράσει ρατσιστικά φυλλάδια για το δημοψήφισμα ενάντια στους μετανάστες: οι φασίστες της «Οργάνωσης Εθνικιστών Χανίων» - το ντόπιο μαγαζάκι της «Χρυσής Αυγής» μαζί με μερικές παλιές καραβάνες του «ΛΑ.Ο.Σ.» (εδώ και σχεδόν ένα χρόνο έχουν γίνει προσεγγίσεις μεταξύ πρώην οπαδών και στελεχών του «ΛΑ.Ο.Σ.» και ντόπιων χρυσαυγιτών στα Χανιά).

⁽⁵⁾ Τουλάχιστον ένας από αυτούς κρατούσε μαχαίρι και στήθηκε για λίγα δευτερόλεπτα στη μοναδική και στενή είσοδο του μαγαζιού πριν κλείσει οριστικά την πόρτα πίσω του. Δεν επιχειρήθηκε δηλαδή ούτε υπεράσπιση των «Θερμοπυλών», ούτε ηρωική έξοδος σαν του Αρκαδίου όπως θα περίμενε κανείς από γνήσιους Έλληνες...

⁽⁶⁾ Στο πάρκινγκ των δικαστηρίων είχαν μαζευτεί και καμιά δεκαριά φίλοι και «συναγωνιστές» των κατηγορουμένων οι οποίοι είχαν καθατζωθεί παρά με μερικούς ασφαλίτες πίσω από μια κλούβα της αστυνομίας. Κάποιοι μάλιστα κυκλοφορούσαν προκλητικά στο γεμάτο από μπάτσους διάδρομο έξω από την αίθουσα που γινόταν η δίκη, ενώ δυο από αυτούς πλησίασαν τους συγκεντρωμένους στο προαύλιο αντιφασίστες και μετά από κάτι ψιλλές που άρπαξαν, ξαναχώθηκαν στην αγκαλιά της ΕΛ.ΑΣ...

⁽⁷⁾ Η απόφαση εξέπληξε πολύ κόσμο ακριβώς επειδή αποτελεί μια σπάνια εξαίρεση στα δικαστικά χρονικά: οι ποινές που επιβλήθηκαν στους 8 φασίστες όλων των ηλικιών που συνελλήφθηκαν στο café «ΥΠΟΒΡΥΧΙΟ» για τις κατηγορίες της εξύβρισης, της απειλής και για το μαχαίρι που κρατούσε ένας από αυτούς, ήταν ομολογουμένως βαριές. Βαριά ήταν επίσης και η ξεφτίλα της απολογίας των κατά τα άλλα υπερήφανων υπερ-ελλήνων (κατόπιν συμβουλής των δικηγόρων τους, όλοι ανεξαιρέτως οι συλληφθέντες ακολούθησαν υπερασπιστική γραμμή του στυλ «ήμουν περαστικός, είχα πάει να δω ποδόσφαιρο, είδα φως και μπάχα στο μαγαζί κλπ» και πρόδωσαν τον φύρερ Καραφυλλάκη που ήταν παρών στο δικαστήριο φιλοδοξώντας να καταθέσει ως μάρτυρας «πολιτικής» υπεράσπισης...).

⁽⁸⁾ Η αντιφασιστική αντι-βία ήταν, είναι και θα είναι μια επιλογή του παγκόσμιου κινήματος ενάντια στην θρασυδειλή επιθετικότητα των εθνικιστών/ακροδεξιών. Η λογική του «όπου δεν πέπτε λόγος, πέπτε ράβδος», μπορεί σπνήθως να μειοψηφεί μέσα στην πολυσυλλεκτικότητα των τάσεων, αλλά έχει κατά καιρούς υιοθετηθεί αποτελεσματικά...

.. ο φαιοισμός είναι χαραγμένος στη μνήμη μας

Στις 03/06 στις 17:00 το απόγευμα, στο Γαβαλοχώρι φασιστοειδή βάζουν φωτιά στο αυτοκίνητο αγωνιστή με αντιφασιστική δράση.

Ένα γεγονός το οποίο έρχεται να προστεθεί σε άλλα ανάλογα συμβάντα πανελλαδικά αλλά και σε τοπικό επίπεδο. Συγκεκριμένα στα Χανιά και σε κάποια χωριά του νομού παρατηρείται μια ένταση φασιστικών - ρατσιστικών επιθέσεων απέναντι σε μετανάστες και σε αγωνιστές με αντιρατσιστική δράση. Με πιο πρόσφατα παραδείγματα το *χάραγμα του αγκυλωτού σταυρού* σε χέρι καθηγητήρας στα Χανιά, η οποία έκανε δωρεάν μαθήματα σε μετανάστες, αλλά και τον ξυλοδαρμό μεταναστών σε χωριό του Αποκόρωνας.

Σε μια περίοδο οικονομικής/κοινωνικής κρίσης, όπου η ανεργία και η εκμετάλλευση έχουν πάρει μεγάλες διαστάσεις, το μεγαλύτερο μέρος της κοινωνίας έχει αρχίσει να βιώνει ακόμα πιο άμεσα την καταπίεση, με αποτέλεσμα να συσσωρεύει οργή. Απ' αυτό το κομμάτι της κοινωνίας δε θα μπορούσαν να λείπουν οι νέοι μαθητές, οι οποίοι έχουν κάθε λόγο να είναι οργισμένοι λόγω του πιστικού προγράμματος τους (μαθήματα – φροντιστήρια) και της αβεβαιότητας που τους επιφυλάσσει το μέλλον. Το θυμό αυτό του νέου, αλλά και του κάθε καταπιεσμένου, έρχονται να εκμεταλλευτούν οι φασίστες και να τον στρέψουν προς τον «ξένο»-μετανάστη (αδύναμο κομμάτι κοινωνίας που βιώνει αυτό πρώτα την καταπίεση) και όχι στον πραγματικά υπαίτιο που μας οδήγησε στις άγριες σημερινές συνθήκες, κάτω από τις οποίες αναγκάζομαστε να ζούμε. Γι' αυτό παρατηρούνται έντονα φαινόμενα ρατσισμού και κυρίως μέσα σε σχολεία, με επιθέσεις μαθητών σε μετανάστες συμμαθητές τους και τη δημιουργία κλίματος τρομοκρατίας σε άλλους μαθητές, που απλώς μπορεί να μην συμφωνούν με τέτοιου είδους αντιλήψεις.

Οι αντιδράσεις από τους κατοίκους ήταν σχετικά μουνδιασμένες: από μια άποψη ίσως λογικό, αν αντιληφθούμε τις σχέσεις που επικρατούν στα χωριά και τις αντιδράσεις σε σχέση με "εξωτερικούς-επισκέπτες". Παρ' όλα αυτά υπήρχαν και αρκετά θετικά σχόλια.

■/ αντιφασίστες/τριες

Τα ίδια φαινόμενα ρατσισμού που έχουν βιώσει έντονα στο παρελθόν οι Έλληνες ως μετανάστες σε Γερμανία, Αμερική και Αυστραλία, σε χώρες που δεν τους δέχτηκαν με "ανοιχτές αγκάλες", όπου αναγκαστήκαν να δουλέψουν στις χειρότερες δουλειές και αντιμετώπιζαν, δεν μπορούν να σβηστούν από τη μνήμη. Αλλά ούτε μπορούν να ξεχαστούν από τους

When the city is burning

Επίθεση με μολότοφ στο στρατιωτικό αεροδρόμιο στο Καστέλι Κρήτης

Συνεχίστηκαν οι επιθέσεις αγνώστων στο αεροδρόμιο του Καστελίου στον Ηράκλειο της Κρήτης και χθες το βράδυ. Άγνωστοι στη 1:05 τα ξημερώματα σήμερα έριξαν δυο βόμβες μολότοφ στο βορειοανατολικό άκρο του αεροδρομίου.

Η αντίδραση ήταν άμεση, καθώς η μονάδα τέθηκε σε συναγερμό και αερίθηκαν τα μέτρα ασφαλείας του αεροδρομίου. Εικοσιπέντε λεπτά αργότερα άγνωστοι έκοψαν τα σύρματα της

περίφραξης της μονάδας, στην ακριβώς απέναντι πλευρά από εκεί που έπεσαν οι πρώτες μολότοφ, μπήκαν μέσα και άναψαν μια φωτιά σε χόρτα.

πηγή: Ελευθεροτυπία

Στις φλόγες τυλίχθηκε στις 3:45 τα ξημερώματα ένα περιπολικό του Αστυνομικού Τμήματος Βουκολιών, στα Χανιά, που ήταν σταθμευμένο σε προαύλιο μη περιφραγμένο χώρο, μπροστά από το ΑΤ. Η πυρκαγιά επεκτάθηκε σε υπηρεσιακό αυτοκίνητο, αλλά και σε ένα φορτηγό αυτοκίνητο του Δήμου Βουκολιών που ήταν

παρκαρισμένα ακριβώς δίπλα, με αποτέλεσμα τα οχήματα να καταστραφούν ολοσχερώς. Η πυρκαγιά καταβέσθηκε λίγο πριν τις 5:00 από άνδρες της Πυροσβεστικής. Ακολούθησε αντοπία στον χώρο από κλιμάκιο της Πυροσβεστικής της Υποδιεύθυνσης Ασφαλείας Χανίων. Τα σενάρια που εξετάζουν οι Αρχές για τα αίτια εκδήλωσης της πυρκαγιάς είναι δυο: είτε πρόκειται για εμπρηστική επίθεση είτε για βραχυκύκλωμα στις καλωδιώσεις του περιπολικού.

πηγή: zougla

संस्कृत-विभाग

συνέντευξη του Μάριου Ζέρβα

κατάληψη Ευαγγελισμού
κατάληψη Πίκπα

A: Παρόλο που αποφυλακίστηκες, κάτι που σημαίνει ότι τα στοιχεία ήταν ανεπαρκή ή ανεπάρκτα, είσαι ελεύθερος με περιοριστικούς όρους (απαγόρευση εξόδου και παρουσία σε κάποιο Α.Τ. κάθε μήνα) μέχρι την εκδίκαση της υπόθεσής σου. Πώς αντιμετωπίζεις αυτή τη νέα πραγματικότητα; Συνεχίζεις να κατεβαίνεις στις διαδηλώσεις;

Α: Τα τελευταία χρόνια οι εξοφθαλμες
στημένες συλλήψεις και το φόρτωμα
κακουρηγμάτων σε διαηλωτές έχει λάβει
ακραίες διαστάσεις.
Υπόθεση ζαρντινιέρ (ξυλοδαρμός κύριου
φοιτητή στη Θεσσαλονίκη), με το κράτος να
ζητάει και αποζημίωση στο τέλος, ο φοιτητής

Τί να πω όταν ο ανακριτής εξετάζει έναν μόνο μάρτυρα στην δική μου υπόθεση, με την δικαιολογία ότι δεν έχει άλλο χρόνο και η τιμωρία στα όργανα καταστολής είναι να πέσει φωτιά να τους κάψει αν λένε ψέματα! Αιστία πράγματα, επικινδύνει άνθρωποι παίζουν με τις ζωές μας.

Α: Τι σκεφτόσουν πολιτικά πριν συλληφθείς και αν άλλαξαν κάποιες σκέψεις σου όσο ήσουν φυλακή και μετά? Δηλαδή αν ριζοσπαστικοποιήθηκε η σκέψη σου ή οτιδήποτε...

Σίγουρα βιώνεις έντονες καταστάσεις.
Αποδομίζα και αναθεώρησα σκέψεις και
πράξεις. Όπως και πριν την εμπειρία της
φυλακής έτσι και τώρα παραμένω ανένταχτος
σε όποια πολιτική ομάδα αλλά συμμετέχω στο
κίνημα των ανθρώπων που θέλουν να νιώσουν
ελεύθεροι, που συνεχίζουν να αγωνίζονται, να
αντιπρόκειν, να φωνάζουν και να
υπερασπίζονται τα δικαιώματά τους.
Δεν θεωρώ ότι ριζοστατιστικοποιήθηκε η σκέψη
μου μέσα στην φυλακή τόσο όσο έχασε
κάποιον από τον ρομαντισμό που θα μπορούσε
ακόμα να έχει.

ευχαριστώ σε όλους εκείνους που βοήθησαν
στην αποφυλάκιση μου. Θα τα πούμε στους
δρόμους.
Η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας

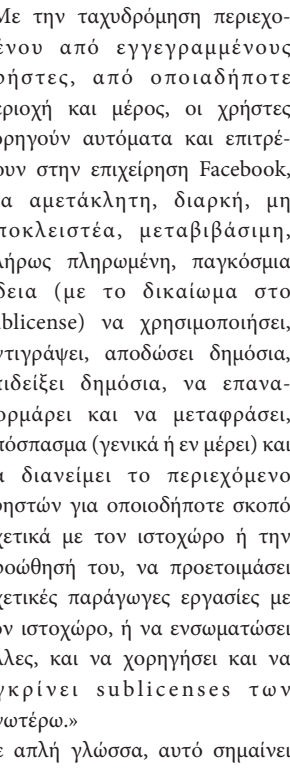
A: Ευχαριστούμε πολύ και να είσαι πάντα δυνατός.

διαχείρισής του κάθε ιστότοπου. Ένα τρανταχτό παράδειγμα είναι το πασίγνωστο facebook το οποίο "φιλοξενεί" 400.000.000 εγγεγραμμένους χρήστες!! Για να μπεις στον φανταστικό κόσμο του Facebook και να κάνεις καινούργιους φίλους, πρέπει αρχικά να εγγραφείς. Οι περισσότεροι δίνουν όλα τα στοιχεία τους και εν συνεχεία τις πιο ωραίες τους φωτογραφίες σε όλες τις πόδες, τα χόμπι τους, τις ανησυχίες τους, αγνοώντας ή όχι, ότι ο συγκεκριμένος χώρος πουλάει πληροφορίες και προφίλ χρηστών επίσημα σε αστυνομία και μυστικές υπηρεσίες.

Αρχικά ως δούμε κάποιους όρους που αρκετοί δεν έχουν μπει στη διαδικασία να τους διαβάσουν.

Οι όροι αυτοί μπορούν να αλλάξουν οποτεδήποτε χωρίς προειδοποίηση. Αυτό είναι υποτιμημένο για έναν ιστοχώρο, αλλά στη συγκεκριμένη ιστοσελίδα, η δήλωση αυτή εμφανίζεται στις πρώτες πρώτες σειρές, που

η παγκόσμια αστυνομία σας κάνει

Η ημιοστικότητα δεν είναι εγγυημένη. Πριν δώσετε τα πραγματικά σας στοιχεία από ονοματεπώνυμο, διεύθυνση, ιστορικό, μέχρι και κινητό τηλέφωνο, στο Facebook θα πρέπει να γνωρίζετε ότι το Facebook δεν εγγυάται τη ημιοστικότητα τους. Συγκεκριμένα το facebook δεν είναι αρμόδιο για την καταστράφιση (setting) οποιονδήποτε ρυθμίσεων απορρήτου (privacy settings) ή μέτρων ασφαλείας που επιμερίζονται στον ιστότοπό.

Το πιο σημαντικό είναι ότι το ίδιο το Facebook

Ένα από τα θέματα της συζήτησης θα είναι η εποπτεία (έτσι λέγεται πιο ευγενικά ο έλεγχος) των δικτύων κοινωνικής δικτύωσης Facebook και το Twitter, ενώ θα συζητηθούν και οι προοπτικές του ελέγχου των οργανωμένων εγκλημάτων και της τρομοκρατίας μέσω διαδικτύου.

Σύμφωνα με το εν εν λόγω δημοσίευμα, στο συνέδριο θα παραστούν στελέχη του Global Future Forum (GFF) που δημιουργήθηκε από τις μυστικές

Είναι δεδομένο πως όσο υπάρχουν κυβερνήσεις, κράτη, εξουσιαστές, οι υπηκοοί τους θα 'ναι πάντα αλυσοδεμένοι με κάποιο τρόπο είτε άμεσο είτε έμμεσο. Υπάρχουν και οι αόρατες φυλακές.

Ας σταθούν λοιπόν απέναντί σ' αυτούς που μας παρακολουθούν, που μας φυλακίζουν, που μας τρομοκρατούν και τους τους καταστρέψουμε μαζί με τον σάπιο κόσμο τους.

 Ак-47

Το βιβλίο Οι Ανθρώποι που Κύκλωσαν το Άλφα είναι το αποτέλεσμα μιας τετράχρονης έρευνας πάνω στην ιστορία του ισπανικού ελευθεριακού/αναρχικού κινήματος κατά τη διάρκεια της φρανκικής δικτατορίας. Εκτός από την υπάρχουσα συλλεκτική και διεθνή βιβλιογραφία, περιέχει ιστορίες τόσο από συνεντεύξεις ανθρώπων, που έζησαν ως πρωταγωνιστές την εξεταζόμενη περίοδο, όσο και από τα προσωπικά αρχεία γνωστών ισπανών αγωνιστών, τα οποία φυλάσσονται στο International Institute of Social History του Άμστερνταμ.

Αν και το κομμάτι της έρευνας και της συγγραφής είναι προσωπικό, η προσπάθεια αυτή δε θα γινόταν να τελεσφορήσει χωρίς τη συλλογική συνεισφορά πολλών συντρόφων και συντροφισσών. Επαφές, μεταφράσεις, σχόλια, επιμέλεια, οξείδωσή, χρηματοδότηση και οτιδήποτε άλλο χρειάστηκε μέχρι να φτάσει το βιβλίο στο τυπογραφείο προσφέρθηκαν ανιδιοτελώς από τους ανθρώπους που συνεργάστηκαν για αυτή την έκδοση. Συντυχές, τεχνικά προβλήματα απέτρεξαν την εκτύπωση του βιβλίου από την τυπογραφική κολεκτίβα Rotta, γεγονός που θα ολοκλήρωνε με τον καλύτερο τρόπο την έκδοση και διανομή αυτού του βιβλίου σχεδόν αποκλειστικά από διαδικασίες και πρόσωπα του αναρχικού/αντιεξουσιαστικού χώρου.

Το βιβλίο κυκλοφορεί χωρίς αντίτιμο και διατίθεται από καταλήψεις, στέκια και ανοιχτούς πολιτικούς και κοινωνικούς χώρους. Όπως αναφέρεται και στην έκδοση, η έλλειψη αντιτίμου δεν προκύπτει από μια αγάπη για το τόσµα. Προκύπτει από µια άρνηση των συνιστάστων του βιβλίου να τιµολογήσουν την προσπάθεια τους και -κυρίως- την ανεκτίμητη ιστορία των ανθρώπων που πρωταγωνιστούν στις σελίδες του. Το κόστος εκτύπωσης του βιβλίου καλύφθηκε από συνεισφορές συντρόφων και συντροφισών, αναλήφθηκε ως προσωπική υποχρέωση και δεν θα τους επιστραφούν.

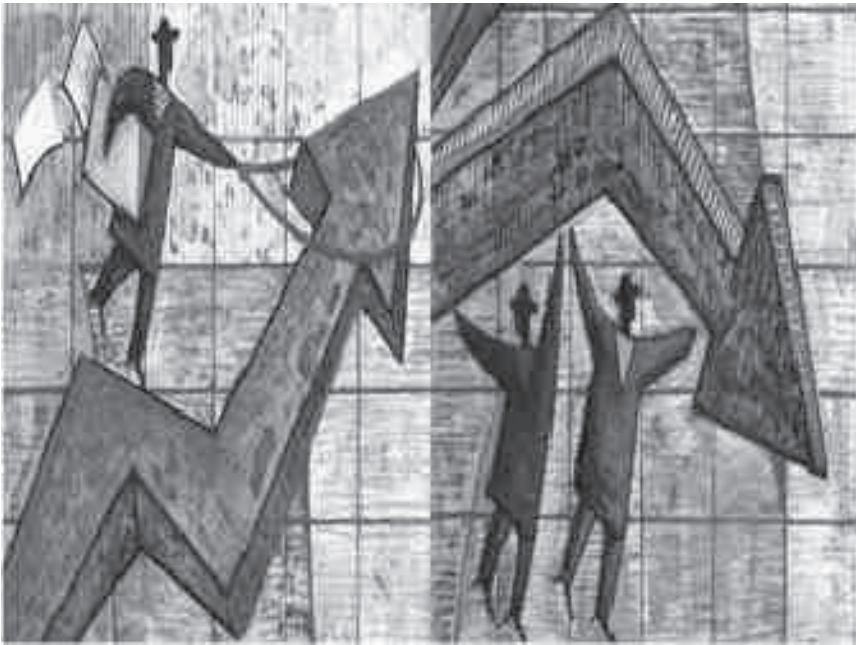
Γιαρ' όλα αυτά, επιθυμείται η ελεύθερη οικονομική συνεισφορά των ανθρώπων που θα το προμηθευτούν. Το σύνολο των εσόδων από τη διανομή του βιβλίου θα διατεθεί για την κάλυψη αναγκών κρατούμενων συντρόφων. Αυστηρχώς, οι ανάγκες αυτές είναι μεγάλες και απαιτούν τη

Το βιβλίο μπορεί να βρεθεί σε ηλεκτρονική μορφή στο alfa.espin.net

η κρίση, ο λόγος της αριστεράς και μια στρατηγική

οποίο εντάσσονται και μια προσπάθεια για ερμηνεία της εκφοράς και “ανάγκης” τέτοιων προτάσεων. Αυτό που έχει ακόμα μεγαλύτερη σημασία είναι ότι αυτές οι “προτάσεις”, δεν αφορούν απλώς “πρακτικές λύσεις” για έξοδο από την κρίση, αλλά θέλουν ταυτόχρονα να αποτελέσουν ένα “πειστικό πρόγραμμα” που θα προσελκύσει τις λαϊκές μάζες και το εργατικό κίνημα, το οποίο εν τέλει θα τις φέρει εις πέρας και θα τις κάνει πράξη. Επομένως η κουβέντα για τη “διέξοδο από την κρίση”, δεν αναφέρεται στη θεωρητική σφαίρα και τη διανοητική διαμάχη, αλλά στο περιεχόμενο των κοινωνικών αγώνων που διεξάγονται και την κατεύθυνση που “πρέπει” να πάρουν.

πατριωτισμός (δεν είναι τυχαίο άλλωστε, που το ΚΚΕ μιλά ανοιχτά πλέον για “ριζοσπαστικό πατριωτισμό”). Η εθνική συσπείρωση και συνεργασία, η συντατίση των συμφερόντων αντιμαχόμενων και εχθρικών μεταξύ τους τάξεων και ο κατευνασμός του “εσωτερικού” κοινωνικού ανταγωνισμού, είναι οι αναγκαίοι όροι ή οι αναπόφευκτες συνέπειες, για την αντιμετώπιση του “εξωτερικού εχθρού”.

οι προγραμματικές προτάσεις...

Οι βασικές διέξοδοι που προτείνει η αριστερά σε σχέση με τον “εξωτερικό εχθρό” είναι η αποδόμηση/αποχώρηση από την ΕΕ και την ευρωζώνη, η εκδίωξη του ΔΝΤ από τη χώρα (λόγος περί νέας κατοχής) και η κατάρριση του προγράμματος σταθερότητας. Για την επίλυση του ζητήματος του τερατώδους χρέους προς τους πιστωτές (ντόπιους και διεθνείς), προτείνεται η επαναδιαπραγμάτευση του, υπό την απειλή της στάσης πληρωμών. Ακόμη πιο “ακραίες” φωνές προτάσσουν τη διαγραφή σημαντικού μέρους του χρέους. Ταυτόχρονα προωθούνται προτάσεις επιστροφής στο εθνικό νόμισμα της δραχμής, που θα υποτιμηθεί σημαντικά έναντι του ευρώ. Να σημειώσουμε εδώ όμως ότι, κυρίως εντός του σύριζα, πιο “ημφάλιες” φωνές, προτείνουν, όχι την έξοδο από την ΕΕ, αλλά μια συνεργασία και συνεννόηση μεταξύ των “αδυνάμων” κρατών, ώστε να ασκηθεί πίεση στους “ισχυρούς της ευρωζώνης” για μια πιο βιώσιμη λύση εντός των πλαισίων της ΕΕ.

Τώρα, σε σχέση με την αναμόρφωση της εσωτερικής κοινωνικής δομής του ελληνικού κράτους, η αριστερά ζητά την εθνικοποίηση των τραπεζών και άλλων, κομβικής σημασίας επιχειρήσεων, και τη λειτουργία τους κάτω από εργατικό/λαϊκό έλεγχο, τη φορολόγηση των πλουσίων και των χρηματιστηριακών συναλλαγών. Σε σχέση με τις συνέπειες της κρίσης στα αδύναμα κοινωνικά στρώματα, προτείνονται κάποιες μεταρρυθμίσεις που θα “ανακουφίσουν” τους εργαζόμενους. Τέτοιες είναι η αύξηση μισθών και συντάξεων, υψηλό επίδομα ανεργίας και βασικός μισθός, πλήρης απασχόληση κ.ά..

... και η ερμηνεία τους

Πρόθεσή μας δεν είναι να ασχοληθούμε με την κάθε πρόταση ξεχωριστά και να δούμε αν κινείται στη “σωστή” κατεύθυνση ή όχι. Ούτε να αντιπροτείνουμε άλλες “λύσεις”. Αυτό που ενδιαφέρει είναι το γενικότερο πλαίσιο μέσα στο

η θεωρία της εξάρτησης και ο αντι-ιμπεριαλιστικός αγώνας

Το πρώτο σκέλος των προτάσεων είναι δέσμοι μιας παραδοσιακής και χρόνιας αντίληψης της αριστεράς, που ιστορικά συμπυκνώνεται στη λεγόμενη “θεωρία της εξάρτησης” (ως προς τη ανάλυση) και στο πρόταγμα του αντι-ιμπεριαλισμού (ως προς το περιεχόμενο του αγώνα). Η “θεωρία της εξάρτησης” βασίζεται στη διαπίστωση ότι το καπιταλιστικό κέντρο (τα ισχυρά κράτη) εκμεταλλεύεται και ξεζομίζει την περιφέρεια (τα ανίσχυρα, υπό ανάπτυξη κράτη), με την συνεργασία κομματιών της λαϊκής κυρίαρχης ελίτ των αδυνάμων κρατών, που θεωρούνται προδοτικά και υποχείρια του διεθνούς κεφαλαίου. Η λύση που συνήθως προτείνεται είναι ο αντιιμπεριαλιστικός αγώνας. Η εναντίωση δηλαδή στους εξαρτημένους προδότες και η απεξάρτηση από τους ιμπεριαλιστές, μέσα από ένα εθνικο-απελευθερωτικό κίνημα και ένα πρόγραμμα εθνικής ανάπτυξης πάνω σε “υγιείς βάσεις”. Κι όλα αυτά σε μια κατεύθυνση που θα εξυπηρετεί τις λαϊκές ανάγκες, θα διευρύνει τις δημοκρατικές ελευθερίες και θα θέσει τα θεμέλια για το πέρασμα στο σοσιαλισμό στο μέλλον. Αυτή η στρατηγική ιστορικά απέτυχε παταγωδώς, μέσα από την εφαρμογή της στα κράτη και στα κινήματα κυρίως του λεγόμενου τρίτου κόσμου.

Φυσικά η σημερινή αριστερά δεν προτείνει ακριβώς μια αντιγραφή αυτής της προοπτικής, αφού και η ίδια αντιλαμβάνεται πως η ιστορική συγκυρία είναι τελείως διαφορετική, ενώ αρκετοί αναγνωρίζουν την αποτυχία αυτού του μοντέλου. Το πρόβλημα ωστόσο, δεν είναι τόσο η αναπροσαρμοσμένη ιστορικά λύση που θα μπορούσε να προτείνει η αριστερά, όσο ο πυρήνας της ανάλυσης που την οδηγεί να κάνει κάτι τέτοιο.

Η θεωρία της εξάρτησης αντιλαμβάνεται τις σχέσεις κυριαρχίας και εκμετάλλευσης όχι από την οπτική του ανταγωνισμού μεταξύ κεφαλαίου-εργασίας, αλλά από την οπτική του ανταγωνισμού μεταξύ ισχυρών και ανίσχυρων κρατών. Ταυτόχρονα, απογυμνώνει τον αγώνα μεταξύ εκμεταλλεζόμενων και εκμεταλλευτών από το ταξικό/κοινωνικό του περιεχόμενο και τον μετατρέπει σε εθνικό αγώνα ενός λαού εναντίον άλλων κρατών. Έτσι, εισάγεται από την πίσω πόρτα ο εθνικισμός και ο

Επιπροσθέτως ο λόγος περί ξένης εξάρτησης και εθνικής συσπείρωσης αδυνατεί να διαχωριστεί από τις εθνικιστικές/λαϊκιστικές κορώνες τόσο των φασιστών, όσο και της δημοκρατίας. Η κυρίαρχη αντίληψη διαχέει σαν αίτιο της κρίσης την κρατική κακοδιαχείριση, την απουσία ενός σύγχρονου και σοβαρού κράτους (ανάλογοι των ευρωπαϊκών), τη χρόνια παθογένεια των ντόπιων πολιτικών “να τα παίρνουν”, την ανομία, τους κερδοσκοπούς κτλ. Η βασική απαίτηση που βγαίνει από αυτές τις διαπιστώσεις, είναι η εγκαθίδρυση μιας αξιόπιστης και υπεύθυνης κυβέρνησης “που θα βάλει τάξη σε αυτό το χάλι”, θα εκσυγχρονίσει τους θεσμούς, “θα βάλει στη φυλακή τους κλέφτες” και θα επιβάλει orthολογικούς κανόνες. Την ώρα που ο εθνικιστι-κός/λαϊκιστικός λόγος εντείνεται την ώρα που ήδη έχει ανοίξει η συζήτηση για κυβέρνηση εθνικής ενότητας (με ταυτόχρονη ανατολή άρθρων του συντάγματος)- την ώρα που η δημοκρατία ζητά επιτακτικά τη διατήρηση της κοινωνικής συνοχής, η προώθηση των προταγμάτων της αριστεράς (όπως εμφανίζονται μέχρι στιγμής), δεν κάνει άλλο παρά να ανοίγει το δρόμο για τα σχέδια της κυριαρχίας.

Το πρόβλημα σήμερα, δεν είναι απλώς η κρίση υπερχρέωσης των κρατών. Δεν είναι το επίτιοο με το οποίο θα δανειστεί το ελληνικό κράτος για να πληρώσει τους μισθούς και τις συντάξεις, ώστε “να μην πτωχεύσει ο λαός και

χρεοκοπήσει η χώρα”. Το πρό-βλημα, από οικονομική σκοπιά, είναι οι σχέσεις κεφαλαίου-εργασίας. Γι’ αυτούς είναι πρόβλημα κερδοφορίας και αβύσταχτου κόστους εργασίας. Για εμάς είναι όρος ζωής. Ακόμη περισσότερο σήμερα, το ζήτημα ξεφεύγει από τη στενά οικονομική σφαίρα. Μιλάμε για τη μετάβαση σε ένα νέο καθεστώς κοινω-νικής/πολιτικής δομής και σχέσεων κυριαρχίας, που αναδιοργανώνει συνολικά τις κοινωνικές σχέσεις και τους όρους ζωής. Έχουμε μια επίθεση όχι απλά στους εργαζόμενους, αλλά σε όλη την κοινωνία- είτε αυτή γίνεται από ντόπιους είτε όχι είτε και από τους δύο, δεν μας αφορά- δεν έχουμε να επιλέξουμε μεταξύ μιας “κακής” ή “καλής” πρότασης διαχείρισης της κρίσης.

η επαναφορά της κεύσιναιής πολιτικής

Ο λόγος περί απεγκλωβισμού και απεξάρτησης από τις ξένες δυνάμεις, συμπληρώνεται από ένα πρόγραμμα εσωτερικής/εθνικής αναμόρφωσης του ελληνικού κράτους. Ο βασικός κορμός αυτού του προγράμματος συνιστά μια επιστροφή στις κεύσιναιές πολιτικές που ακολουθήθηκαν κυρίως στα δυτικο-ευρωπαϊκά κράτη και στη βόρεια αμερική, μετά το μεσοπόλεμο. Μια όχι και τόσο “ορθολογική” εφαρμογή αυτής της πολιτικής είχαμε και στην περίπτωση του ελληνικού κράτους, από το 1981 και μετά, με την έλευση της σοσιαλδημοκρατίας στην εξουσία.

Ο πυρήνας της κεύσιναιής πολιτικής εναποθέτει στο κράτος τη φροντίδα για εθνική ανάπτυξη και εκσυγχρονισμό, για υψηλούς μισθούς, για πλήρη απασχόληση και άρα μικρή ανεργία, για σύστημα κοινωνικής ασφάλισης και γενικότερα για την ομαλή αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης. Κι όλα αυτά, ακόμα κι αν το κράτος δημιουργεί τεράστια ελλείμματα, τουλάχιστον στην αρχή, μέχρι να ανακάμψει η οικονομία. Ταυτόχρονα, ένα τέτοιο καθεστώς εξασφαλίζει σταθερότητα για την ανάπτυξη του κεφαλαίου, μέσα από την ενσωμάτωση μεγάλων τμημάτων των εργαζομένων και την ειρήνευση των κοινωνικών συγκρούσεων, που επιτυγχάνουν η δημοκρατική συνείδηση και οι θεσμοί διαμεσολάβησης (συνδικάτα, κόμματα, μκο, μμε).

Αυτό το μοντέλο κοινωνικής/οικονομικής οργάνωσης επίσης απέτυχε ιστορικά. Το αμερικανικό κράτος και τα περισσότερα δυτικο-ευρωπαϊκά άρχισαν να το εγκαταλείπουν από τις αρχές της δεκαετίας του ‘80, με την επιβολή της νέο-φιλελεύθερης μορφής του καπιταλισμού. Στην περίπτωση του ελληνικού κράτους, αυτή η αποδόμηση άρχισε ουσιαστικά από το 1985 και συνεχίστηκε με μεγαλύτερη ένταση από τις αρχές του ‘90 και μετά. Ακόμη παραπέρα, η εξέγερση του 2008 και οι αγώνες που ακολούθησαν το επόμενο διάστημα, έδειξαν ότι αρκετά κοινωνικά κομμάτια που αναθάρηκαν υπό το καθεστώς της δημοκρατικής ομαλότητας και του κράτους πρόνοιας, δεν είναι πλέον διατεθειμένα να επιστρέψουν στο παρελθόν. Αντιθέτως, είναι στο ίδιο αυτό το καθεστώς που οι εξεγερμένοι επιτέθηκαν ερχόμενοι σε κάθετη και αδιάλλακτη ρήξη, διαρρηγνύοντας τη δημοκρατική διαβόλευση και την κοινωνική ειρήνη.

Από την πλευρά τη δημοκρατίας, οι μεταρρυθμίσεις-σοκ που προωθούνται θέλουν να διαλύσουν και τυπικά κάθε υπόλειμμα κεύσιναιής πολιτικής, σηματοδοτώντας ένα τέλος εποχής και την έλευση ενός νέου μοντέλου κοινωνικής/πολιτικής οργάνωσης, του οποίου τα χαρακτηριστικά βρίσκονται ακόμα υπό διαμόρφωση.

Και εδώ φυσικά, δεν είναι πρόθεση της αριστεράς να επιστρέψει εξ ολοκλήρου σε ένα ιστορικά ξεπερασμένο μοντέλο κοινωνικής οργάνωσης. Άλλωστε πολλοί νοτίζουν τη συνιστώσα του εργατικού/λαϊκού ελέγχου, σαν ειδοποιό διαφορά της “αστικής” μορφής του κεύσιναιού μοντέλου. Ωστόσο, πολλές από τις μεταρρυθμίσεις που προτάσει η αριστερά αποτελούν στοιχεία που εντάσσονται στην κεύσιναιή αντίληψη του κοινωνικού.

Αν εξαιρέσουμε τις γενεσιουργές/ιστορικές αιτίες της ανάπτυξης του κράτους πρόνοιας (κοινωνικός ανταγωνισμός, προστασία του καπιταλισμού απ’ τον εαυτό του κτλ)- αν εξαιρέσουμε τη σημερινή συγκυρία και την αποτυχία αυτής της μορφής οργάνωσης, θα δούμε και πάλι, πως η αριστερά είναι δέσμια όχι μόνο ενός πρακτικισμού και λαϊκίστικου πραγματισμού, αλλά και του ίδιου της του εαυτού σαν ιστορικό μόρφωμα.

Οι δύο κύριες τάσεις της αριστεράς, είτε η μεταρρυθμιστική είτε η επαναστατική, παρ’ όλες τις τεράστιες διαφορές μεταξύ τους, είχαν πάντα ένα κοινό σημείο: την αντίληψη ότι μέσω μιας “άλλης” κρατικής/εργατικής διαχείρισης (είτε με επανάσταση είτε με τις εκλογές) θα ήταν δυνατόν να μετασχηματιστεί η κοινωνία, να θεθούν οι σοσιαλιστικές βάσεις και να οδηγηθούμε στον κομμουνισμό. Και εδώ, η ιστορία έδειξε με τον πιο τραγικό τρόπο, πως μια τέτοια προοπτική όχι μόνο απέτυχε, αλλά οδήγησε απ’ τη μια πλευρά σε πλήρη ενσωμάτωση στην

καπιταλιστική τάξη (σοσιαλδη-μοκρατία) και απ’ την άλλη σε μια απερίγραπτη βαρβαρότητα (σοβιετισμός, μαϊομός κτλ).

Η αριστερά, εγκλωβισμένη στα ιστορικά της όρια, δεν μπορεί παρά να βλέπει τους κοινωνικούς αγώνες και την οργάνωση της κοινωνικής ζωής, μέσα από το πρίσμα της κρατικής διαχείρισης. Έτσι λοιπόν και στη σημερινή κρίση, το μόνο που μπορεί να διανοηθεί είναι αυτό με το οποίο αναθάρηκε ιστορικά και ήδη έχει κάνει πράξη. Δεν μπορεί να δει τη σημερινή επίθεση σαν την εγκαθίδρυση ενός νέου καθεστώτος, παρά απλώς ως μια επίθεση στις κατακτιήσεις του παρελθόντος. Αιτήματα για πλήρη και σταθερή απασχόληση, δωρο, δουλειά για όλους κτλ, ακούγονται αρκετά αναχρονιστικά. Κι αυτό όχι μόνο επειδή συνιστούν την επιστροφή σε παρελθούσες διεκδικήσεις του εργατικού κινήματος (20^{ου} αιώνα)- όχι μόνο επειδή έχουν ξεπεραστεί ιστορικά- η αριστερά δυσκο-λεύεται να αντιληφθεί τους βαθείς μετασχηματισμούς τόσο στη φύση της εργασίας, στις σχέσεις εκμετάλλευσης και στην ταξική/κοινωνική σύνθεση του προλεταριάτου, όσο και στις παραδοσιακές περί εργασίας αντιλήψεις. Οι αξίες της εργατικότητας, της φιγούρας του φτωχού πλην τίμιου εργάτη έχουν αποδομηθεί ιστορικά. Η εργασία πλέον, για όλο και περισσότερο κόσμο, δεν βιώνεται ως δημιουργική ενασχόληση που προάγει το πνεύμα κτλ, αλλά ως καταναγκασμός.

Αυτό που αντιλαμβάνεται ως πρόβλημα σήμερα η αριστερά, σε σχέση με τη μέχρι πρότινος αδυναμία ανάδυσης κινήματων αντίστασης, είναι η έλλειψη προγραμματικών προτάσεων. Αυτό που λείπει, μας λένε, είναι μια “...εφικτή εναλλακτική λύση, που θα είναι ικανή να πείσει τις λαϊκές μάζες για την αναγκαιότητα του κοινωνικού μετασχηματισμού...”, “...δεν μπορούμε να προτείνουμε ουτοπικά σχέδια, δεν θα μας ακολουθήσει κανείς...”

Ωστόσο, δεν είναι η έλλειψη προτάσεων που δεν κινητοποιεί κομμάτια της κοινωνίας. Η αριστερά έκανε πως δεν έβλεπε τους ραγδαίους μετασχηματισμούς στον ελληνικό χώρο, τη δεκαετία του ‘80 και ειδικότερα του ‘90. Το όνειρο της κοινωνικής ανελίξης στις τάξεις των μικροαστών, ο καταναλωτισμός, η εξατομικευση και η διάλυση του συλλογικής συνείδησης, η ενσωμάτωση στις κρατικές δομές, η αποσύνθεση των κοινωνικών/πολιτικών σχέσεων, ο διάχυντος ρατσισμός έναντι των μεταναστών, το θέμα του εκσυγχρονισμού και η ιδέα της ισχυρής Ελλάδας, η απαίωση της πολιτικής είναι μερικά μόνο από τα στοιχεία που χαρακτηρίζουν τις τεράστιες αλλαγές, που υπέστη ο ελληνικός κοινωνικός σχηματισμός.

Μια άλλη πτυχή, που αφορά την εμμονή της αριστεράς στον ιδεολογικό προγραμματικό λόγο είναι η γενικότερη αντίληψή της, πως τα χαρακτηριστικά μιας νέας κοινωνίας ή τρόπος με τον οποίο θα φτάσουμε εκεί, μπορούν να προβέλθουν μόνο από τα πολιτικά κόμματα. Ο “απλός λαός” είναι ανίκανος να κατανοήσει τις ιστορικές μεταβολές και να προτείνει λύσεις, οπότε αναλογεί στις πολιτικές οργανώσεις και τα κόμματα να καταρτίσουν ένα ιδεολογικό πρόγραμμα, που θα εισαχθεί -ή πιο κόσμη- θα ζυμωθεί μέσα στις μάζες, με την επλίδια να ηγμενεύσει και να οδηγήσει στην αλλαγή.

Και εσείς τι προτείνετε; Αυτή είναι η

ελευθερο camping

×ιλιάδου, Ανάφη, Ελαφόνησος, Καϊάφας, Ικαρία, Ιθάκη, Γαϊδουρονήσι είναι μερικά μόνο από τα μέρη όπου τα τελευταία χρόνια οι επιθέσεις των μπάτσων ενάντια στις κοινότητες των ελεύθερων κατασκηνωτών κορυφώνονται. Το σκληρό γνωστό και επαναλαμβανόμενο. Επιδρομή τις πρώτες πρωινές ώρες, τρομοκράτηση των κατασκηνωτών, επιλεκτικές συλλήψεις, ενίοτε με επιστράτευση ΟΠΚΕ ή σκύλων, χρήση ψυχολογικής και σωματικής βίας για τη διάλυση των κατασκηνωτών.

Η ελευθέρα κατασκήνωση στο στήσιμο σκηνής σε οποιοδήποτε κοινόχρηστο χώρο. Ψηφισμένος εκείνη την εποχή για να προσδώσει νομικό μανδύα στην εκδίωξη των τσιγγάνων και του κινήματος των «χίππυς», ο νόμος αυτός

διάρκης ανησυχία κάθε αριστερού αγωνιστή. Η αριστερά κατατράχεται από μια αγωνία να βρει και να διατυπώσει προγράμματα, χειροσιπαστές προτάσεις και λύσεις. Προσπαθεί να βρει τρόπους, ώστε να δείξει πώς η τάδε ή η δείνα πρόταση της εξουσίας, μπορεί να αντιστραφεί και να πάρει ένα άλλο, πιο λαϊκό περιεχόμενο. Έτσι, μιλά για αφοπλισμό της αστυνομίας και απαγόρευση των χημικών, όταν η εξέγερση επιτίθεται στους μηχανισμούς ασφάλειας και τους απαξιώνει στη συνείδηση της κοινωνίας συνολικά. Ή θεωρεί “σε καλή κατεύθυνση” το νομοσχέδιο για τη μετανάστευση και ζητά πιο ριζοσπαστικές αλλαγές. Κι αυτά είναι μόνο κάποια ελάχιστα παραδείγματα των πρόσφατων μηνών και όχι απ’ τα πιο τρανταχτά. Ακόμα και οι πιο ριζοσπαστικές τάσεις της αριστεράς (και παρ’ όλο που αναγνωρίζουν το πρόβλημα της κρίσης στον πυρήνα των καπιταλιστικών σχέσεων), πέφτουν στην παγίδα του πρακτικισμού και των “σταδιακών βημάτων”.

Αυτό που αντιλαμβάνεται ως πρόβλημα σήμερα η αριστερά, σε σχέση με τη μέχρι πρότινος αδυναμία ανάδυσης κινήματων αντίστασης, είναι η έλλειψη προγραμματικών προτάσεων. Αυτό που λείπει, μας λένε, είναι μια “...εφικτή εναλλακτική λύση, που θα είναι ικανή να πείσει τις λαϊκές μάζες για τη αναγκαιότητα του κοινωνικού μετασχηματισμού...”, “...δεν μπορούμε να προτείνουμε ουτοπικά σχέδια, δεν θα μας ακολουθήσει κανείς...”

Ωστόσο, δεν είναι η έλλειψη προτάσεων που δεν κινητοποιεί κομμάτια της κοινωνίας. Η αριστερά έκανε πως δεν έβλεπε τους ραγδαίους μετασχηματισμούς στον ελληνικό χώρο, τη δεκαετία του ‘80 και ειδικότερα του ‘90. Το όνειρο της κοινωνικής ανελίξης στις τάξεις των μικροαστών, ο καταναλωτισμός, η εξατομικευση και η διάλυση του συλλογικής συνείδησης, η ενσωμάτωση στις κρατικές δομές, η αποσύνθεση των κοινωνικών/πολιτικών σχέσεων, ο διάχυντος ρατσισμός έναντι των μεταναστών, το θέμα του εκσυγχρονισμού και η ιδέα της ισχυρής Ελλάδας, η απαίωση της πολιτικής είναι μερικά μόνο από τα στοιχεία που χαρακτηρίζουν τις τεράστιες αλλαγές, που υπέστη ο ελληνικός κοινωνικός σχηματισμός.

Μια άλλη πτυχή, που αφορά την εμμονή της αριστεράς στον ιδεολογικό προγραμματικό λόγο είναι η γενικότερη αντίληψή της, πως τα χαρακτηριστικά μιας νέας κοινωνίας ή τρόπος με τον οποίο θα φτάσουμε εκεί, μπορούν να προβέλθουν μόνο από τα πολιτικά κόμματα. Ο “απλός λαός” είναι ανίκανος να κατανοήσει τις ιστορικές μεταβολές και να προτείνει λύσεις, οπότε αναλογεί στις πολιτικές οργανώσεις και τα κόμματα να καταρτίσουν ένα ιδεολογικό πρόγραμμα, που θα εισαχθεί -ή πιο κόσμη- θα ζυμωθεί μέσα στις μάζες, με την επλίδια να ηγμενεύσει και να οδηγήσει στην αλλαγή.

Η λενινιστική αυτή αντίληψη δεν αντιλαμβάνεται τον τόπο μέσα στον οποίο γεννιούνται οι μορφές κοινωνικής οργάνωσης. Δηλαδή, μέσα στο πεδίο των κοινωνικών σχέσεων και των κινηματικών διαδικασιών του αντι-συστημικού αγώνα. Η νέες μορφές κοινωνικής οργάνωσης υλοποιούνται, όχι πάντα με καθορή μορφή, κατά τη διάρκεια ενός αγώνα και όχι αποκλειστικά μέσα στα κεφάλια των διανοούμενων. Χωρίς φυσικά αυτό να σημαίνει ότι θα περιμένουμε αυθόρμητα να δημιουργηθούν ή ότι η σκέψη πάνω στις μορφές οργάνωσης και τους αγώνες δεν έχει νόημα. Άλλωστε, αρκείτο από αυτούς που επεξεργάστηκαν τέτοια ζητήματα είχαν σαν πρώτη ύλη αυτό που δημιούργησαν οι ίδιοι οι εκμεταλλεζόμενοι. Ο θεός Κάρολος κατέληξε στη μορφή που θα ήθελε να έχει ο σοσιαλισμός, μόνο μετά το παράδειγμα της Κομμουνας του παρισιού το 1871.

“κι εσείς τι προτείνετε;”

Αν κάποιοι ψάχνουν να βρουν λύσεις διαχείρισης που υπάρχουν, ας ψάξουν αλλού. Για εμάς προέχουν άλλα πράγματα.

Οι ιστορικές μεταβολές που βιώνουμε απαιτούν πρώτα και κύρια την κατανόηση και ερμηνεία τους. Να δούμε τις νέες κοινωνικές δυνάμεις που αναδύονται, τα χαρακτηριστικά του σημερινού ταξικού/κοινωνικού ανταγωνισμού και τις κινήσεις της δημοκρατίας. Αυτά αποτελούν το πρωταρχικό υλικό για να επαναπροορισούμε τη θέση και τη στάση μας απέναντι στους αγώνες. Μακριά και πέρα από ιδεολογικές τοποθετήσεις, χρειάζεται να δοκιμαστούμε και να παλέψουμε μέσα στα κινήματα να αναπτύσσονται, ως κομμάτι τους

και όχι ως διαχωρισμένες πολιτικές οντότητες που θα διδάξουν. Βρισκόμαστε πολύ πίσω ακόμα για να ζητάμε συνολικές λύσεις, τον οποίον οι μορφές και τα περιεχόμενα θα βρεθούν μέσα από τη διαδικασία του αγώνα.

Στη φάση που βρισκόμαστε προέχει η οργάνωση του συλλογικού. Οργάνωση από την άποψη του σταδιακού χτισίματος ευρύτερων κινηματικών δομών με μακρο-χρόνια προοπτική, που θα προσπαθούν να χτίσουν δεσμούς με άλλα κοινωνικά κομμάτια. Να κινήθουμε στην κατεύθυνση της έμπρακτης διάχυσης της αλληλεγγύης, μέσα από ανοιχτές συλλογικές δράσεις και διαδικασίες. Δημιουργώντας αδιαμεσολάβητες και αμεσοδημοκρατικές δομές, να οργανωθούμε στους χώρους εργασίας, στα σχολεία, στις γειτονίες, στα πανεπιστήμια, παντού, μέσα στα πρωτοβάθμια σωματεία και στις λαϊκές συνελεύσεις.

Οι σκέψεις σχετικά με το χτίσιμο των κινηματικών δομών κινούνται σε τρία επίπεδα. Σε πρώτο επίπεδο, λειτουργούν ως δομές αντίστασης και οργάνωσης του συλλογικού. Ως πόλοι συσπείρωσης, κινηματικής ζύμωσης, εφελτήριο κινητοποιήσης και άμεσης δράσης. Ως ένα διάχυτο αυτόνομο δίκτυο αγώνων. Σε ένα δεύτερο επίπεδο, μπορούν να λειτουργήσουν ως μορφές αυτοοργάνωσης για την αντιμετώπιση των συνεπειών της κρίσης, απέναντι στη μοιρολατρία και την κρατική (ή όποια άλλη) ετερονομία. Με απεργιακές/συλλογικές κουζίνες, απαλλοτριώσεις, ταμεία αλληλοβοήθειας, καταλήψεις στέσης, στήριξη αγωνιστών/απεργών κ.ά.. Σε ένα τρίτο επίπεδο και πολύ μακρινό βέβαια, τέτοιες δομές θα μπορούσαν να λειτουργήσουν ως πρόπλασμα ευρύτερων μορφών κοινωνικής οργάνωσης.

Δε μιλάμε για ιδεολογικές απαιτήσεις που αεροβατούν. Μιλάμε για πράγματα τα οποία ήδη συμβαίνουν. Είναι αυτό το οποίο βλέπουμε να αναπνέει γύρω μας. Οι ανοιχτές λαϊκές συνελεύσεις γειτονιάς είναι ήδη μια πραγματικότητα σε αρκετές περιοχές της αττικής και στην επαρχία. Πυρήνες αντίστασης υπάρχουν πλέον σχεδόν σε κάθε γωνιά του ελλαδικού χώρου. Χρειαζόμαστε την ενδυνάμωσή τους και τη δικτύωση. Η συζήτηση για κινηματική “απάντηση” στην κρίση έχει αρχίσει δειλά-δειλά να ανοίγεται, αλλά σίγουρα έχει πολύ δρόμο μπροστά της. Παρ’ όλα αυτά οι μορφές και τα περιεχόμενα που μπορεί να πάρει, ήδη έχουν εμφανιστεί σποραδικά και αποσπασμένα.

Προτάσσουμε την αλληλεγγύη, τη συλλογικότητα, την αδιαμεσολάβητη δράση και την αυτόνομη οργάνωση, να βγούμε στην επίθεση δημιουργώντας ανταγωνιστικές κοινωνικές σχέσεις και δίκτυα αγώνων.

οργάνωση – αντίσταση – αλληλεγγύη

βλ

α

σ

η

ς

α

ν

α

ν

α

ν

α

ν

α

ν

α

ν

α

ν

α

ν

α

ν

α

ν

α

ν

αφού δεν μπορούμε να γίνουμε η Σουηδία του νότου, ας γίνουμε η Ισλανδία...

Η μικρή αυτή χώρα βρίσκεται λίγο πιο κάτω από το Βόρειο Πόλο, έχει ίσα ίσα 320.000 χιλιάδες κατοίκους και πριν λίγες βδομάδες τράβηξε την προσοχή παγκοσμίως λόγω της έκρηξης του φηαίστειου που βύθισε στο χάος ολόκληρη την Ευρώπη. Αυτό όμως που κάνει τη χώρα αυτή τόσο ενδιαφέρουσα, δεν είναι οι παγετώνες, οι θερμοπίδακες και τα αμέτρητα ενεργά ηφαιστεια, τα οποία συγκροτούν ένα από τα πιο εντυπωσιακά τοπία στον κόσμο, αλλά το πως αντέδρασαν οι κάτοικοι της στις επιπτώσεις από την κατάρρευση της οικονομίας τους. Τα κοινά της χώρας αυτής με εμάς εδώ είναι πολλά. Ο καταναλωτ-ισμός, η «μεγάλη» ζωή με δανεικά λεφτά, και το απότομο τέλος. Είναι όμως αμφίβολο για το εάν ο κόσμος εδώ θα δείξει την ίδια αξιοπρέπεια, συνείδηση και αγωνιστικότητα με τους Ισλανδούς.

Για αιώνες η οικονομία της Ισλανδίας στηριζόταν στην αλιεία. Κάποια στιγμή άρχισε να εξάγει αλουμίνιο. Μόλις 2 χρόνια πριν η Ισλανδία θεωροΐταν μία από τις πλουσιότερες χώρες του κόσμου. Το ακαθάριστο κλάς κεφαλήν εισόδημα το 2007 ήταν \$63.830 ανά άτομο.

Πρωθώντας τις μεταρρυθμίσεις του, ο θατερισμός πρωθυπουργός Ντέιβιντ Όντσον προχώρησε σε μια ταχύτατη ιδιωτικοποίηση του τραπεζικού τομέα. Έτσι μέσα στα τέτα χρόνια, μερικές τράπεζες είχαν συσσωρεύσει πλούτο οκταπλάσιο του ΑΕΠ.

Την τελευταία πενταετία, το μέσο εισόδημα του πληθυσμού αυξήθηκε κατά 45% και τα χρήματα να εξατέθηκαν για την αγορά σπιτιών και αυτοκινήτων μέσω δανείων που στηρίχθηκαν σε ξένα νομίσματα. Το εθνικό νόμισμα καταρρέει, τα δάνεια δεν μπορούν να αποπληρωθούν και ο κόσμος βρίσκεται σε αδιέξοδο. «Έως πριν από μερικές ημέρες, κοιταζόμασταν στον καθρέφτη και αισθανόμασταν βασιλιάδες του κόσμου» δηλώνει ένας 25χρονος στην εφημερίδα Ρεπομπλικά.

Όταν τελείωσε το πάρτι των τραπεζών, η χώρα ήταν η πρώτη που χρεοκόπησε σε λίγες μόνο ημέρες και οι κάτοικοι της είδαν τις αποταμιεύσεις τους να κάνουν φτερά, και όχι μόνο οι αποταμιεύσεις, αλλά και οι δουλείες τους, τα σπτία τους, τα πολυτελή αμάξια τους, όλα αυτά που είχαν αποκτήσει μέσω δανείων. Η κυβέρνηση αναγκάστηκε να κρατικοποιήσει τις τρεις μεγαλύτερες τράπεζες, ενώ οι προβλέψεις για μείωση του ΑΕΠ, πληθωρισμό στα όρια του 13% και εκτίναξη της ανεργίας στο 8,6% για το 2010 ανάγκασε τον πρωθυπουργό να μιλήσει για κίνδυνο «εθνικής χρεοκοπίας» και οδήγησε την Ισλανδία σε δανεισμό 10 δις δολαρίων από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο.

Σε μια χώρα που μέχρι πρόσφατα θεωρούνταν υπόδειγμα συντηρητισμού και «κοινωνικής γαλήνης», οι αντικυβερ-νητικές διαδηλώσεις ξεκίνησαν στα τέλη του Σεπτέμβρη του 2008 και σιγά σιγά απέκτησαν διαστάσεις κοινωνικής εξέγερσης, στην οποία οι Ισλανδοί σύντροφοι έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στην εν μέρει ριζοσπαστικοποίηση της. Ακολούθει ένα χρονικό από το μπλογκ rameislaedia με αναφορές στο αιτήματα και τις κατακτήσεις αυτής της «μίνι» εξέγερσης.

Παρασκευή 10 Οκτωβρίου 2008

Διαδήλωση 200 ατόμων στο Ρέικιαβικ έξω από την Κεντρική Τράπεζα της Ισλανδίας, με αίτημα την παραίτηση του διοικητή της, Ντέιβιντ Όντσον. Οι διαδηλωτές φωνάζουν «Ντέιβιντ φύγε» και δύο γυναίκες κρατούν πλακάτ που γράφουν «Μείνε ψύχραιμος ενώ σε ληστεύουν».

Σάββατο 18 Οκτωβρίου

Μεγάλη διαδήλωση στο Ρέικιαβικ για την οικονομική κρίση με αιχμή την παραίτηση του διοικητή της Κεντρικής Τράπεζας της Ισλανδίας και πρώην πρωθυπουργού Ντέιβιντ Όντσον. Στη διαδήλωση συμμετείχαν περισσότερα από 2.000 άτομα, ιδιαίτερα μεγάλος αριθμός για μια χώρα 320.000 κατοίκων. Το σύνθημα που κυριάρχησε ήταν «Ντέιβιντ φύγε!».

Σάββατο 25 Οκτωβρίου

Νέα μεγάλη διαδήλωση στο Ρέικιαβικ για τρίτη συνεχή βδομάδα με κεντρικό σύνθημα «Ας σπάσουμε τη φωνή των ηγετών». Η συμμετοχή ήταν της τάξης των 2.000 διαδηλωτών και αυτή τη φορά έγιναν διαδηλώσεις και στο βορρά στη δεύτερη μεγαλύτερη πόλη της Ισλανδίας, το Άκουρεϊρί (πληθυσμός 17.300) και στα ανατολικά στο πολύ μικρό αλλά με σημαντικό λιμάνι Σέδιαοφερδουρ (πληθυσμός 800). Η σημαντικότερη όμως εξέλιξη είναι στους πολιτικούς στόχους των διαδηλώσεων. Κύριος στόχος αυτή τη φορά ήταν ο πρωθυπουργός Γκέιρ Χάρντε από το δεξιό Κόμμα Ανεξαρτησίας, με τη φωτογραφία του να βρίσκεται σε περίοπτη θέση μέσα στη διαδήλωση, η οποία καταλήγει στην έδρα της κυβέρνησης, ενώ την προηγούμενη φορά είχε μείνει στην πλατεία μπροστά στο κοινοβούλιο. Οι διαδηλωτές ζητούσαν την παραίτησή του μαζί με το παλαιότερο αίτημα της παραίτησης του διευθυντή της Κεντρικής Τράπεζας Ντέιβιντ Όντσον, πρώην πρωθυπουργού και αρχιτέκτονα του «ισλανδικού θαύματος».

Σάββατο 1 Νοεμβρίου

Συνεχίστηκαν και αυτό το Σάββατο οι διαδηλώσεις στην Ισλανδία με αίτημα την άμεση προκήρυξη εκλογών. Αυτή τη φορά η συμμετοχή ξεπέρασε τα 1.000 άτομα, ενώ συμμετείχαν και Ισλανδοί φορτηγατζήδες που είχαν συγκρουστεί με τα ισλανδικά ΜΑΤ τον Απρίλιο για τις τιμές των καυσίμων. Αν και η συμμετοχή είναι μικρότερη από την προηγούμενη φορά, πρόκειται για την τέταρτη συνεχή βδομάδα που γίνεται αυτή η σαββατιάτικη διαδήλωση, που έχει πάρει ανοιχτά αντικυβερνητικό χαρακτήρα...

Σάββατο 8 Νοεμβρίου

Η προσοχή των διεθνών και των ελληνικών ΜΜΕ δεν είναι πια στραμμένη στην Ισλανδία, αλλά τα πράγματα κάθε άλλο παρά έχουν αποκατασταθεί ή ηρεμήσει στη χώρα. Μάλιστα αυτή τη φορά η κινητοποίηση ήταν μαζικότερη και δυναμικότερη. Συμμετείχαν γύρω στα 4.000 άτομα, σχεδόν διπλάσιοι από τις προηγούμενες φορές. Στη διαδήλωση συμμετείχαν αρκετοί με τις μηχανές τους και όταν η αστυνομία ζήτησε να φύγουν οι μηχανές τους, τα σπτία τους, τα πολυτελή αμάξια τους, όλα αυτά που είχαν αποκτήσει μέσω δανείων. Η κυβέρνηση αναγκάστηκε να κρατικοποιήσει τις τρεις μεγαλύτερες τράπεζες, ενώ οι προβλέψεις για μείωση του ΑΕΠ, πληθωρισμό στα όρια του 13% και εκτίναξη της ανεργίας στο 8,6% για το 2010 ανάγκασε τον πρωθυπουργό να μιλήσει για κίνδυνο «εθνικής χρεοκοπίας» και οδήγησε την Ισλανδία σε δανεισμό 10 δις δολαρίων από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο.

Σύντομα εκατοντάδες διαδηλωτές περικύκλωσαν το κοινοβούλιο και ύστερα από διαπληκτισμούς με την αστυνομία (που είχε κάνει ήδη 1 σύλληψη) κατάφεραν να το βοηθήσουν να κατέβει από τη στέγη, απελευθερώνοντας τον από τα χέρια των υπάτων περισσότερες από μία φορές. Πετάχτηκαν τέλος αυγά και βρομικό γουρουνί!». Αρκετοί άνθρωποι επικρότησαν αυτή την ενέργεια και φώναζαν επανειλημμένα αυτό το σύνθημα.

Σάββατο 15 Νοεμβρίου

Μια από τις μεγαλύτερες διαδηλώσεις στην ιστορία της Ισλανδίας με την συμμετοχή περίπου 8.000 ανθρώπων. Πρόκειται για άκρως εντυπωσιακή συμμετοχή για μια χώρα 320.000 κατοίκων. Το αντίστοιχο στην Ελλάδα θα ήταν μια πορεία της τάξης των 275.000, στο μέγεθος δηλαδή των μεγάλων αντιπολεμικών διαδηλώσεων της Αθήνας το 2003! Ακόμα και η αστυνομία δίνει 6.000 συμμετέχοντες, ενώ κάποιοι από τους διαδηλωτές ανεβάζουν τη συμμετοχή στις 10.000. Η πορεία αυτή είναι η 6η στη σειρά των «πορειών του Σαββάτου» που διοργανώνονται εδώ και ενάμιση μήνα, από όταν άρχισε η κρίση.

αφού δεν μπορούμε να γίνουμε η Σουηδία του νότου, ας γίνουμε η Ισλανδία...

ας γίνουμε η Ισλανδία...

Οι διαδηλωτές ήταν από όλες τις ηλικίες και όλες τις επαγγελματικές κατηγορίες, με πιο δυναμικούς νεολαίους, μαμάδες και μπαμπάδες με τα μικρά παιδιά τους και ηλικιωμένους, όλοι παρόντες μπροστά από το κοινοβούλιο. Μερικοί από τους διαδηλωτές πέταζαν αυγά, ντομάτες, πεπόνια και γιαούρτια στο κτίριο του κοινοβουλίου, ενώ μπηκαν και μερικές μικρές φωτιές με χαρτί υγείας στο κοινοβούλιο χωρίς όμως συνέχεια. Το κεντρικό αίτημα της διαδήλωσης ήταν η άμεση παραίτηση της κυβέρνησης και του διοικητή της Κεντρικής Τράπεζας και η διεξαγωγή εκλογών.

Σάββατο 22 Νοεμβρίου

Χιλιάδες κατέβηκαν και αυτό το Σάββατο στην έβδομη συνεχόμενη διαδήλωση στο κέντρο του Ρέικιαβικ για την παραίτηση της κυβέρνησης και του διοικητή της Κεντρικής Τράπεζας. Η συμμετοχή κυμάνθηκε στα 6 με 7.000 άτομα. Ένας διαδηλωτής ανέβηκε στο μπαλκόνι του κοινοβουλίου στο οποίο εμφανίζεται ο Ισλανδός πρόεδρος για να μιλήσει και κρέμασε πλακάτ που έλεγε «Η Ισλανδία πωλείται - \$2.100.000.000», το ποσό δηλαδή που δανείστηκε η χώρα από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο.

Μετά τη διαδήλωση, εκατοντάδες άτομα κατευθύνθηκαν στο αρχηγείο της αστυνομίας για να ζητήσουν την απελευθέρωση ακτιβιστή που είχε συλληφθεί την προηγούμενη μέρα από την πορεία.

Η αστυνομία υποστήριξε ότι η σύλληψη είχε να κάνει με μικρό απλήρωτο πρόστιμο από προηγούμενη κινητοποίηση ενάντια στην κατασκευή φραγμάτων και εργοστασίου αλουμινίου. Οι διαδηλωτές έριξαν πέτρες και μπηκαν στο αρχηγείο της αστυνομίας σπάζοντας την κεντρική είσοδο και απαιτώντας την απελευθέρωση του. Τα ισλανδικά ΜΑΤ απάντησαν με χρήση δακρυγόνων μέσα από το κτίριο με αποτέλεσμα 5 διαδηλωτές να τραυματιστούν, ανάμεσά τους μία κοπέλα 16 χρονών με ερεθισμούς σε όλο το κεφάλι η οποία χρειάστηκε ιατρική φροντίδα. Τελικά, ο ακτιβιστής, παρόλο που θεωρούσε ότι δεν ήταν αυτός ο λόγος της κράτησής του, απελευθερώθηκε, αφού πλήρωσε κάποιους το πρόστιμο.

Στις βουλευτικές εκλογές το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα, το οποίο είναι υπέρ της ένταξης στην Ε.Ε. κέρδισε 31,9% των ψήφων και ο εταίρος του στο συνασπισμό, Κίνημα Αριστερών Πρασίνων έλαβε 23,3%.

06/03/2010: Το ισλανδικό OXI

«Να πληρώσουν οι τραπεζίτες - όχι εμείς» Η νέα κυβέρνηση καλέστηκε να διαχειριστεί την υπόθεση Icesave (να αποζημιώσει δηλαδή ολλανδούς και άγγλους επενδυτές για την κατάρρευση της ομώνυμης διαδουκακής τράπεζας) φορτώνοντας κάθε Ισλανδό με ένα χρέος 12.000 ευρώ. Οι Ισλανδοί, χωρίς να χάσουν χρόνο, ξεκαθάρισαν στην κυβέρνηση ότι δεν θα έχει και μεγάλη διάρκεια ζωής αν δεν διεξαχθεί δημοψήφισμα για την υπόθεση αυτή. Και αυτό παρά τις ευθείες απειλές Βρετανίας και Ολλανδίας ότι ενδεχόμενη καταψήφιση του νομοσχεδίου θα θέσει σε απομόνωση την Ισλανδία, παρά τον κίνδυνο το Icesave να «παγώσει» τη διαδικασία ένταξης της χώρας στην Ε.Ε. ή

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ 2010
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 9

ακόμα και να καθυστερήσει την εκταμίευση των δανείων από το ΔΝΤ. Παρόλα αυτά, το 93% των πολιτών καταψήφισε το νομοσχέδιο ξεκαθαρίζοντας ότι αρνούνται να πληρώσουν από την τσέπη τους τη χρεοκοπία της τράπεζας.

Για επίλογο παραθέτουμε μια αποτίμηση των κινητοποιήσεων από τους εκεί συντρόφους μας:

Ανακοίνωση της Ισλανδικής αναρχικής συλλογικότητας Aftaka σχετικά με την πρόσφατη κατάρρευση της Ισλανδικής κυβέρνησης.

Η Ισλανδική κυβέρνηση έχει καταρρεύσει και ορισμένοι μάλιστα μιλούν για επανάσταση. Κατά κάποιον τρόπο αυτό είναι αλήθεια. Απλά, συνηθισμένοι άνθρωποι κατέρριψαν ετούτη την κυβέρνηση γράφοντας άθρα, βγάζοντας λόγους, διοργανώνοντας θορυβώδεις διαδηλώσεις, στήνοντας φωτιές στους δρόμους, κορνάροντας αλλά και με άμεσες δράσεις, πολιτική ανυπακοή και σαμποτάζ. Ένα έθνος που ως τώρα δεν έδειχνε κανένα σημάδι ζωής αλλά επεδείκνυε μόνο υπακοή και δουλοπρέπεια, επιτέλους σήκωσε ανάστημα και είπε: «Οχι ευχαριστώ! Οχι άλλα σκατά».

Όμως τι θα επακολουθήσει; Φτάσαμε στον στόχο; Είναι η μειοψηφούσα κυβέρνηση των Αριστερών Πρασίνων (Vinistri Graenir) και των Σοσιαλδημοκρατών (Samfylkingin) αρκετή; Θα ικανοποιηθούνε αλλά με νέες εκλογές αυτή την άνοιξη;

Από την αρχή της οικονομικής κρίσης, η οποία ακολούθησε την κατάρρευση της εθνικοποίησης τριών μεγάλων Ισλανδικών τραπεζών, έχουν ακουστεί δυνατές φωνές που απαιτούσαν την παραίτηση της κυβέρνησης και την διοργάνωση εκλογών το συντομότερο δυνατόν. Οι ιδίες φωνές επίσης απαιτούν να αλλάγθουν τα διοικητικά συμβούλια των οικονομικών ινστιτούτων, δηλαδή της Κεντρικής Τράπεζας, του Οικονομικού Επιμελητηρίου και των τριών πρόσφατα κρατικο-ποιημένων τραπεζών. Ο Hósiur Torfason και οι σύντροφοί του από την οργάνωση

Την Τετάρτη το βράδυ, στις 21 Γενάρη, αφού η αστυνομία έριξε κάνα δυο δακρυγόνα στους διαδηλωτές, η πορεία κατευθύνθηκε προς τα κυβερνητικά γραφεία. Για άλλη μια φορά στήθηκαν οδοφράγματα και άνθρωποι διαδήλωσαν κατά της κυβέρνησης. Όταν εμφανίστηκε η αστυνομία μερικοί διαδηλωτές άρχισαν να τους πετούν πέτρες, όπως δηλαδή είχε συμβεί και νωρίτερα εκείνο το βράδυ. Σε κάποιο σημείο ένας νεαρός οργισμένος άνδρας πλήρσιασε τους μπάτσους, οι οποίοι ήταν εξοπλισμένοι με ασπίδες, κράνη, γκλοπς και σπρέι πιεπιού, πέταξε μια πέτρα και τους φώναξε: «Απλά αφήστε μας να ψηφίσουμε, τότε θα σταματήσουν αυτές οι διαδηλώσεις».

Αυτά τα λόγια εξέπληξαν αρκετούς. «Απλά δώστε μας

Raddir Folksins (Οι φωνές του Λαού) έκαναν το πρώτο βήμα και οργάνωσαν εβδομαδιαίες διαδηλώσεις όπου δόθηκαν αιχμηρές ομιλίες τις οποίες ο κόσμος επικρότησε.

Την ίδια στιγμή συνέβησαν όμως και πιο ριζοσπαστικές δράσεις. Αναρχικοί και άλλοι ριζοσπάστες έδρασαν άμεσα, προσπάθησαν να εμποδίσουν κυβερνητικές συσκέψεις, ματαιώσαν επίσημες συνεδριάσεις της βουλής, επιτέθηκαν σε αστυνομικά τμήματα και εμποδίσαν την εργασία σε

ΑΠΑΤΡΙΣ
εφημερίδα δρόμου

σύνταγμα και το σύστημα εν γένει. Ακόμη υπάρχουν κάποιοι που απορρίπτουν το κομματικό σύστημα και προτείνουν αυτόνομες υποψηφιότητες.

Όλες αυτές οι ιδέες έχουν κάτι κοινό, βασίζονται όλες στην υπόθεση ότι οι μεταρρυθμίσεις του υπάρχοντος συστήματος είναι βήματα προς τη σωστή κατεύθυνση, βήματα προς μια πιο δίκαιη κοινωνία. Δεν απαιτούν ριζικές αλλαγές, μια επανάσταση. Είναι επομένως περιεργό να βλέπεις ανθρώπους να στέκουν στην πλατεία μπροστά στη βουλή και να φωνάζουν «Ζήτω η επανάσταση», καθώς καμιά επανάσταση δεν έχει πραγματοποιηθεί πέρα από την κατάρρευση μιας κυβέρνησης.

Πλησιάζοντας λοιπόν στις ερχόμενες εκλογές μπορούμε ως συνήθως να περιμένουμε το ίδιο πράγμα. Τα κόμματα θα αρχίσουν πάλι καμπάνιες για το ίματζ τους, θα ανταγωνίζονται στις διαφημίσεις, ποιος έχει δηλαδή τους καλύτερους σχεδιαστές και τους καλύτερους υπολογιστές. Έτσι είναι πάντα. Ένα πράγμα μόνο έχει πάντα σημασία: Το Χρήμα. Εκείνοι που το έχουν ή εκείνα τα πολιτικά κόμματα που έχουν καλύτερη πρόσβαση στο χρήμα θα είναι η πιο εμφανής πολιτική δύναμη στην εκλογική καμπάνια. Κάτι αντίστοιχο θα συμβεί αν οι εκλογές γίνουν ανάμεσα σε πρόσωπα και όχι κόμματα. Όσο μένουμε ενσωματωμένοι στο σύστημα που έχουμε ζήσει ως τώρα όλα θα μετρώνται στο ποιος διαθέτει τα περισσότερα χρήματα.

Οι αιτίες που οδήγησαν στην κατάρρευση της κυβέρνησης και η συζήτηση γύρω απ΄ αυτήν καταδεικνύουν θαυμάσια την ουσία της πολιτικής σήμερα. Το Κόμμα Ανεξαρτησίας (δεξιοί συντηρητικοί) αρνήθηκε να απολύσει τον David Oddson από το ΔΣ της Κεντρικής Τράπεζας, λόγω της εκφοβιστικής επιρροής του στην κοινωνία και σε άτομα του κόμματος. Και ενώ παραμένει κρυμμένος μέσα στην Κεντρική Τράπεζα, εξακολουθεί να κρατά τα νήια των Ισλανδικών αρχών και κανείς δεν έχει το δικαίωμα να αντιταχθεί σε αυτόν και τις απόψεις του. Φοβούμενο τις συνέπειες της απόλυσης του Oddson το Κόμμα Ανεξαρτησίας παρέμεινε άπραγο. Θα είναι λοιπόν εξαιρετικά ενδιαφέρον να δούμε αν μια καινούρια κυβέρνηση θα τολμήσει να απολύσει τον Oddson και τι αντίκτυπο θα έχει αυτό, μιας και είναι ξεκάθαρο ότι ο Oddson είναι μια σοβαρή εκβιαστική δύναμη στην Ισλανδία.

Έπειτα τα δύο κόμματα, το Κόμμα Ανεξαρτησίας και οι Σοσιαλδημοκράτες διαφώνησαν για το ποιος θα πάρει την πρωθυπουργία. Κι αυτές οι διαφωνίες ήταν ικανές να ρίξουν την κυβέρνηση. Η κατάρρευση είναι προϊόν μιας ατέλειωτης μανίας για εξουσία. Αυτό ακριβώς προσβέυει το σημερινό πολιτικό σύστημα, την απόκτηση και την παραμονή στην εξουσία. Δεν έχει να κάνει με δικαιοσύνη και ισότητα, ελευθερία και συνεργασία. Δεν έχει να κάνει με την προσπάθεια δημιουργίας μιας υγιούς κοινωνίας, αλλά πρώτα και κύρια με την εξουσία.

Αυτές οι έριδες εκθέτουν την πολιτική δείχνοντας τι πραγματικά είναι: Ένα βλακώδες παιχνίδι δύναμης, ένας ανταγωνισμός για δημοτικότητα και εξουσία, όπου χρησιμοποιείται το ψεύδος και η προδοσία ενάντια στους αδύναμους, όλους αυτούς που καταπιέζονται από την αρχή της ζωής τους μέσω του εκπαιδευτικού και άλλων κοινωνικών συστημάτων. Η πολιτική είναι ένα παιχνίδι ψεύδους.

Αντίθετα ας πολεμήσουμε ενάντια σ΄ αυτό το σύστημα που κατηγοριοποιεί τους ανθρώπους και καταπιέζει αυτούς που βρίσκονται χαμηλά στην ιεραρχία. Ας πολεμήσουμε ενάντια σε όλες τις πυραμιδοειδείς εξουσιαστικές δομές και την ασυδοσία της εξουσίας. Ας πολεμήσουμε ενάντια στον άνισο καταμερισμό των οικονομικών και φυσικών πόρων. Ας πολεμήσουμε ενάντια σε όλες τις ιδεολογίες που έχουν μετατρέψει τις ζωτικές ανάγκες σε πολυτελή προϊόντα για τους πλούσιους.

Τότε θα μπορούμε για πρώτη φορά να μιλήσουμε για δικαιοσύνη και ισότητα. Τότε θα μπορούμε να μιλάμε για πραγματικές αλλαγές. Τότε θα μπορούμε τελικά να μιλούμε για επανάσταση.

Αντίθετα ας πολεμήσουμε ενάντια σ΄ αυτό το σύστημα που κατηγοριοποιεί τους ανθρώπους και καταπιέζει αυτούς που βρίσκονται χαμηλά στην ιεραρχία. Ας πολεμήσουμε ενάντια σε όλες τις πυραμιδοειδείς εξουσιαστικές δομές και την ασυδοσία της εξουσίας. Ας πολεμήσουμε ενάντια στον άνισο καταμερισμό των οικονομικών και φυσικών πόρων. Ας πολεμήσουμε ενάντια σε όλες τις ιδεολογίες που έχουν μετατρέψει τις ζωτικές ανάγκες σε πολυτελή προϊόντα για τους πλούσιους.

Τότε θα μπορούμε για πρώτη φορά να μιλήσουμε για δικαιοσύνη και ισότητα. Τότε θα μπορούμε να μιλάμε για πραγματικές αλλαγές. Τότε θα μπορούμε τελικά να μιλούμε για επανάσταση.

Ανι αλλαγές που θέλουμε να περάσουμε πρέπει να βασιστούν πάνω στις ιδέες της διεθνούς αντίστασης κι

τρόποι επιβίωσης στην καπιταλιστική οικονομική κρίση

συνέχεια από σελ. 1

δουλεία έχει πάρει νέες μορφές και κρύβεται πίσω από την «εργασία». Η οικονομική μετανάστευση, η αγοραπωλησία ανθρώπων για κάθε σκοπό, από την πορνεία μέχρι την παιδική εργασία, είναι οι πιο πρόδηλες μορφές σύγχρονης δουλείας. Πλέον, η θεσμοθετημένη νομική κατοχή ανθρώπων από άλλους ανθρώπους που ισχύε παλαιότερα μέσω της σκλαβιάς, έχει αντικατασταθεί από την οικονομική εξάρτηση κι εκμετάλλευση μέσα από τον αλλοτριωμένο θεσμό της εργασίας-απασχόλησης. Ισχυρές τράπεζες, ΜΜΕ, πολιτικοί και πολυεθνικές καθορίζουν την τύχη του κόσμου καταστέλλοντας όλο και πιο ακραία τους λαούς, υποβαθμίζοντας ολοένα το βιοτικό τους επίπεδο και συσσωρεύοντας πλούτο και δύναμη για να μπορούν να ανταγωνίζονται μεταξύ τους.

Ίσως πολλοί/ές από εσάς που θα διαβάσετε το παρόν κείμενο να πιστεύετε ότι το να συναλλάσσόμαστε χωρίς χρήμα δεν γίνεται, ότι είναι μια άπιαστη μεταφυσική ουτοπία ή ότι απλά ο γράφων τρελάθηκε. Κι όμως υπάρχουν τρόποι να επιβιώσουμε ακόμη και τώρα, χωρίς να περιμένουμε την επανάσταση (που όλο έρχεται σύμφωνα με τη ρεφορμιστική αριστερά αλλά παραμένει άφαντη) καπιταργιών ή μειώνοντας το χρήμα στις συναλλαγές μας χωρίς να περιμένουμε πρώτα να τα τινάξει ο καπιταλισμός. Ας δούμε λοιπόν κάποιους από αυτούς τους πολύ απλούς τρόπους οργάνωσης και αλληλοβοήθειας.

LETS (Local Exchange Trading Systems) ή Σύστημα Τοπικών Ανταλλαγών.

Το χρήμα σαν μέσο πληρωμής-αποπληρωμής υπηρεσιών και προϊόντων δεν μεσολαβούσε ανέκαθεν στις εμπορικές συναλλαγές μεταξύ των ανθρώπων.

Κατά τις συναλλαγές τους στην αρχαιότητα οι άνθρωποι είχαν καθιερώσει το ανταλλακτικό σύστημα βάσει του οποίου ο παραγωγός ενός προϊόντος αντάλλαζε τα πλεονάζοντα προϊόντα του με προϊόντα άλλου παραγωγού. Η μέθοδος της ανταλλαγής αγαθών χρονολογείται. 10.000 χρόνια πριν και φτάνει μέχρι τις μέρες μας. Στις αγροτικές κοινωνίες της ελληνικής υπαίθρου, η ιδέα της ανταλλαγής υπηρεσιών δεν ήταν άγνωστη. Καθένας βοηθούσε στις εργασίες συγκομιδής και των υπολοίπων. Πήγαινε όλο το χωριό και μαζεύε ελιές ή βοηθούσαν όλοι στη συγκομιδή δημητριακών. Ακόμη και στις πόλεις (κυρίως στις εργατικές γειτονιές) η ανταλλαγή προϊόντων μεταξύ των γειτόνων ήταν πολύ διαδεδομένη (ακόμη θυμάμαι τη γειτόνισσα να ζητά από τη μητέρα μου ένα φλιτζάνι ζάχαρη ή ένα πακέτο μακαρόνια και να τα ανταλλάξει με μερικά αυγά ή μερικά κηπευτικά). Τα συστήματα ανταλλαγής προϊόντων και υπηρεσιών έχουν πολλές μορφές: τράπεζες χρόνου, συμβολικό νόμισμα, ομόλογα κ.λπ., αλλά το πιο διαδεδομένο είναι το LETS (Local Exchange Trading System – Σύστημα Τοπικών Ανταλλαγών).

Τι είναι το LETS; Είναι μια μορφή συναλλαγής κι ένα ανεξάρτητο σύστημα ανταλλαγής υπηρεσιών χωρίς τόκο και κέρδος, που βοηθάει τις τοπικές κοινωνίες να αναπνεύσουν, να ζήσουν και να αναπτυχθούν μέσα σε δύσκολες οικονομικά εποχές. Είναι με λίγα λόγια ένας τρόπος να ζεις και να εργάζσαι χωρίς χρήματα.

Τα LETS στηρίζονται στην αυτοοργάνωση των ανθρώπων σε τοπικό επίπεδο (γειτονιά, μικρή πόλη, χωριό), οι οποίοι, αφού καταγράφουν τις ανάγκες και τις ειδικότητες του καθενός που συμμετέχει, ανταλλάσσουν μεταξύ τους προϊόντα ή υπηρεσίες ανεξαρτητοποιημένοι από το χρήμα και τις τιμές της προσφοράς και της ζήτησης της αγοράς, φτιάχνοντας έτσι ένα τοπικό δίκτυο. Σ’ αυτό ο καθένας δηλώνει τι μπορεί να προσφέρει και τι έχει ανάγκη. Η ανταλλαγή αφορά αγαθά, υπηρεσίες ή γνώσεις. Όλοι προσφέρουν και όλοι έχουν κάποια στιγμή κάτι ανάγκη. Δεν αγοράζουν, όμως, ούτε πουλούν, μόνο ανταλλάσσουν. Οι συναλλαγές γίνονται με τον τρόπο που κάθε Σύστημα αποφασιζει με ισότιμες συλλογικές διαδικασίες. Συνήθως, η διαμόρφωση των τιμών είναι ελεύθερη μεταξύ των μελών και χρησιμοποιείται μια συμβολική μονάδα (τις περισσότερες φορές της δίνουν κάποιο όνομα που να θυμίζει τον τόπο όπου λειτουργεί το Σύστημα, ή το βασικό προϊόν της περιοχής) για τη μέτρηση της αξίας της συναλλαγής. Το «νόμισμα» μπορεί π.χ. να είναι ο χρόνος (μία ώρα π.χ. νομικών συμβουλών ισούται με μία ώρα κηπουρικής). Όλες οι υπηρεσίες «ξεπληρώνονται» ανάλογα με το τι μπορεί να

προσφέρει ο καθένας που συμμετέχει. Υπάρχει μία κεντρική μονάδα που χρεώνει και πιστώνει το λογαριασμό χρόνου κάθε μέλους, όπως μια τράπεζα κρατάει λογαριασμό των αναλήψεων και καταθέσεων. Μπορεί κανείς ν’ αρχίσει να συναλλάσσεται χωρίς να έχει κάποιο απόθεμα στο λογαριασμό του, σε ορισμένες όμως περιπτώσεις οι διαχειριστές του Συστήματος (οι οποίοι είναι μέλη της συνέλευσης χωρίς κάποιας μορφής εξουσία και άμεσα ανακλητοί), παρέχουν σε κάθε νέο μέλος και κάποιες μονάδες, ώστε να το ενθαρρύνουν στη διενέργεια των συναλλαγών. Για να συμμετέχει κανείς πρέπει να είναι μέλος, δηλαδή χρειάζεται να εγγραφεί στον κατάλογο των συναλλασσόμενων, να δηλώσει τι προϊόντα και υπηρεσίες προσφέρει και τι χρειάζεται και να ανοίξει λογαριασμό στο Σύστημα. Τα μέλη έχουν πρόσβαση στον κατάλογο με τα προσφερόμενα προϊόντα και υπηρεσίες και επιλέγουν από εκεί με ποια μέλη θα συναλλάγουν.

Οι συναλλαγές καταγράφονται (π.χ. ηλεκτρονικά, σε υπολογιστή του Συστήματος) και τα μέλη μπορούν με ένα τηλεφώνημα να αναφέρουν τη συναλλαγή. Κάποια μάλιστα Συστήματα στη Μ. Βρετανία έχουν λοισμικό που επιτρέπει στα μέλη να καταγράφουν απευθείας τη συναλλαγή τους μέσω διαδικτύου, χρησιμοποιώντας κωδικούς. Παλαιότερα οι συναλλαγές καταγράφονταν χειρόγραφα ή και με τη χρήση «επιταγών» που ανακοινώνονταν στους Διαχειριστές. Τα προϊόντα που ανταλλάσσονται μέσω των LETS ποικίλλουν ανάλογα με την περιοχή όπου λειτουργεί το σύστημα και τα μέλη που συμμετέχουν. Βιολογικά προϊόντα από τις αυλές των σπιτιών, μαθήματα ξένων γλωσσών ή μουσικής, συνεργεία

αυτοκινήτων ή επιδιορθώσεις ηλεκτρικών συσκευών, μεταποιήσεις ρούχων, ιατρικές ή οδοντιατρικές υπηρεσίες, οικιακές εργασίες, φροντίδα παιδιών, είναι κάποιες από τις προσφορές που μπορεί να συναντήσει κανείς σε καταλόγους προσφοράς των Συστημάτων αυτών.

Στα δίκτυα αυτά, ακριβώς επειδή χρησιμοποιείται ένα σύστημα πίστωσης χωρίς τόκο, δεν είναι απαραίτητη η άμεση ανταλλαγή ανάμεσα σε δύο συγχρημαμένα άτομα. Για παράδειγμα, κάποιο μέλος μπορεί να κερδίζει πίστωση προσέχοντας τα παιδιά ενός άλλου μέλους και, στη συνέχεια, να ξοδεύει αυτή την πίστωση αργότερα, χρησιμοποιώντας τις υπηρεσίες κάποιου τρίτου μέλους, που είναι, π.χ., ξυλουργός.

Η πίστωση παρέχεται από τα μέλη του δικτύου προς όφελος των ιδίων των μελών (το LETS θεωρείται σύστημα αμοιβαίας πίστωσης), με αποτέλεσμα ένα σημαντικό ποσοστό προϊόντων και υπηρεσιών να διακινούνται έξω από το κύκλωμα των εμπορεύσεως και του ατομικού κέρδους.

Με το σύστημα των τοπικών ανταλλαγών μπορεί να αξιοποιηθεί η προσφορά του καθενός, είτε αυτός είναι εργαζόμενος είτε είναι άνεργος, άντρας ή γυναίκα, νέος ή ηλικιωμένος, ντόπιος ή μετανάστης. Γιατί το συμβολικό χρήμα που χρησιμοποιείται δεν προσφέρεται για δημιουργία κέρδους αλλά αντιπροσωπεύει απλά και μόνο την αξία των προσφερόμενων προϊόντων ή υπηρεσιών, ώστε να είναι δυνατή η ανταλλαγή τους μεταξύ των μελών. Τα προϊόντα και οι υπηρεσίες αποτιμώνται με βάση την εργασία που περιέχουν και όχι με βάση την

εμπορευματική τους αξία. Τα LETS δεν τοκίζονται, δεν παράγουν πληθωρισμό, δεν δίνουν κέρδος. Δεν μπορείς να γίνεις πλούσιος με τα LETS. Παράλληλα, δεν πρέπει να υποτιμάται και η συμβολή του συστήματος αυτού στην επανατοπικοποίηση της οικονομίας, επομένως και η κοινωνική σημασία του.

Με το σύστημα αυτό οι άνθρωποι της τοπικής κοινωνίας γνωρίζονται μεταξύ τους, αναπτύσσονται φιλίες στη βάση της αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας και όχι του κέρδους και της εκμετάλλευσης, ενώ ταυτόχρονα ξαναζωντανεύει η τοπική παραγωγή.

Βγαίνοντας από το φαύλο κύκλο του εμπορεύματος, το χρήμα χάνει την ικανότητά του να δημιουργεί πλούτο για τους ισχυρούς και να απομυζά τον ιδρώτα των εργαζόμενων. Γιατί ακριβώς αυτή είναι η λειτουργία του χρήματος: ότι δηλαδή, μέσω του τραπεζικού συστήματος και της κερδοσκοπίας, κατανέμει άνισα τον πλούτο, συγκεντρώνοντάς τον στα χέρια ελάχιστων και ρίχνοντας στη φτώχεια τη συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων.

Λίγα λόγια για την ιστορία των LETS

Το Σύστημα των τοπικών ανταλλαγών και συλλογικών καλλιεργειών γης δεν είναι κάτι νέο. Εκτός των αρχαίων χρόνων, το συναντάμε στη Βυζαντινή αυτοκρατορία με τη μορφή της μητροκομίας. Τις μητροκομίες αποτελούσαν ομάδες μικροϊδιοκτητών αγροτών (κωμητών) που συγκροτούνταν σε κοινότητες για την καλλιργεια της γης στη περιοχή τους. Οι μητροκομίες άρχισαν ν’ ακμαίζουν από τον 9ο αιώνα προς αντιμετώπιση των μεγάλων τότε φεοδωραχών-ιδιοκτητών γης που ήταν οι άρχοντες και στρατιωτικοί του Βυζαντίου, αλλά και των μοναστηριών που είχαν μετατραπεί σε δυνάστες των αγροτών. Αργότερα, στη νησιωτική Ελλάδα (Κυκλάδες και Κρήτη) κατά την Ενετοκρατία, διαπιστώνεται η ύπαρξη ομάδων καλλιεργητών με τα ίδια χαρακτηριστικά και κυρίως αυτό της μεταξύ τους αλληλοβοήθειας (παρά για την αντιμετώπιση μεγαλοϊδιοκτητών, που δεν υπήρχαν). Έτσι, κάτω από την ενετική διοίκηση και προστασία των αυτόνομων Δουκάτων αναπτύχθηκαν σιγά - σιγά κοινότητες μικροκαλλιεργητών που με την απελευθέρωση βρέθηκαν ως μικρές διοικητικές πλέον κοινότητες (χωριά). Κι ερχόμαστε στα τέλη του 19^{ου} αιώνα, όταν τόσο στην Ευρώπη όσο και σε άλλες ηπείρους του πλανήτη, όπως στην Ασία και τη Λατινική Αμερική αναπτύσσονται ανάλογα Συστήματα ανταλλαγής προϊόντων και υπηρεσιών.

Μια πολύ σημαντική εμπειρία είναι αυτή της πόλης Βοργκλ, στην Αυστρία, κατά τη δεκαετία του 1930. Πρόκειται για μια κομώπολη 4.000 κατοίκων, που χτυπήθηκε αλύττητα από τη Μεγάλη Κρίση του 1929. Το 1932 η ανεργία είχε φτάσει στο 30%. Ο δήμος είχε συσσωρεύσει χρέη 1,3 εκατομμυρίων αυστριακών σελινίων, ενώ τα αποθέματα του δεν ξεπερνούσαν τις 40.000. Όλες οι εργασίες στην οικοδομή είχαν σταματήσει, όπως και τα έργα του δήμου. Τότε, με πρωτοβουλία του δημάρχου, εκδόθηκαν 32.000 ομόλογα με αρνητικό επιτόκιο 1% κάθε μήνα, ώστε να δίνεται κίνητρο για την ταχεία κυκλοφορία τους. Ένα αντίστοιχο χρηματικό ποσό κατατέθηκε στην τοπική τράπεζα, για να μπορούν τα ομόλογα, οποιαδήποτε στιγμή, να ανταλλαγούν με σελίνια, αλλά με απώλεια 2%, ώστε να αποθαρρύνεται αυτή η μετατροπή. Τα ομόλογα κυκλοφόρησαν τόσο γρήγορα, ώστε μόνο 12.000 μπόηκαν πραγματικά σε κυκλοφορία, δημιουργώντας όμως αγαθά και υπηρεσίες αξίας 2.547.000 σελινιών!

Τα ομόλογα έγιναν αποδεκτά από τους τοπικούς εμπόρους και τον πληθυσμό. Η πόλη άρχισε να ζει μια πραγματική αναγέννηση. Φωταγωγήθηκαν οι δρόμοι, χτίστηκαν γέφυρες, κατασκευάστηκαν υπόνομοι και αρδευτικά έργα, ενώ η κίνηση του γενικού εμπορίου μ’ αυτές τις υπηρεσίες αυξήθηκε κατά 65%. Μέσα σε δεκατρείς μήνες, η ανεργία μειώθηκε από 25% στο 10%, τη στιγμή που στην υπόλοιπη Αυστρία είχε φτάσει στο 35%! Ταυτόχρονα, δεν παρατηρήθηκαν αυξήσεις τιμών. Μετά απ’ αυτή την τεράστια επιτυχία, πολλές άλλες πόλεις της Αυστρίας μιμήθηκαν το πείραμα της Βοργκλ. Παρά την επιτυχία του όμως, το πείραμα συνάντησε τη σθεναρή αντίθεση τόσο του τοπικού Σοσιαλιστικού Κόμματος όσο και της Κεντρικής Τράπεζας της Αυστρίας, η οποία θεωρούε ότι απειλείται το μονοπώλιο της πάνω στο νόμισμα και απαγόρευσε το ομόλογο. Έτσι, διακόπηκε η ολη διαδικασία, με αποτέλεσμα να αυξηθεί πάλι η ανεργία και να παραμείσει η τοπική οικονομία.

Στη συνέχεια έγιναν και πολλές άλλες προσπάθειες, σε διάφορες χώρες. Η πολιτεία της Αλμπέρτα, στον Καναδά,

εξέδωσε τέτοια ομόλογα, τα οποία όμως σταμάτησε με δικες η Τράπεζα του Καναδά. Ανάλογο σύστημα αναπτύχθηκε στη βόρεια Αργεντινή, στην πολιτεία Σάλτα, το οποίο επιβιώνει μέχρι τις μέρες μας. Μάλιστα, στο διάστημα 1984-86, εφαρμόζοντας το σύστημα και στα μαγαζιά, η οικονομία της περιοχής σημείωσε άνοδο κατά 60%. Ήταν τέτοια η οικονομική ανάπτυξη της περιοχής που η κυβέρνηση της Αργεντινής αναγκάστηκε να δεχθεί να πληρώνονται ακόμα και οι φόροι με αυτά τα συστήματα. Στη Νότια Αγγλία στο νησί Ασκοτ, οι κάτοικοι ζουν σχεδόν αποκλειστικά με το σύστημα LETS.

Στη Μεγάλη Βρετανία τα LETS άκμασαν την περίοδο της Θατσερικής διακυβέρνησης, όπου ολόκληρες πόλεις της Αγγλίας αντιμετώπιζαν τη μακίη ανεργία με το κλείσιμο βιομηχανιών. Μέχρι το 1990 στη Μεγάλη Βρετανία υπήρχαν πολλά τέτοια τοπικά συστήματα που χρησιμοποιούνταν από διάφορες ομάδες ανθρώπων, με πολλά ή λιγότερα μέλη η κάθε μία. Υπήρχαν τέτοια συστήματα ακόμα και σε ομάδες μόλις 50 ανθρώπων που συναλλάσσονταν μέσω αυτών μεταξύ τους, ανταλλάσσοντας υπηρεσίες. Πολλές τέτοιες ομάδες υπάρχουν και στις μέρες μας. Το 1991 η Liz Shephart κατάφερε να ενώσει όλα αυτά τα σωματεία σε ένα εθνικό και δημιουργήσε το πρώτο επίσημο σωματείο LETS στον κόσμο. Δημιουργήθηκε καταστατικό, μηχανογράφηση και ό,τι άλλο χρειάζεται ένας «οικονομικός οργανισμός» στις μέρες μας. Κάποιες μικρές ομάδες όμως, φοβούμενες ότι η μηχανογράφηση θα καθυστερούσε τη βοήθεια στα μέλη, λειτουργούν ακόμα αυτόνομα και χωρίς μηχανογράφηση.

Η λειτουργία του συστήματος LETS

Η αρχή γίνεται από μια ομάδα ανθρώπων που αποφασίζει να δημιουργήσει ένα σύστημα. Καταγράφει τις ικανότητες των μελών και τις ανάγκες που έχουν. Κάποιοι είναι ηλεκτρολόγοι, κάποιος είναι υδραυλικός, ζωγράφος, γιατρός και ότι άλλο επάγγελμα υπάρχει στην ομάδα. Κάποιο από αυτούς, έχουν και αυτοκίνητο και μπορούν να μεταφέρουν ανθρώπους σε διάφορους προορισμούς, ή έχουν ελεύθερο χρόνο να προσέχουν το παιδί κάποιου, ή ακόμα και να πληρώσουν λογαριασμούς, που κάποιος δεν έχει το χρόνο να τρέξει να πληρώσει. Όλα αυτά καταγράφονται, όπως και ο χρόνος που μπορεί κάποιος να δώσει τις υπηρεσίες του και κάθε μέλος ξέρει σε ποιον μπορεί να απευθυνθεί και να ζητήσει μια υπηρεσία. Ένα μέλος μπορεί να προσφέρει τις υπηρεσίες του το απόγευμα, αν εργάζεται το πρωί, ενώ ένα άλλο εργάζεται βράδυ και υπηρετεί το σύστημα το πρωί.

Για να το καταλάβουμε καλύτερα αυτό, ας υποθέσουμε ότι ένα μέλος του συστήματος θέλει να πάει στο αεροδρόμιο και καλεί ένα ταξί. Η κόλωση είναι εδώ κι εμείς καλούμαστε να αντιμετωπίσουμε τα «καζάνια» της και αν η κατάθλιψη της επιβίωσης μας καλέσει ένα μέλος του συστήματος LETS, χρεώνεται σε LETS, αλλά μόνο τη βενζίνη που έκαμε το αυτοκίνητο, κάτι που γνωρίζουν τα μέλη, γιατί στο βιβλίο που έχουν, αναφέρονται ακόμα και πόση βενζίνη καίει το συγκεκριμένο αυτοκίνητο και θα ανταποδώσει αυτό το ποσόν με μια εργασία ανάλογης αξίας, όχι αναγκαστικά σε αυτόν που του πρόσφερε την υπηρεσία, αλλά σε όποιο μέλος του συστήματος έχει ανάγκη τις ικανότητές του.

Ας υποθέσουμε, ακόμα, ότι μια χήρα γυναίκα, που ζει με μια μικρή σύνταξη, έχει πρόβλημα με τα υδραυλικά του σπιτιού

της και δεν έχει τα χρήματα να πληρώσει κάποιον υδραυλικό. Έρχεται ένα μέλος του συστήματος και κάνει τη δουλειά και η γυναίκα χρεώνεται και θα αποπληρώσει κάνοντας κάποιες δουλειές σε κάποια μέλη του συστήματος. Μπορεί να μαγειρέψει για κάποιους ή να διαβάσει και να προσέξει τα παιδιά κάποιων άλλων. Εδώ πρέπει να αναφέρουμε ότι κάθε υπηρεσία έχει διαφορετική αξία. Όταν καλέσεις κάποιον να βάλει το στίτι σου ή να φτιάξει μια βλάβη στο αυτοκίνητό σου, δεν την ξεχρεώνεις με το να προσέξεις μία ώρα το παιδί κάποιου.

Με τα LETS, απλά κρατάς ζωντανό το εισόδημά σου, δεν πληρώνεις το κέρδος που θέλουν οι επαγγελματίες και φυσικά εξαφανίζεις από τη ζωή σου όλους τους κρυφούς και φανερούς φόρους που υπάρχουν παντού. Μια πρόσφατη γερμανική έρευνα έδειξε ότι οι φόροι, που κρύβονται παντού, φτάνουν στο 75% του ενοικίου που πληρώνουμε για ένα καλό σπίτι. Στο σύστημα LETS μπορείς να μπεις χωρίς κανένα κεφάλαιο, μπορείς να ξεκινήσεις από το μηδέν.

Τα LETS δεν εκδίδονται από κάποια τράπεζα αλλά από το ίδιο το άτομο κατά τη διαδικασία της συναλλαγής και του εμπορίου. Αυτό κάνει τα LETS να ξεχωρίζουν από όλες τις άλλες μορφές συναλλαγής. Στην πραγματικότητα έχει ένα μπλοκάκι όπου καταγράφονται πόσα LETS κοστίζουν οι υπηρεσίες που προσφέρεις και που δέχσαι και αυτό, μετά, μεταφέρεται και καταγράφεται στην «τράπεζα» του συστήματος. Το σύστημα είναι ένας τέλειος ενδιάμεσος μεταξύ της προμήθειας υπαρκτών αγαθών και της ζήτησης. Τα μέλη σε τακτά χρονικά διαστήματα κάνουν συνελεύσεις για διάφορα θέματα και έχουν το δικαίωμα να διαγραφούν κάποιο μέλος, αν αυτό δεν ανταποδίδει τις υπηρεσίες που δέχεται.

Πρέπει ακόμα να αναφερθεί ότι το LETS δεν ανταλλάσσεται με χρήματα. Όσοι χρησιμοποιούν το σύστημα, δεν αφήνουν το τοπικό νόμισμα και τις δουλειές τους, αλλά έχουν έναν παράλληλο δρόμο, που βοηθάει το εισόδημά τους και στην πράξη είναι σαν να γίνεται μεγαλύτερο.

Το LETS στην πράξη.

«Από τον καθένα σύμφωνα με τις ικανότητές του, στον καθένα σύμφωνα με τις ανάγκες του» (Π.Κροπότκιν)

Χωρίς αμφιβολία, πρόκειται για ένα δύσκολο εγχείρημα. Απαιτείται πολλή δουλειά από εθελοντές που εργάζονται σκληρά, με το όραμα μιας αλληλέγγυας οικονομίας, ενώ έχουν να αντιπαλέψουν το τεράστιο σύστημα της χρηματιστικής κερδοσκοπίας.

Ένα είναι σίγουρο: καμία αλλαγή δεν θα προκύψει από τους μαλακούς καναπέδες του σαλονιού μας αλλά ούτε και από την απόγνωση και την εσωστρέφεια. Επιβάλλεται να κινηθούν και να οργανωθούνε χωρίς καμία ιεραρχία και την εξουσία των λίγων, βασισμένοι στις αρχές της ισότητας,

της αμοιβαιότητας και της αλληλοβοήθειας. Στην εποχή μας η οικονομική πίεση που δέχονται οι χαμηλές αλλά πλέον και οι μεσαίες τάξεις είναι αφόρητη. Η κόλωση δεν είναι ένας μεταφυσικός ζόφος συναισθημάτων για τη μετά θάνατο ζωή. Η κόλωση είναι εδώ κι εμείς καλούμαστε να αντιμετωπίσουμε τα «καζάνια» της και αν η κατάθλιψη της επιβίωσης μας αδειάζει το μυαλό από ιδέες, επιβάλλεται να σπλίσουμε «την ψυχή μας με φωτιά και το μυαλό μας με πάγο» ώστε να βρούμε τρόπους και να δημιουργήσουμε δομές που όχι μόνο θα μας προσφέρουν μια αξιοπρεπή διαβίωση, αλλά θα μας κάνουν και ν’ αντισταθούνε στην αυτοκρατορία του χρήματος, μέσα από την κατάργησή του.

Θα πει κανείς ότι όλα αυτά είναι σταγόνα στον ωκεανό, χωρίς καμία ουσιαστική επίδραση στην παγκόσμια οικονομία. Και όμως, σήμερα, σε όλο τον πλανήτη, αρκετά εκατομμύρια άνθρωποι συναλλάσσονται μ’ αυτόν τον τρόπο, ενώ τα συστήματα αυτά γνωρίζουν μια ταχύτατη εξάπλωση. Γιατί όταν το χρήμα κυκλοφορεί χωρίς τόκο και κέρδος, με

μόνο σκοπό την ανταλλαγή προϊόντων και υπηρεσιών, στην πράξη αυτοκαταργείται και ο κύκλος των εργασιών αυξάνεται, ενώ αναωογονείται και η τοπική οικονομία, που σήμερα συνθλίβεται κάτω από το βάρος της κρίσης.

Για παράδειγμα, σε ένα τέτοιο σύστημα ανταλλαγών δεν υφίσταται η έννοια του ανέργου, μια και ο καθένας μπορεί να προσφέρει κάποια εργασία στο σύνολο και, σε αντάλλαγμα, να «αγοράσει» ένα ισόποσο προϊόν ή μια υπηρεσία. Ο ηλικιωμένος, που το ισχύον σύστημα πετάει στο περιθώριο, μπορεί επίσης να προσφέρει κάποια υπηρεσία (π.χ. φύλαξη παιδιών, μαγειρέμα, κηπουρική, εκμάθηση γλώσσας) και να ικανοποιήσει έτσι ανάγκες που η πενιχρή του σύνταξη αδυνατεί να καλύψει.

Επίσης, με τον τρόπο αυτό, οι άνθρωποι παύουν να είναι παθητικοί καταναλωτές, αποκτούν και πάλι έλεγχο στην οικονομική δραστηριότητα, ενώ αναπτύσσουν μεταξύ τους σχέσεις αλληλεγγύης, πράγμα που έχει τεράστια σημασία στις σημερινές συνθήκες ανατονατισμού και διάρρηξης της συνεχούς της κοινωνικής ισότητας.

Οι άνθρωποι που ζουν έτσι υποστηρίζουν ότι, εκτός από τη βοήθεια που έχουν, το σύστημα αυτό βοηθάει πολύ και το περιβάλλον. Κάνοντας τις τοπικές κοινωνίες να παράγουν τα δικά τους αγαθά, λιγότερους στην άσκοπη μεταφορά προϊόντων και τη μόλυνση που συνεπάγεται, γιατί οι κάτοικοι ξέρουν ακριβώς τι αγαθά έχουν και δεν υπάρχουν μεγάλες εισαγωγές. Σε μια περίοδο που η οικονομική πίεση σε συνδυασμό με τις περιβαλλοντικές καταστροφές και την ενεργειακή κρίση είναι παγκόσμια δεινά που χτυπούν απειλητικά την πόρτα όλων μας, έρχεται ο καιρός να αναρωτηθούμε τι πρέπει να αλλάξουμε στον κόσμο που ζούμε για να γίνει πιο ανθρώπινος, πιο βιώσιμος για τα ερχόμενα χρόνια, τις ερχόμενες γενιές. Χρειάζεται να βρεθούν στηρίγματα αισιοδοξίας. Και τι πιο αισιόδοξο από το να συμμετέχουμε σε δράσεις που χτίζουν ένα μέλλον που στηρίζεται στην εξάλειψη της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, στην προστασία του περιβάλλοντος, στην αλληλοβοήθεια και την αλληλεγγύη. Ο άκρατος ανταγωνισμός και η δίνα για χρήμα οδηγεί τον πλανήτη σε αδιέξοδο κι αδυνατεί να δώσει απαντήσεις στα ερωτήματα και τα προβλήματα του κόσμου.

Προτείνοντας διαφορετικούς τρόπους επιβίωσης μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα χωρίς την ανατροπή του, είναι εύκολο να κατηγορηθεί ο γράφων για ρεφορμισμό. Όμως όχι. Πρωταρχικός σκοπός κάθε ανθρώπου που πιστεύει στις ελευθεριακές και αναρχικές ιδέες είναι η επανάσταση, η καταστροφή του υπάρχοντος μιανόθρωπου καπιταλιστικού μοντέλου και η δημιουργία ενός νέου κόσμου χωρίς την εξουσία των λίγων εναντι των πολλών. Σε καμία περίπτωση όλες οι προαναφερθείσες προτάσεις και δράσεις, δεν μπορούν από μόνες τους να προκαλέσουν τις κοινωνικοπολιτικές αλλαγές που είναι απαραίτητες για έναν καλύτερο κόσμο, μια νέα εποχή. Από την άλλη όμως, η ίδια η οικονομική κρίση είναι ένα πρόσφορο έδαφος για να γεννηθούν ιδέες, να γαλουχηθούν συνειδήσεις και να φυτρώσει ο σπόρος από όπου θα ξεπηδήσει κάποια στιγμή ένα συλλογικό βήμα. Εξάλλου, όπως λέει και ο λαός: «Τρώγοντας ανοίγει η όρεξη».

✎/ Ευάγγελος Αληθινός

Πληροφορίες για τα ανταλλακτικά συστήματα ανά τον πλανήτη:

Ελλάδα:

www.peliti.gr**, **www.skoros.espio.net**, **www.antikatanalwtiko.espio.net**, **www.ovolos.gr**, **www.fotfree.gr**, **www.jaba.gr**, **www.xaristo.gr**, **www.bookcrossing.com**, **www.enow.gr**, **www.logo-timis.gr**, **www.freecycle.org

Μ.Βρετανία:

www.lets-linkup.com**, **www.letslinkuk.net**, **www.bradfordlets.org**, **www.brixlets.org.uk** , **www.norlets.org.uk**, **www.readinglets.ik.com

Γερμανία:

***www.tauschringe.de**, **www.regiotauschnetz.de**, **www.tauschringportal.de**, **www.tauschringadressen.de**,*

ΗΠΑ-Καναδάς:

www.ithacahours.org** , **www.calgarydollars.ca** , **www.hourexchange.org

www.madisonhours.org** , **www.rhd.org/equal.html** , **www.humbolttexchange.org** . **www.torontodollar.com**, **www.ncplenty.org

Για τη συγγραφή του άρθρου αντλήθηκαν στοιχεία από το **ίντερνετ και διάφορες ιστοσελίδες όπως οι παραπάνω.*

Zanon, Αργεντινή. Το εργοστάσιο των εργατών.

Μετά από εννιά χρόνια αγώνα καταφέραμε να κερδίσουμε την οριστική απαλλοτρίωση του εργοστασίου μας. Ο δρόμος που διανύσαμε οι εργάτριες και οι εργάτες της Ζανόν δεν θα ήταν εφικτός αν δεν είχαμε προηγουμένως ξεριζώσει τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία από τη συνδικαλιστική μας εκπροσώπηση. Πρώτα, το 1998, αποκτήσαμε τη δική μας επιτροπή για να αγωνιστούμε για τους μισθούς μας, για τις συνθήκες ασφάλειας και υγιεινής, ενάντια στις απολύσεις, την κακομεταχείριση, τις ταπεινώσεις, κ.λπ. Κυρίως όμως αγωνιστήκαμε για να εγκαθιδρύσουμε έναν νέο τρόπο εργασίας: την άμεση δημοκρατία. Έτσι αργότερα, το 2000, δημιουργήσαμε το δικό μας συνδικάτο και το θέσαμε στην υπηρεσία των εργαζομένων.

Σε αυτά τα σχεδόν εννιά χρόνια κύλησε πολύ νερό στο αυλάκι. Εκτιμάμε την βοήθεια που λάβαμε αυτά τα χρόνια αγώνα: από τις κοινότητες του Σεντενάριο, του Νεουκέν, του Πλοτιέρ, κ.λπ. Που στα τέλη του 2001 έρχονταν με ένα πακέτο μακαρόνια στον καταυλισμό που κρατούσαμε για 5 μήνες, τους έγκλειστους των φυλακών που βρίσκονταν λίγα μέτρα από το εργοστάσιο, οι οποίοι δόρισαν το συσσίτιο τριών ημερών για να μπορέσουμε να αντισταθούμε, τις μητέρες της πλατείας Μαίου του Νεουκέν, που από την πρώτη μέρα μας υιοθέτησαν σαν παιδιά τους και μας συντροφεύουν μέχρι σήμερα, αντιστοκόμενες πλάι μας, κάθε μια από τις πέντε διαταγές εξώσεις, την καταστολή και τις απειλές, τους συντρόφους και τις συντρόφισσες της ένωσης εργαζομένων στην εκπαίδευση του Νεουκέν(ΑΤΕΝ), μέχρι την αλληλεγγύη σε εθνικό και διεθνές επίπεδο, από συντρόφους που ποτέ δεν γνωρίσαμε, οι οποίοι μαθαίνοντας για τον αγώνα μας μας έστειλαν οικονομική ενίσχυση για να μπορέσουμε να αντισταθούμε.

Μάθαμε ακόμα να είμαστε αλληλέγγυοι με όλους τους εργάτες, δημιουργώντας ένα μόνιμο ταμείο απεργίας. Προωθήσαμε τον συντονισμό, γιατί είναι θεμελιώδης για την νίκη των εργατικών αγώνων: από τους μεταλλωρύχους του Ρίο Τούρμπιο, τους εργάτες στις πετρελαϊκές, στους σιδηροδρόμους(...) μέχρι τα κινηματα απεργών του Ταρταγάλ και δεκάδες ανακτημένα εργοστάσια.

Από την αρχή ανοίξαμε το εργοστάσιο στην κοινότητα και υποδεχτήκαμε χιλιάδες παιδιά και ενήλικες για να γνωρίσουν την εμπειρία του αγώνα μας.

Πρωωθήσαμε την ενότητα εργατών, μαθητών και φοιτητών, κάτι που είχε ως καρπό την συμφωνία συνεργασίας με το πανεπιστήμιο.

Πραγματοποιήσαμε φεστιβάλ μουσικής, χωρίς την παρουσία της αστυνομίας, με καλλιτέχνες της περιοχής και γκρουπ εθνικής εμβέλειας, που στάθηκαν αλληλέγγυοι στον αγώνα μας. Ο αγώνας μας είχε πάντα ως αναφορά την πάλη των τάξεων, αναγνωρίζοντας τις κυβερνήσεις, τα αφεντικά και τις συνδικαλιστικές γραφειοκρατείες ως τους εχθρούς των εργαζομένων.

Αυτή η εμπειρία, που οικοδομήθηκε όλα αυτά τα χρόνια και η μεγάλη υποστήριξη σε τοπικό, εθνικό και διεθνές επίπεδο, μας βοήθησε να λυγίσουμε την πολιτική θέληση της τοπικής κυβέρνησης, η οποία αναγκάστηκε να

προωθήσει και να ψηφίσει το σχέδιο νόμου για την απαλλοτρίωση.

Θεωρούμε ότι αυτή η κατάσταση που κατάφερε το σύνολο της εργατικής τάξης έχει τεράστια αξία. Ότι αυτή η κυβέρνηση που σήμερα ψηφίζει για την απαλλοτρίωση της Ζανόν υπό εργατικό έλεγχο είναι η ίδια που δολοφόνησε την Τερέσα Ροδρίγκες*, η ίδια που κατέστειλε τις εργάτριες και τους εργάτες της Ζανόν στα τέλη του 2001 και θέλησε να μας κάνει έξωση 5 φορές, η ίδια που πυροβόλησε και έβγαλε το μάτι του συντρόφου μας κεραμοποιού Πέπε Αλβεάλ, η

ίδια που δολοφόνησε τον σύντροφο Κάρλος Φουεντεάλμπα* και η ίδια που σήμερα μιλάει για κοινωνική ειρήνη. Όταν αυτή τη στιγμή παγκόσμιας οικονομικής κρίσης οι επιχειρηματίες και οι κυβερνήσεις τους μας κηρύσσουν πόλεμο, οι οποίοι μαθαίνοντας πείνας, αυξήσεις τιμών, κ.λπ. Τα σχολεία και τα νοσοκομεία αδειάζουν και το μοναδικό δημόσιο έργο για το οποίο μιλάνε είναι η κατασκευή φυλακών, για να κλείσουν τους νέους μας, τη στιγμή που καθημερινά πεθαίνουν δεκάδες οικογένειες όταν πίνουν φωτιά οι επιφορείς παράγκες τους στις καταλήψεις γης.

Για αυτό και παρά την τεράστια αυτή κατάκτηση, σε μια συγκυρία διεθνούς οικονομικής κρίσης κερδίζοντας την απαλλοτρίωση από την κυβέρνηση, κάτι που του δίνει πολύ μεγαλύτερη αξία, εμείς από την εργατική διαχείριση της Ζανόν και το συνδικάτο κεραμοποιών του Νεουκέν, είμαστε πεπεισμένοι ότι ο αγώνας μας δεν έχει τελειώσει, γιατί όπως και από την πρώτη στιγμή, θεωρούμε ότι η σωτηρία δεν είναι ατομική αλλά αφορά το σύνολο της εργατικής τάξης.

Σύντροφοι και συντρόφισσες όλοι και όλες που με κάποιο τρόπο βάλατε ένα κόκκο άμμου: ας μοιραστούμε τη χαρά αυτού του μεγάλου βήματος!

Στους συντρόφους που ακόμη κοιτούν δύσπιστοι, τρομαγμένοι ή σκεπτικοί τους καλούμε να γίνουν μέρος αυτής της ιστορίας που δεν είναι τίποτα άλλο από την συνεισφορά ενός κόκκου άμμου, στον μετασχηματισμό της πραγματικότητας και την συνέχιση του ονείρου των 30.000** συντρόφων μας: μια κοινωνία χωρίς εκμεταλλευτές και εκμεταλλεόμενους!

Η ΖΑΝΟΝ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤΟ ΛΑΟ!

Εργάτριες- εργάτες της Ζανόν- συνδικάτο κεραμοποιών του Νεουκέν

**σ.τ.μ. Η 24χρονη Τερέσα δολοφονήθηκε το 1997 στη διάρκεια συγκρούσεων σε μπλόκο εργαζομένων και ανέργων, στο οποίο δεν συμμετείχε. Η υπόθεση μήκη στο αρχείο. Δέκα χρόνια αργότερα στον ίδιο ακριβώς δρόμο, δολοφονήθηκε ο δάσκαλος Κάρλος Φουεντεάλμπα μέσα σε αυτοκίνησο, ενώ αποχωρούσε από μπλόκο μετά από συμφωνία με την αστυνομία.*

«ΣΕΒΑΧ»:

πρωτοβάθμιο σωματείο εργαζομένων στη «FOOD-PLUS Α.Ε.Β.Ε.»

Το κείμενο που ακολουθεί είναι μια προσπάθεια σύντομης καταγραφής της δράσης του πρωτοβάθμιου αυτού σωματείου, βάσει των εμπειριών που αποκτήθηκαν από κάποια μέλη του κατά τη διάρκεια του μικρού χρονικού διαστήματος που παρέμεινε ενεργό⁽¹⁾. Ο «ΣΕΒΑΧ» υπήρξε ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα ανεξάρτητου συνδικαλιστικού οργάνου βάσης, πρωτοποριακού για τον κλάδο στίσισης/πρόχειρου φαγητού, με τη δραστηριότητα του να προκύπτει άμεσα από τις γενικές συνελεύσεις των μελών του και πάντα κατευθυνόμενη από τις ανάγκες και τις επιθυμίες τους, χωρίς τις υποδείξεις και τη διαμεσολάβηση εργατοπατέρων και κομματάρχων.

Η ανώνυμη εταιρία «FOOD-PLUS Α.Ε.Β.Ε.», είναι η ιδιοκτήτρια των γνωστών αλυσίδων εστιατορίων και διανοής σκουπιδοφαγητού Pizza Hut και K.F.C., με δεκάδες μαγαζιά σε όλο τον ελλαδικό χώρο και πάνω από 1.300 εργαζόμενους: διανομείς, κουζίγιέρηδες, σερβιτόρους, υποδιευθυντές, διευθυντές καταστημάτων, τηλεφωνητές και διοικητικούς υπάλληλους. Η πρώτη δράση του «ΣΕΒΑΧ», αμέσως μετά την επίσημη σύστασή του την άνοιξη του '01, ήταν η καθολική συμμετοχή των εργαζομένων του καταστήματος Pizza Hut Βριλησίων στην απεργιακή κινητοποίηση για το ασφαλιστικό, παρόντας τα νερά της εργασιακής γαλήνης και εγκαιναίζοντας μια «ψυχοπολεμική» περίοδο στην επιχείρηση.

Ο **πύρινας του «ΣΕΒΑΧ» προσπαθεί να «ανοίξει» το σωματείο και στα υπόλοιπα καταστήματα της αλυσίδας σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, με ανακοινώσεις, μοίρασμα φυλλαδίων και προσωπική επαφή με υπάλληλους, με σκοπό την εμφάνυση της ταξικής συνείδησης και την ενδυνάμωση της συναδελφικής αλληλεγγύης. Οι πρώτες διεκδικήσεις⁽²⁾ **κατατίθενται στην εργοδοσία η οποία σκόπιμα απαντά καθυστερημένα και πάντα με λαοπλογία των συνδικαλιστών και εκφοβισμό των υπολοίπων.****

Σύντομα το τοπίο στην επιχείρηση αλλάζει άρδην, με τη δημιουργία έντονου κλίματος αλληλεγγύης και αλληλοστήριξης των εργαζομένων: επαναπροσλαμβάνονται απολυμένοι συνάδελφοι, αυξάνεται η συμμετοχή στις απεργίες και η απειθαρχία του προσωπικού, δεν εκτελούνται αγγελίες και γενικά εργασίες πέραν των αρμοδιοτήτων του καθενός, οι διανομείς δεν βγαίνουν στο δρόμο υπό αντίξοες καιρικές συνθήκες (βροχή, χιόνι, καύσωνας), απομακρύνεται διευθυντικός στέλεχος καταστήματος, κατακτητεί η καλή συντήρηση των οχημάτων κτλ, χωρίς όμως να κερδηθεί το στόιχημα της μαζικής διεύρυνσης του σωματείου.

Το φθινόπωρο του 2002, μετά από εργοδοτική αυθαρεσία στο υποκατάστημα Χαλανδρίου, όλο το προσωπικό του προσχωρεί στο «ΣΕΒΑΧ» με αποτέλεσμα τον αριθμητικό υπερδιπλασιασμό του. Ακολουθούν έντονες διαπραγές και καθιερώνεται εβδομαδιαία συνέλευση. Σε αυτές ζυμώνονται μαζί άνθρωποι όλων των ηλικιών (από 18 έως 60 ετών), μερικές ή π λ ή ρ ω ς α π α σ χ ο λ ο ύ μ ε ν ο ι , πολιτικοποιημένοι και μη. Στο τέλος του ίδιου χρόνου και μετά την αντίδραση εργαζομένων στα καφόνια της εργοδοσίας που ανάγκαζε αντρόγυνα να δουλεύουν ο

ένας Χριστούγεννα και ο άλλος πρωτοχρονιά, οδηγεί σε σύγκρουση με το διευθυντή που τους διώχνει από το χώρο δουλειάς. Αυθόρμητα και σε ένδειξη αλληλεγγύης αποχωρούν και οι 20-25 εργαζόμενοι από το μαγαζί και την επομένη ανακοινώνονται 3 απολύσεις. Το σωματείο απαντάει με αποκλεισμό καταστημάτων και καλεί γενική συνέλευση όπου αποφασίζεται απεργία διαρκείας, η οποία μετά από προσφυγή των δικηγόρων της εταιρίας, κηρύσσεται παράνομη και καταχρηστική από τα δικαστήρια.

Κατά τη διάρκεια της απεργίας, η συνέλευση συνεδριάζει σχεδόν καθημερινά παίρνοντας πάντα αποφάσεις με ομοφωνία, οργανώνει ταμείο αλληλεγγύης, ενώ πλαισιώνεται και από αλληλέγγυους οι οποίοι κατέθεταν απόψεις και συμμετείχαν στις δράσεις. Πέρα από την άρνηση εργασίας, οι απεργίοι κινητοποιούνται έξω από τα υποκαταστήματα κάνοντας μικροσαμποτάζ στους λίγους απεργοσπάστες και προπαγανδίζουν τα αιτήματά τους με αφίσες, κείμενα και πανό. Γίνεται επίσης κάλεσμα μέσω indymedia για μπλοκάρισμα του τηλεφωνικού κέντρου της εταιρίας, με ταυτόχρονης κλήσεις.

Υπό τον κίνδυνο όμως της διάσπασης του σωματείου -και πάλι με ομόφωνη απόφαση της συνέλευσης, η απεργία σταμάτησε με τους συμμετέχοντες σε αυτή να φτάνουν στα όρια της οικονομικής τους αντοχής. Η κούραση των συνεχόμενων κινητοποιήσεων, η συρρίκνωση των απεργών, η πίεση των καταδικαστικών αποφάσεων και της εργοδοσίας, οδήγησαν στη σταδιακή απενεργοποίηση του σωματείου μετά από τρεις περίπου μήνες. Αξίζει να σημειωθεί ότι το απεργιακό αυτό εγχείρημα είναι από τα ελάχιστα που είχαν μέχρι τότε καταγραφεί παγκόσμια σε καταστήματα της Pizza Hut (μαζί με αυτά της Γαλλίας και της Κορέας).

Παρόλο το «πάγωμα» του «ΣΕΒΑΧ», η παρακαταθήκη που άφησαν τα δύο περίπου χρόνια ζωής του στον ανεξάρτητο συνδικαλισμό, δεν είναι αμελητέα: αφενός η πίεση που δέχτηκε η επιχείρηση οδήγησε σε σημαντική βελτίωση των εργασιακών σχέσεων και συνθηκών και αφετέρου, η δράση του σωματείου έδωσε σε αρκετό κόσμο την ευκαιρία να συμμετάσχει σε αμεσοδημοκρατικές και οριζόντιες συλλογικές διαδικασίες, αποκτώντας μια πολύτιμη εμπειρία αδιαμεσολάβητης διεκδίκησης.

^[1] Τα στοιχεία που παραθέτουμε αφορούν την περίοδο 2001-2003.

^[2] Τα αιτήματα των σωματείου αφορούσαν το ωράριο εργασίας και την ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων γενικότερα, την αγορά προστατευτικού εξοπλισμού (κράνη μηχανής, αδιάβροχα, γάντια κλπ) για τους διανομείς, την κατάργηση των αγγαρειών και της στρατιωτικού τύπου πειθαρχίας, την καταβολή επιδομάτων και βαρέων ενσήμων.

ταξίδια του Προμηθέα

Το κείμενο δημοσιεύτηκε στο indymedia της Nantes στις 27/5/2010

Ο καθρέφτης της κοινωνικής ειρήνης έχει αρχίσει να ραγίζει. Η ημερομηνία λήξης της ευημερίας στην Ευρώπη φαίνεται να πέρασε και οι διάφορες εθνικές πολιτικές τάξεις αρχίζουν η μία μετά την άλλη να παραδέχονται αυτό το γεγονός. Είνα σε μερικές χώρες η νομική βάση γι' αυτή τη μετάβαση έχει περάσει χωρίς ιδιαίτερη αντίδραση, η αντίσταση στην Ελλάδα έχει πάρει απροσδόκητα πλατιές διαστάσεις. Παρ' όλο που αυτή η σύγκρουση μπορεί να θεωρηθεί ως συνέχεια των κοινωνικών κινημάτων ενάντια στη διάλυση του κράτους πρόνοιας που έχουμε συνηθίσει, είναι να πάρει ένα σημαντικό διαφορετικό χαρακτήρα. Μια συμφωνία με το κράτος στη λογική της (παλιάς) κοινωνικής συναίνεσης μοιάζει όλο και πιο απίθανη, λόγω των οικονομικών, πολιτικών και κοινωνικών δομών. Γι' αυτό αντιμετωπίζουμε μια νέα κατάσταση. Συνηθισμένοι να διεξάγουμε αγώνες που αποσκοπούν στο σπάσιμο της κοινωνικής ειρήνης και συναίνεσης, ενδέχεται να αντιμετωπίσουμε μια νέα μορφή διαχείρισης που τείνει να δημιουργήσει ένα πολεμικό κλίμα. Είναι λοιπόν αναγκαία, όλο και περισσότερο, η δημιουργία νέων προοπτικών. Επιχειρούμε να διατυπώσουμε νέα σκεπτικά που αφορούν στον κοινωνικό ανταγωνισμό.

Άλλοι ορίζοντες...

Διακινδυνεύοντας να μμηθούμε την πραγματικότητα, αλλά προκειμένου να εξαγάγουμε μερικά αναλυτικά συμπεράσματα προς μια πιο ακριβή εμφάνυση σ' αυτήν, θα μπορούσε κανείς να πει ότι από τα τέλη της δεκαετίας του '70 ξεκίνησε μια βαθιά αναδιάρθρωση της οικονομίας (και όχι μόνο). Ένα σημαντικό μέρος του βιομηχανικού συμπλέγματος στην Ευρώπη αποσυναρμολογήθηκε και διασκορπίστηκε με το μετασχηματισμό της παραγωγικής διαδικασίας και τη μετεγκατάσταση. Οι ταξικές σχέσεις διασπάστηκαν και κατακερματίστηκαν. Σύμφωνα με τη λογική της καλντερινικής όλων των πυχών της ζωής, το κεφάλαιο συνέχισε να εξερευνά «νέες» αγορές, προωθώντας κυρίως νέες τεχνολογίες και συνδυάζοντάς τες με την εμφάνιση των «υπηρεσιών».

Κατά την περίοδο αναδιάρθρωσης μετά το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, που σε πολλές χώρες συνοδεύονταν από δικτατορίες, εφορμήσεις ευρέως το μοντέλο το κράτος πρόνοιας, προκειμένου να καταφέρει να διαχειριστεί εντάσεις και να βοηθήσει έτσι στην αναδιοργάνωση του καπιταλισμού. Οπότεσο, από τη δεκαετία του '80 τα λεγόμενα «κοινωνικά κεκτημένα» αρχίζουν να βάλλονται και ο ρυθμός κατακερματισμού και καταστροφής τους επιταχύνεται, καθοριζόμενος από το διεθνές κλίμα και τους τοπικούς συσχετισμούς δυνάμεων. Η ελαστική εργασία, η αποδόμηση της λεγόμενης «κοινωνικής πρόνοιας» (όπως π.χ. το συνταξιοδοτικό σύστημα), η «απελευθέρωση» και ιδιωτικοποίηση τομέων όπως αυτοί της ενέργειας, των τηλεπικοινωνιών και των μεταφορών είναι κάποιες από τις πτυχές της σκληρής

για τον κοινωνικό ανταγωνισμό στην Ελλάδα και το τέλος ενός «εδώ πέρα και κει πέρα»

επίθεσης σε κεκτημένα που πολλοί θεωρούσαν δεδομένα. Η "οικονομική κρίση", δεν είναι στην πραγματικότητα μια κρίση, αλλά επακόλουθο της νέας αναδιάρθρωσης. Πέρα από τα κολοσσιαία ποσά που χορηγήθηκαν σε κάποιες χώρες για τη «διάσωση» μερικών τραπεζών, αυτές συνεχίζουν ακάθεκτες να ασχολούνται με την αγοραπωλησία δημοσίων οργανισμών και επιχειρήσεων. Τα δημόσια ταμεία παραμένουν ελλειμματικά, τη στιγμή που έχουν ήδη εξαντλήσει τους περισσότερους πόρους δημοσίων εσόδων που έχουν στη διάθεσή τους. Έτσι, συνεχίζουν το ξεπούλημα. Η τρέχουσα κατάσταση στην Ελλάδα δίνει μια πρόγνωση του τι θ' επακολουθήσει και στις υπόλοιπες χώρες.

Τα σχέδια λιτότητας που ήδη εφαρμόζονται σε Αγγλία, Ιταλία, Ισπανία, Ελλάδα και σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες είναι διαμετρικά αντίθετα προς αυτό που επί δεκαετίες ήταν το Νο1 μέλημα ενός «κοινωνικού κράτους»: η αύξηση της κατανάλωσης στην εγχώρια αγορά. Από τη μία το ελληνικό κράτος μειώνει την καταναλωτική δύναμη του πληθυσμού (περικοπές σε μισθούς και συντάξεις) και από την άλλη, αυξάνει δραστικά τους έμμεσους και άμεσους φόρους. Ο στόχος δεν είναι πλέον ο συνυπολογισμός των φτωχών. Υποτίθεται ότι ένα ποσοστό πληθυσμού εκτεθειμένο στη φτώχεια, πρέπει να υποκύπτει σε εντονότερη εκμετάλλευση και να θεωρείται ευτυχέμενο. Επί χρόνια, αυτός ο προσανατολισμός έχει υιοθετηθεί στη μεταναστευτική πολιτική της Ευρώπης. Αντιμέτωπη με την αυξανόμενη μετανάστευση, η Ευρώπη-φρούριο διαχειρίζεται τους ανθράπους, τους πυροβολεί και ενισχύει νομικά τη δυνατότητα απελάσεων, αλλά σε στενή σύνδεση με πιο επισφαλείς συμβάσεις εργασίας. Η ύπαρξη ενός εξαθλιωμένου πληθυσμιακού στρώματος είναι ξεκαθάρα καλοδεχούμενη και επιδοκιμάζεται από τις ανάγκες της αγοράς.

Κάποιες συγκρούσεις των τελευταίων ετών (Αργεντινή 2001, Μπαγκλαντές 2006) έχουν ήδη προοικονομήσει την όξυνση του

Μια εξεγερτική υπόθεση απαιτεί όχι μόνο ανάλυση και δράσεις. Παραμένει μια τρύπα στο νερό αν δε μπορεί να μεταδώσει τους λόγους της. Στους καιρούς αυτούς, δε μπορεί πλέον να βασίζεται στη διατύπωση μεμονωμένων και ακαθόριστων εννοιών - ακόμα και όταν αυτές συζητούνται - όπως π.χ. η κοινωνική απελευθέρωση.

οικονομικού πολέμου, η οποία στην Ευρώπη επιβεβαιώνεται από αυτό που συμβαίνει στην Ελλάδα. Παρά τις δυσκολίες των επρχόμενων καιρών και την τρέχουσα αδυναμία κοινωνικής κριτικής και επαναστατικής δράσης, έχουμε την αίσθηση πως και για μας αναδύονται νέες εποχές, εποχές που δημιουργούν ευκαιρίες. Είναι γεγονός πως η έκπληξη είναι ένα κάπως ευχάριστο συναίσθημα. Θα πρέπει όμως με κάθε τρόπο να προσπαθήσουμε να μη βιώσουμε τις προκλήσεις του σήμερα ως ανήμποροι σχολιαστές, χαμένοι στην κυριαρχία της παθητικότητας που μας θέλει μόνο να υπομένουμε.

Στη γη του Προμηθέα

Πρέπει να ανατρέξουμε αρκετά πίσω στην ιστορία για να βρούμε

ένα χωροχρονικό σημείο που το επαναστατικό κίνημα (κατά κύριο λόγο αντιεξουσιαστικό) να είχε φτάσει στα επίπεδα ανάπτυξης του κοινωνικού αγώνα όπως στη σημερινή Ελλάδα. Είναι το προκαταρκτικό αποτέλεσμα χρόνιας ζύμωσης του ελληνικού αναρχικού κινήματος όλων των τάξεων και άλλων κοινωνικών αγωνιστών. Οι αναρχικοί στην Ελλάδα βρέθηκαν αρκετές φορές πλάι-πλάι με τους καταπιεσμένους που εξεγείρονται, ενώ καταφέρνουν να αγωνίζονται την ώρα που οι υπόλοιποι αδιαφορούν. Αυτό το γεγονός το γνωρίζουν πολύ καλά οι εχθροί μας, τουλάχιστον όσο και εμείς. Η Ελλάδα ήταν όχι μόνο η πρώτη χώρα του ευρώ που αναγκάστηκε να πάρει δραστικά μέτρα κατά των εκμεταλλεόμενων, όχι μόνο ήταν αλλά και παραμένει μια βάση στρατιωτικών επιχειρήσεων στην περιοχή των Βαλκανίων καθώς και μια μεταναστευτική είσοδος της Ευρώπης από την Ανατολή, αλλά είναι και μια χώρα που αντιμετωπίζει κοινωνικές εντάσεις και αυγκράτητη επαναστατική δραστηριότητα.

Η καθεστωτική αριστερά, που βρίσκεται τώρα στην εξουσία, δύσκολα μπορεί πλέον να λειτουργήσει ως βαλβίδα αποσυμπίεσης και να φρενάρει τους κοινωνικούς αγώνες. Η κυβέρνηση είχε ήδη παίξει αυτό το χαρτί κατά την προεκλογική περίοδο, προωθώντας μια «προοδευτική ατζέντα» μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008. Τα περιθώρια της ελληνικής πολιτικής ελίτ έχουν στενέψει σημαντικά και σε περίπτωση παράτασης και κλιμάκωσης της διαμάχης, δύο σενάρια (από ιστορική εμπειρία τουλάχιστον) διαφαίνονται ως τα πιο πιθανά: το ένα, μιας σκληρής δεξιάς κυβέρνησης που θα εκπληρώσει τις απαιτήσεις του εθνικού και διεθνούς κεφαλαίου, προωθώντας ένα λανθάνων πατριωτισμό και με την τακτική της σιδερένιας πυγμής θα καταφέρει να επαναφέρει την τάξη. Το άλλο σενάριο που διαφαίνεται στον ορίζοντα είναι η πιθανότητας μιας ανταρσίας. Το σίγουρο είναι πως παίζονται πολλά.

Σχεδόν καθ' όλη τη διάρκεια του 2009 η Ελλάδα δονείται από απεργίες, αποκλεισμούς, πορείες και επθήσεις ενάντια σε κτίρια εξουσίας. Αντιμέτωπη με την αυξανόμενη κερδοσκοπία σε βάρος του δημόσιου χρόνου (σηματώνει ότι το μεγαλύτερο μέρος αυτού βρίσκεται στα χέρια «ελληνικών» τραπεζών) και το τεράστιο έλλειμμα στον προϋπολογισμό, η σοσιαλιστική κυβέρνηση στις αρχές του 2010 έβαλε την «πέμπτη ταχύτητα» προκαλώντας επιτάχυνση των διαμαρτυριών. Δεν είναι υπερβολή να μιλάμε για ένα πολιτικά, κοινωνικά και οικονομικά “πολεμικό κλίμα”. Από τις αρχές του 2010 η κυβέρνηση αποφάσισε περικοπές σε μισθούς και συντάξεις (με ευρώ από 10 έως 30% προς τα κάτω), αύξηση άμεσων και έμμεσων φόρων, αναδιάρθρωση του εκπαιδευτικού συστήματος και ουσιαστικά κατάργηση του συστήματος υγείας. Προκειμένου να καταφέρει να διατηρήσει τις κρατικές δομές της, η ελληνική πολιτική και οικονομική ελίτ θα πρέπει γοργά να μετατρέψει την Ελλάδα σε μια γόνιμη επιχείρηση, μια «αιχμή του δόρατος» στη ζώνη του ευρώ. Το Ελληνικό κράτος κήρυξε ανοιχτά πόλεμο στις κατώτερες τάξεις, ενώ το «ενδιαφέρον του για το λαό» μορφοποιείται ξεκαθάρα στο

πρόσχημα του πατριωτισμού, παρέα με το θέαμα μιας «επαναστατικής τρομοκρατίας που απειλεί την κοινωνία».

Η κατάσταση είναι ιδιαίτερα κρίσιμη για το υπάρχουν κατεστημένο στην Ελλάδα και έχει περάσει πολλός καιρός από την τελευταία φορά που ένα ευρωπαϊκό κράτος ένωσε την καυτή ανάσα μιας πιθανής γενικευμένης εξέγερσης. Ας μην προτρέχουμε όμως. Παρά τις αηχιαξίες, σημαντικές μα περιορισμένες (στην πορεία της Αθήνας στις 5 Μάη, ο πρόεδρος της ΓΣΕΕ δεν πρόλαβε να πει ούτε δυο κουβέντες προτού κυνηγηθεί από εκατοντάδες διαδηλωτές), ένα μεγάλο κομμάτι των διαδηλωτών παραμένει υπό τις οδηγίες των σοσιαλδημοκρατικών συνδικάτων, το σταλινικό ΚΚΕ και κάποιες λίγες αριστερές οργανώσεις, κυρίως γιατί αποτελούν ακόμα την οργανωτική βάση κάποιων επίσημων πρωτοβουλιών, όπως οι γενικές απεργίες. Επίσης, παρά τις πολλές πρακτικές εμπειρίες αυτοοργάνωσης στο δρόμο (κατά τη διάρκεια πορειών, καταλήψεων και συγκρούσεων), οι διαμαρτυρίες συνεχίζουν να μην αναλαμβάνουν την αναγκαία επιβεβαίωση της αυτονομίας τους. Το γεγονός αυτό σε συνδυασμό με την ιδιαίτερα βίαιη αστυνομική καταστολή και την τρομοκρατία των ΜΜΕ, εγκυμονεί τον κίνδυνο να συρθούν σε ένα πόλεμο φθοράς. Χωρίς να ισχυριζόμαστε ότι οι γενικές απεργίες θα μπορούσαν να είναι οι προάγγελοι μιας εξέγερσης, δεν παύουν να είναι όμως αναγκαίες για την παρεμπόδιση της οικονομικής δραστηριότητας και της μεταφοράς αγαθών. Γι αυτό, θα πρέπει να τους δοθεί ώθηση προς αποκεντρωμένες πρωτοβουλίες, ή με άλλα λόγια προς την αυτοοργάνωση του αγώνα. Προς πρωτοβουλίες αποκομμένες από τον έλεγχο των συνδικάτων και προς χώρους που αντιστέκονται στις προτροπές τήρησης της τάξης και είναι γόνιμοι για τους σπόρους της αυτοοργάνωσης. Μια πιθανότητα λοιπόν φαίνεται πως είναι προς την κατεύθυνση διάχυσης και αποκέντρωσης του αγώνα με σκοπό την παράλυση των οικονομικών υποδομών (τηλεπικοινωνίες, ενέργεια, μεταφορές...). Βέβαια αυτό δεν είναι ζήτημα μιας επαναστατικής μειονότητας, όπως κάποιος μπορεί να ισχυριστεί, αλλά πρόκειται για μια πρακτική πρόταση προς οποιονδήποτε, η οποία συλλέγει εμπειρίες από άλλες προ-εξεγερτικές καταστάσεις και στην οποία η δημιουργικότητα και η διάδοση ιδεών ξεπερνά κάθε οικονομολογικό και μιλταριστικό σχεδιασμό.

Η εξέγερση δεν είναι δουλειά μόνο των επαναστατών ή των αναρχικών. Είναι της κοινωνίας, όχι μόνο επειδή εμπεριέχει μεγάλο μέρος των καταπιεσμένων αλλά κι επειδή υπονομιεύει τους υπάρχοντες κοινωνικούς ρόλους καταστρέφοντας τις δομές που τους υποστηρίζουν. Και ακριβώς όπως δεν επιτίθεται στους εκμεταλλευόμενους για να βάλει τέλος στην εκμετάλλευση, μα στις δομές και τους ανθρώπους που την επιβάλλουν, δεν μπορεί και να αναλωθεί στην υπεράσπιση του «λαού» ή των «εκμεταλλευόμενων» των οποίων η παραίτηση και η συναίνεση είναι εν τέλει οι δυνάμεις που κινούν το σύστημα.

Η υπόθεση πως μια εξέγερση αρχίζει να αναδύεται στην Ελλάδα ακολουθεί μια διαφορετική λογική απ’ αυτή του αντάρτικου πόλης. Το συμφέρον του κράτους σε περιόδους εκρηκτικά αυξανόμενων κοινωνικών εντάσεων, είναι να παρουσιάζει τη σύγκρουση ως μια μονομαχία μεταξύ δύο στρατοπέδων (στη συγκεκριμένη περίπτωση το κράτος ενάντια στους αντάρτες πόλης, με την κοινωνία απλό θεατή). Βεβαίως είναι αρκετά ερικτό να χρησιμοποιηθεί το αναρχικό κίνημα ως ολότητα για το σκοπό αυτό, προκειμένου να κατατροπωθεί στα πλαίσια μιας θεαματικής υπερπαραγωγής. Δεν είναι βέβαια και πολύ ξυπνο να διευκολύνουμε το έργο του κράτους αναφέροντας και ιεραρχώντας λίγο πολύ ρητά-τις διάφορες μορφές επίθεσης κατά των δομών του κράτους και του κεφαλαίου. Η εξέγερση δε χρειάζεται φρουρούς και προστάτες, κάθε άλλο. Είναι ο εχθρός όλων των φετιχ, είναι η αποφασαστικότητα που θα φωσιθεί στην κοινωνία τον άνεμο της ανατροπής. Ακόμα και τώρα που η εξέγερση υπάρχει σε υποθετικό επίπεδο, το ζήτημα των όπλων πρέπει να τεθεί στη λογική του να σπλιστούν όλοι. Μια γενικευμένη επίθεση με τα όπλα στα χέρια, χωρίς να καταστέλλεται οποιαδήποτε ομάδα, συνιστώσα ή φράζια.

Η ελληνική κυβέρνηση άρχισε να επιμένει σε μια ραγδαία στρατιωτικοποίηση της σύγκρουσης και ήλπιζε στο να πάρουν οι αναρχικοί την πρωτοβουλία. Η κυβέρνηση εντατικοποιεί την καταστολή και την τρομοκρατία ειδικά εναντίον του αναρχικού κινήματος. Με την ελπίδα να το καταστείλει, δέρνει και τρομοκρατεί πλέον σε κοινή θέα, δε διστάζει να προωθεί μια αυξανόμενη στρατιωτικοποίηση σε γειτονιές όπως τα Εξάρχεια και να χρησιμοποιεί ανοιχτά βίαιες φασιστικές ομάδες και παρακρατικούς. Το κράτος προσπαθεί να απομονώσει τους αναρχικούς από τον κοινωνικό αγώνα, όχι μόνο για να καταστρέψει τη δυναμική του, αλλά και για να τους οδηγήσει σε ένα φαύλο κύκλο αντιποίνων, συνεπφέροντας βεβαίως ενδεδειγμένες και θαρραλέες απαντήσεις από μέρους των αναρχικών, αλλά με ενδεχόμενο τίμημα την απόκλιση από το ανατρεπτικό πρόταγμα προς ευρύτερα στρώματα της κοινωνίας. Το κράτος συνεδριτά χρησιμοποιεί τα ΜΜΕ για να εφαρμόσει την ξεκάθαρα αντι-εξεγερτική στρατηγική του, προσπαθώντας να σπείρει τον τρόμο στον πληθυσμό («ορδές μεταναστών ξεχύνονται στην Ελλάδα», «αναρχικοί τρομοκράτες», «αμοδιψείς ληστές»...). Το κράτος δε λειτουργεί πλέον καλώντας σε κοινωνική ειρήνη και συμφιλίωση, αλλά κηρύττει ανοιχτά πόλεμο σε όλους όσους αγωνίζονται. Είναι δύσκολο να

αποφύγει την παγίδα του και να μην πιαστεί στα δίχτυα μιας στρατιωτικής σύγκρουσης, πράγμα που κατά πάσα πιθανότητα θα απέβαινε μοιραίο για κάθε σχέδιο ανατροπής. Ας είμαστε ξεκάθαροι, η τρέχουσα κατάσταση απαιτεί σαφήνεια: δεν πρόκειται για μια έκκληση να καταβάσουμε τα όπλα, ούτε για μία διάλεξη που ισχυρίζεται ότι «η εξεγερτική βία φοβίζει το προλεταριάτο και πρέπει γι’ αυτό να περιοριστεί». Αντιθέτως, είναι η στιγμή για όλους, για κάθε εργαζόμενο/η, να προμηθευτούν τα όπλα που θέλουν να χρησιμοποιήσουν και να μοιραστούν όσο περισσότερο γίνεται την ανάγκη να επιτεθούν μαζί με όλους αυτούς που αρνούνται να σκύψουν μπροστά στους

βωμούς του Κράτους και της Οικονομίας. Να δώσουν στην επίθεση το νόημα που πρέπει να έχει: μια πράξη συνειδητής καταστροφής μιας εχθρικής δομής και όχι ένα μέσο αυτοπροβολής. Η ανατροπή διαβρώνεται όσο σύντροφοι χτυπούν προτού μιλήσουν.

Εδώ πέρα και κει πέρα ...

Τώρα που στην Ελλάδα νέες δυνατότητες προσπαθούν να εισβάλλουν στο να υπάρχουν με όλη του την ορμή, επείγοντα ερωτήματα ανακύπτουν για τους συντρόφους από άλλες χώρες. Όχι μόνο επειδή τα γεγονότα στην Ελλάδα θα επηρεάσουν πιθανότατα όλους τους αναρχικούς και επαναστάτες στην υπόλοιπη Ευρώπη και όχι μόνο, αλλά κυρίως γιατί το ενδεχόμενο μετάδοσης του κλίματος φαίνεται όλο και πιο πιθανό. Δε θέλουμε να αναστήσουμε θεωρίες ντόμινο, όμως είναι ξεκάθαρο ότι δεδομένων των όλο και περισσότερων κοινών δομών κράτους και οικονομίας στη γηραιά ήπειρο (η Ευρωπαϊκή Ένωση είναι μια τέτοια δομή), θα ήταν κοντόφθαλμο να οριοθετούμε τα μέτωπά μας στις περιοχές και στα κράτη που ζούμε και αγωνιζόμαστε, εκλαμβάνοντας τα ως οριζόντες απροστέλαστους. Το παλιό ζήτημα του διεθνισμού επανέρχεται σήμερα, απαιτώντας νέες απαντήσεις.

Αυτά είναι κατά μεγάλο μέρος τα ίδια ζητήματα που χτύπησαν την πόρτα πολλών συντρόφων και το Δεκέμβρη του 2008, μόνο που οι καταστάσεις είναι τώρα πιο απαιτητικές. Ταξιδεύοντας στην Ελλάδα, η ανταλλαγή απόψεων και εμπειριών σίγουρα άξιζε το χρόνο μας - προτιμούμε όμως να θέσουμε τον προβληματισμό του πώς μπορούμε να προχωρήσουμε πιο πέρα στο θέμα της διεθνούς αλληλεγγύης, έτσι ώστε

αυτή να υπερβαίνει ένα απλό ενθαρρυντικό χτύπημα στην πλάτη των Ελλήνων συντρόφων μας, που για την ώρα έχουν τόσα να χάσουν, μα ειδικότερα τόσα πολλά να κερδίσουν.

Με δεδομένη την έκταση του κοινωνικού ανταγωνισμού στην Ελλάδα, όλοι οι αγώνες και οι εξεγερτικές δράσεις έχουν αυξημένη βαρύτητα. Όχι επειδή με τον ένα ή τον άλλο τρόπο ασκούν άμεση πίεση στο ελληνικό κράτος, αλλά ακριβώς επειδή το κράτος φοβάται ότι μπορεί να γίνουν φορείς δημιουργίας εξεγερτικού κλίματος. Εν μέρει αντικειμενικά και εν μέρει βάσει υποκειμενικών προσπαθειών, είναι δυνατόν να συνδέουμε τους διάφορους «τοπικούς» αγώνες με τον κοινωνικό ανταγωνισμό στην Ελλάδα και αντίστροφα, ακριβώς επειδή είναι το λογικό επακόλουθο μιας κοινωνικής συσχέτισης, δηλαδή της ομοιότητας με την κατάσταση στην Ελλάδα. Ο,τι συμβαίνει εκεί σήμερα μπορεί να συμβεί αύριο και στις «δικές μας» χώρες. Και βεβαίως χωρίς καμία δόση κακεντρέχειας, μπορούμε να πούμε ότι οι δυνάμεις της ανατροπής σε πολλές χώρες είναι λιγότερο ισχυρές σε σχέση με την Ελλάδα και επιπλέον, βρίσκονται αντιμέτωπες με τη συνολική παρουσία μιας ξέφρενης αντίδρασης (ας σκεφτούμε για παράδειγμα την Ιταλία όπου ο ρατσισμός είναι έντονος και η πολιτική διαχείριση χρησιμοποιεί ολοκληρωτικές μεθόδους μέσω της φρικτής συναίνεσης μεγάλων κομματιών του πληθυσμού). Γι αυτό υπάρχει αναγκαιότητα να προχωρήσουμε παραπέρα από την αλληλεγγύη και να προσπαθήσουμε να συνδέσουμε τους αγώνες μας διεθνώς. Κάθε μάχη μπορεί να αποκτήσει μια σπουδαίτητα που να την ξεπερνά, και πρέπει να εργαστούμε σκληρά προς αυτήν την κατεύθυνση. Μ’ αυτόν τον τρόπο μπορούμε να ξεπεράσουμε τη λογική του «εδώ» και «εκεί» στις θεωρήσεις και τις απόψεις μας.

Παρ’ όλο που η τρέχουσα οικονομική αναδιάρθρωση φαίνεται να χρησιμοποιεί τη γενικευμένη αστάθεια για να δημιουργήσει ένα νέο πεδίο συσώρευσης πλούτου, είναι πιθανή και μια αποσταθεροποίηση που δεν ευνοεί την κυριαρχία. Πρέπει να το μελετήσουμε σοβαρά. Θα ήταν δυνατό να φτάσουμε σε κάποιες αναλύσεις και υποθέσεις που να συνδέουν την τοπική κατάσταση μ’ αυτό που πιθανότατα θα επηρεάσει όλη την ευρωζώνη και επομένως, να αναπτύξουμε τη δυνατότητα εκτίμησης των εν εξελίξει αγώνων σε σχέση με την προοπτική αποσταθεροποίησης των καταστάσεων; Μπορεί να, μπορεί όχι. Πάντως, αυτή η πρόκληση αξίζει σε κάθε περίπτωση να επισημανθεί, ώστε να ενισχύσει την πιθανότητα μια νικηφόρα μάχη να μπορεί υπερβεί τα πρώτα κοινωνικά μετριοπαθή χειροπιαστά αποτελέσματα, προσπαθώντας να εξελίξουμε τα χειριστήριά μας υπό το φως της σχέσης τους με δραστηριότητες που λαμβάνουν χώρα μερικές εκατοντάδες μίλια μακριά. Η προσπάθεια να βαδίσουμε σ’ αυτούς τους δρόμους θα μπορούσε να μας βοηθήσει να αναπτύξουμε υποθέσεις ανταρσίας, να αποφύγουμε να βρεθούμε προ εκπλήξεων και να ανακαλύψουμε ευκαιρίες ώθησης της δυσάρεσκειας και της οργής που υπάρχει σε πολλές χώρες (και κάποιες φορές εκφράζεται συγκεχυμένα ή χωρίς κάποια απελευθερωτική προοπτική) προς ένα κοινωνικό πόλεμο ενάντια σε κάθε μορφή εκμετάλλευσης και εξουσίας.

Όνειρο

Μια εξεγερτική υπόθεση απαιτεί όχι μόνο ανάληψη και δράσεις. Παραμένει μια τρύπα στο νερό αν δε μπορεί να μεταδώσει τους λόγους της. Στους καιρούς αυτούς, δε μπορεί πλέον να βασίζεται στη διατύπωση μεμονωμένων και ακαθόριστων εννοιών - ακόμα και όταν αυτές συζητιούνται - όπως π.χ. η κοινωνική απελευθέρωση. Ένοιους που προέκυψαν μέσα από επικοινωνία κατά τη διάρκεια των κοινωνικών αγώνων δεν υπάρχουν πια. Πρέπει να τολήσουμε να αναρωτηθούμε πως θα αναστήσουμε ένα όνειρο, όχι ως χίμαρα ή μύθο, αλλά ως ζωντανές επιδιώξεις. Η επαναστατική συνεισφορά στον κοινωνικό αγώνα δε θα πρέπει να περιορίζεται σε προτάσεις καταστροφής προκειμένου να υποκινήσει εξέγερση. Ο χαρακτήρας της γίνεται πιο αισθητός όταν καταφέρνει όχι μόνο να αναγνωρίζει τον εχθρό και να ενεργοποιεί μιαν άρνηση (που σαφώς δίνει κουράγιο σε όλους τους εξοριζομένους που θέλουν να σπάσουν τις αλυσίδες τους), αλλά και όταν καταφέρνει να παραμένει ζωντανή και να επικοινωνεί το λόγο για τον οποίο μάχεται. Απ’ αυτή την άποψη, δύο δεκαετίες εξιδανίκευσης των επαναστατικών ιδεών έχουν προκαλέσει αρκετή ζημιά. Στερούμαστε πλέον ιδεών που εμπεριέχουν τον κριτικό στοχασμό. Χρειάζεται να βρούμε από τη γωνία που είμαστε στριμωγμένοι. Η επερχόμενη σύγκρουση ενδέχεται να πάρει αρκετά διαφορετικό χαρακτήρα απ’ όσα έχουμε δει μέχρι τώρα και μας προσφέρει πραγματικές ευκαιρίες να ξαναπειραματιστούμε και να σπάσουμε την ιδεολογική μας περικράκωση. Η αντίφαση της ανατροπής κρύβεται στην ένταση μεταξύ προσέγγισης της πραγματικότητας από τη μια και στη διάδοση αυτού που θεωρείται αδύνατο από την άλλη.

Τα παραπάνω λόγια είναι περισσότερο ένα κάλεσμα παρά μια ακριβής σκιαγράφηση της κατάστασης στην οποία βρισκόμαστε. Ένα κάλεσμα, θα μπορούσε να πει κανείς, για να διευρύνουμε τη σκέψη και τους οριζόντες μας και ν’ αντικρίσουμε τις προκλήσεις κατάντια. Πολλά παίζονται και το μόνο που έχουμε ως δεδομένο είναι ότι, στους καιρούς που έρχονται, η αδράνεια μπορεί να έχει πιο επώδυνες επιπτώσεις από ποτέ.

■/ **Κάποιοι Φίλοι του Προμηθέα**

«Η φιλοσοφία που διέπει το Ελεύθερο Σχολείο «Παιδεία» είναι μια αναρχική φιλοσοφία που υπερασπίζεται πρώτα απ’ όλα μια ηθική της αναρχίας. Σκοπό έχει τη δημιουργία ενός τύπου ανθρώπου, που μέσα από την καθημερινότητα μαθαίνει να ζει, ζώντας σε ανθρώπινες σχέσεις διαμετρικά αντίθετες από τις καθιερωμένες, αλλαγής, αναζήτησης και πολιτισμού με στόχο να παράξει ένα τρόπο σκέψης που επαναστατικοποιεί τις διαπροσωπικές σχέσεις και τις σχέσεις μεταξύ ομάδων, μέσα από μια διαδικασία εσωτερικής επανάστασης, για να μπορούμε να πραγματοποιήσουμε μια άλλη επανάσταση εξωτερική, που θα προκαλέσει μια σημαντική μεταβολή στις υπάρχουσες δομές, στις σχέσεις και στους τρόπους επικοινωνίας.

Αυτή η προσωπικότητα που το Ελεύθερο Σχολείο προσπαθεί να διαμορφώσει βασίζεται στην ίδια την ηθική της Αναρχίας που μεταβάλλει τον υπάρχοντα τρόπο ζωής εγκαθιστώντας σχέσεις Ισότητας (μεταξύ φύλων, ηλικιών, φυλών, κουλτούρας και κοινωνικών τάξεων¹ και Αλληλεγγύης, όπου η αμοιβαία βοήθεια εξαλείφει την ανασφάλεια και την ανθρώπινη μοναξιά και ταυτόχρονα δεν παράγει μάζες πανομοιότυπες στη σκέψη που χρειάζονται προστατευτισμούς κρατικών ή πατερναλιστικών. Το Ελεύθερο Σχολείο εφαρμόζει και χρησιμοποιεί την ατομική και συλλογική Ελευθερία πάνω στη βάση της λήψης ευθυνών σύμφωνα με τις δυνατότητες του κάθε ανθρώπου. Υπερασπίζεται και καθιερώνει τη Δικαιοσύνη την οποία θεωρεί ως «συνεισφορά του καθενός και καθεμίας σύμφωνα με τις δυνατότητές του-της προς τον καθένα και την καθεμία σύμφωνα με τις ανάγκες του-της». Η Δημιουργικότητα λειτουργεί ως αναζήτηση νέων τρόπων ζωής και κοινωνικής οργάνωσης, η αυτοδιαχείριση ως εναλλακτική στην ιεραρχία και η συνέλευση ως αποφασιστικό και συμβουλευτικό όργανο για κάθε τι που αφορά τη συλλογικότητα. Ο τελικός σκοπός είναι η αναζήτηση του αυτοκαθορισμού και της ευτυχίας.

Η εκπαίδευση, η οποία είναι η επιστήμη και η τέχνη που μας διευκολίνει να μάθουμε να ζούμε ανθρώπινα, έχει μετατραπεί σε ένα όργανο χειραγώγησης που εύκολα απανθρωποποιεί τους ανθρώπους. Με δεδομένο ότι σήμερα μπορούμε να μάθουμε για τα πάντα, αλλά όχι για το πώς να ζήσουμε - το οποίο πιστεύουμε είναι η πιο δύσκολη υπόθεση και η μόνη που βαθίζει με σκοπό τη μέγιστη δυνατή ελευθερία και ευτυχία – οι θεμελιώδεις στόχοι που τίθενται είναι:

-Μια θεμελιώδης αλλαγή στη δομή της παραδοσιακής οικογένειας -Σεξουαλική ελευθερία των παιδιών, των εφήβων και των νέων -Απελευθέρωση της γυναικάς -Προσωπική αυτονομία, νοητική και συναισθηματική -Ατομική και συλλογική ελευθερία -Οικονομική αυτοδιαχείριση και αυτοδιαχείριση της ζωής -Υπευθυνότητα και αναζήτηση δημιουργικής εργασίας -Σχέσεις βασισμένες στον διάλογο -Εξάλειψη των βίαιων και ανταγωνιστικών σχέσεων

Σε αυτή τη δική μας ιστορική στιγμή, γνωρίζουμε πως η αναρχία είναι η μόνη ζωντανή ουτοπία που έχει απομείνει και πως ο κόσμος για να συνεχίζει να προοδεύει χρειάζεται μια ουτοπία. Όμως, αυτό που πρέπει να κάνουμε είναι να αρχίσουμε να την χτίζουμε από τα κάτω, σιγά-σιγά από τα καταναλώνουμε την ενέργεια μας σε αγώνες που δεν πρόκειται να κερδίσουμε.

Η εξουσία, το γνωρίζουμε, μας κάνει εξαρτημένους και μας δίνει ασφάλεια, για αυτό είναι τόσο αποτελεσματική και αποδοκτή. Η ελευθερία μας γεννά φόβο και ανασφάλεια, η οποία όμως αντικαθίσταται από την συλλογική αλληλεγγύη, την αμοιβαία βοήθεια.

Για να αγαπήσουμε την ελευθερία πρέπει να μάθουμε να την ασκούμε, πρέπει να μάθουμε να την κατανοούμε, πρέπει να μάθουμε... Όπως όλα στο ανθρώπινο είδος, το να είσαι ελεύθερος-η μαθαίνεται, δεν γίνεται ελεύθερος-η αυθόρμητα, όπως δεν γίνεται γνώστης αυθόρμητα, όπως δεν γίνεται τίποτα σε αυτό το κόσμο αν δεν το μάθεις.

Ο τρόπος ή το εργαλείο για να μπορούμε να φτάσουμε σε μια κοινωνία πιο δίκαιη και ελεύθερη είναι ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ, και λέμε “διάλογος” γιατί **κάνουμε** το λάθος να νομίζουμε πως το να μιλάμε **και μόνο** σημαίνει διάλογο, όταν στις περισσότερες περιπτώσεις το να μιλάμε είναι μια πράξη εξουσίας και επιβολής. Διάλογος σημαίνει να βάζεις τον εαυτό σου στην οπτική του-της άλλου-ης, να ακούς, να καταλαβαίνεις, να στοχαζόσαι και να αναλεις και ταυτόχρονα να είσαι ανοιχτός σε αλλαγές, σε διορθώσεις και στο να φτάσεις σε ελευθères συμφωνίες. Αλλά και στην περίπτωση αποκλίσεων, να σέβεται τις επιλογές των άλλων και να επιτρέπει χωρίς να ασκεί βία σε κάθε ανθρώπινη ομάδα να πραγματοποιεί αυτό που πιστεύει, χωρίς πιέσεις και καταναγκασμούς, χωρίς δόγματα και απόλυτες αληθείς.

Σε αντίθεση με την καθιερωμένη από τις εξουσίες άποψη πως

Το ελευθεριακό σχολείο Paideia ιδρύθηκε το 1978 στην επαρχιακή πόλη Μέριδα της Ισπανίας και λειτουργεί μέχρι σήμερα. Μετά από επισκέψεις συντρόφων και συντροφισσών στο σχολείο, προέκυψαν εκδηλώσεις και ενημερωτικό έντυπο υλικό. Ακολουθούν αποσπάσματα από τα βιβλία της συλλογότητας Paideia «Paideia: 25 anos de educacion libertaria και Paideia: Escuela Libre»(«Paideia: 25 χρόνια ελευθεριακής εκπαίδευσης και Paideia: Ελεύθερο Σχολείο») τα οποία βρίσκονται στο έντυπο που αναγράφεται στο τέλος τους κειμένου.

για το Ελευθεριακό σχολείο Paideia στη Μέριδα της Ισπανίας

μαθαίνει μόνο με ένα τρόπο, μέσω καθιερωμένων προγραμμάτων, εμει πιστεύουμε πως μαθαίνεις να ζεις ζώντας, να μιλάς μιλώντας, να σκέφτεσαι όπως σκεπτόμενος, να καταλαβαίνεις προσπαθώντας να καταλάβεις κτλ..

Οι δεσμεύσεις που αναλαμβάνουν τα παιδιά ισχύουν γιατί αναγνωρίζουν πως αυτός που δεν ανταποκρίνεται στις δεσμεύσεις του δεν είναι ελεύθερος και έτσι καταβάλλουν προσπάθεια στον τομέα των αξιών, της εργασίας και της ειρηνικής και αλληλέγγυας συμβίωσης (ακολουθεί παράδειγμα κειμένου δεσμεύσεων). Η διαδικασία εισάγει την ιδέα πως όποιος δεν είναι υπεύθυνος δεν είναι ελεύθερος – **γι’ αυτό οι περισσότεροι επιλέγουν να είναι «mandados» (δηλαδή να δέχονται εντολές), αντί να αυτοδιαχειρίζονται τη ζωή τους**

Ελευθεριακή παιδαγωγική και κοινωνική επανάσταση
«Οι αναρχικοί ποτέ δεν εμπιστευόταν τις γρήγορες και βίαιες επαναστάσεις. Η επανάσταση έπρεπε να αρχίσει από τα κάτω, προετοιμάζοντας τα άτομα να ζήσουν με διαφορετικό τρόπο, ακολουθώντας σ’ αυτή την κοινωνία άλλες, ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΕΣ σχέσεις. Δημιουργώντας άτομα ενήμερα για τα κακώς κείμενα της κοινωνίας και ικανά να αρχίσουν τον αγώνα για μια καλύτερη κοινωνία.

Για το λόγο αυτό έπρεπε να δημιουργηθούν άτομα ικανά να αποφασίζουν για τον εαυτό τους και αλληλέγγυα με τους υπόλοιπους

Με αφετηρία το παράδειγμα του Φερρέρ υ Γκουάρδια και του Μοντέρνου Σχολείου του, οι διαδικασίες της εκπαιδευτικής και πολιτιστικής πραγμάτωσης των κοινωνιών αναρχοσυνδικαλιστών περιελάμβαναν συνήθως ανάμεσα στους στόχους τους, το άνοιγμα ενός κέντρου ορθολογιστικής διδασκαλίας. Αυτό το πλάνο βρίσκει επίσημη υποστήριξη στα διάφορα συνέδρια της CNT. Στο ιδρυτικό συνέδριο της Βαρκελώνης το 1910 συμπεριλήφθη στο θέμα 10-η αναγκαιότητα της ίδρυσης **σχολείων** μέσα στα εργατικά συνδικάτα». Στο συνέδριο της Κοιμόντια της Μαδρίτης το 1919, γίνεται επίσης αναφορά στην ορθολογιστική διδασκαλία, στη οποία μεταξύ των άλλων προτείνεται ότι: «θα ήταν ενδεδειγμένο εκείνα τα συνδικάτα που έχουν τις δυνατότητες και τα μέσα να συμβάλλουν άμεσα στην ίδρυση τέτοιων σχολείων».

Στο «Ομοσπονδιακό Σχέδιο του Ελευθεριακού Κομμουνισμού» που έλαβε χώρα στο συνέδριο της Σαραγόσα το **1936**, κάτω από την επιγραφή «Από την παιδαγωγική, στην τέχνη , την επιστήμη και τον ελεύθερο πειραματισμό» υποστηρίζεται μια ελεύθερη διδασκαλία, επιστημονική και ισότιμη και για τα δύο φύλα, που **χαρακτηρίζεται** από όλα τα βασικά στοιχεία για την εξάσκηση της χωρίς να έχει σημασία με ποιον κλάδο της παραγωγικής διαδικασίας και της ανθρώπινης γνώσης συνδέεται. Η Μόρφωση με αυτή την αντίληψη θα είναι πιο σταθερό υπόβαθρο για την ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΕΠΙΛΑΝΑΣΤΑΣΗ.»

Αντί Επιδόγου
Το «Paideia», όπως και άλλα ελευθεριακά σχολεία, είναι ζωντανοί και υπαρκτοί χώροι που δείχνουν πως τα προτάγματα και οι προτάσεις μας για την κοινωνική οργάνωση δεν είναι κάποιες ουτοπικές, ασαφείς διακηρύξεις, αλλά μπορούν να πάρουν σάρκα και οστά ακόμα και σήμερα, σε ένα τόσο εχθρικό περιβάλλον. Είναι τόποι όπου και εμείς οι ίδιοι μπορούμε να κατανοήσουμε βαθύτερα, και να αγγίξουμε τον κόσμο για τον οποίο παλεύουμε. Είναι εργαστήρια συνεχούς πειραματισμού, από όπου μπορούμε να μάθουμε λίγο περισσότερο τι είναι η ελευθερία (ατομική και συλλογική), τι είναι ο διάλογος, πώς να συμβιώνουμε χωρίς βία, τί είναι η οριζόντια συνέλευση κ.α.

Η κυρίαρχη εκπαίδευση αποτελούσε και αποτελεί ίσως το σημαντικότερο μηχανισμό ελέγχου, χειραγώγησης και δημιουργίας πειθήνιων προσωπικοτήτων μέσα από μια νεκρή διαδικασία που γεμίζει τους ανθρώπους με φοβίες, άγχη και τους κάνει ανταγωνιστικούς. Από την άλλη, όταν κομμάτια της κοινωνίας παίρνουν την εκπαίδευση στα χέρια τους από τα κάτω, δημιουργούν διαδικασίες ζωντανές που κάνουν τους ανθρώπους που συμμετέχουν σ’ αυτές πιο ελεύθερους και εντυχισμένους και συμβάλλουν στη κοινωνική αλλαγή. Τέτοια παραδείγματα υπάρχουν στα Ζαπατιστικά σχολεία, στα αυτοοργανωμένα σχολεία ιθαγενικών και αγροτικών κινήμάτων στον κόσμο (π.χ. του MST στην Βραζιλία και του NBA στην Ινδία) σε εγκαταήρια και μαθήματα σε αυτοδιαχειριζόμενους χώρους και καταλήψεις, σε παιδικά στέκια και σε σχολεία όπως το Paideia. Ειδικότερα σε συνθήκες χρεοκοπίας του πολιτικού και οικονομικού συστήματος αποκτά ιδιαίτερη σημασία η ανάπτυξη ανταγωνιστικών δομών της κυρίαρχης, που να προτάσσουν την αυτοδιαχείριση **και** προετοιμάζουν να αποδεικνύουν στην πράξη την προοπτική μιας άλλης κοινωνικής οργάνωσης.

Χρήσιμοι σύνδεσμοι:

-Για το ελευθεριακό σχολείο Paideia στη Μέριδα της Ισπανίας:

http://archives.espv.net/index.php/Download-document/101-PAIDEIA.html

-Στο νησί της αλφαβήτου:

http://www.black-tracker.gr/details.php?id=266

το στρατηγικό σχέδιο ασφάλειας και οι κοινωνικοί αγώνες

Το Σάββατο 10.4.10 έξι αγωνιστές συλλαμβάνονται από τις κατασταλτικές δυνάμεις και κατηγορούνται για συμμετοχή στην ένοπλη οργάνωση “Επαναστατικός Αγώνας”. Την ίδια ακριβώς μέρα, βρίσκονται υπό εξέλιξη οι διαπραγματεύσεις για τους όρους με τους οποίους το ελληνικό κράτος θα “συνεργαστεί” με το ΔΝΤ και την ΕΕ, όσον αφορά το λεγόμενο “πακέτο στήριξης”. Σίγουρα δεν μιλάμε για μια ακόμη “συνωμοσία” με σκοπό να “αποπρο-σανατολιστούν” οι λαϊκές μάζες από τα πραγματικά τους προβλήματα”, ούτε για μια ακόμη υπόθεση “εξάρθρωσης” ένοπλης οργάνωσης. Πριν όμως προσπαθήσουμε να δούμε ποιο ακριβώς είναι το νόημα των γεγονότων, θα ριξουμε μια ματιά στο ευρύτερο κοινωνικό πλαίσιο μέσα στο οποίο διαδραματίζονται.

η οικονομική κρίση

Μια από τις βασικές διαπιστώσεις της σημερινής κατάστασης στον ελλαδικό χώρο είναι αυτή της οικονομικής/κοινωνικής κρίσης. Το μέχρι πρότινος μοντέλο αφαιμάξης της εργατικής δύναμης, δεν μπορεί πλέον να εξασφαλίσει υψηλά ποσοστά κέρδους για το κεφάλαιο. Οι μισθοί, οι ασφαλιστικές εισφορές, το κόστος των συντάξεων, οι μακροχρόνιες κατακτήσεις των εργαζομένων απέναντι στα αφεντικά κ.ά., έχουν γίνει αβάσταχτα βάρη για το κεφάλαιο, καθώς ανεβάζουν το κόστος παραγωγής και ροκανίζουν τα κέρδη του. Ταυτόχρονα, οι σχέσεις εργασίας και η δύναμη της προλεταριακής διαπραγμάτευσης στον καθορισμό της δυναμικής εργασίας-κεφαλαίου, δυσκολεύουν το τελευταίο να δρα ευέλκτα και να καθορίζει ελεύθερα το ίδιο τους όρους εκμετάλλευσης και άντλησης υπεραξίας.

Κάτι τέτοιο βέβαια, δε σημαίνει ότι όλα αυτά τα χρόνια το κεφάλαιο δεν προσπαθούσε να βρει διεξόδους από αυτή την κατάσταση. Στη δημόσια και πιο έντονα στην ιδιωτική σφαίρα, κατάφερε να επιβάλλει ελαστικές μορφές εργασίας, ουσιαστική κατάργηση των κερκτημένων και γενικότερα να λειτουργεί χωρίς περιορισμούς.

Αυτό που χαρακτηρίζει τη σημερινή συγκυρία ωστόσο, είναι ότι πλέον διακηρύσσεται δημόσια και ανοιχτά το πέρασμα σε ένα νέο μοντέλο εκμετάλλευσης, που φυσικά βρίσκεται ακόμα υπό διαμόρφωση. Ενώ μέχρι τώρα το λεγόμενο “κράτος πρόνοιας”, διαβρωνόταν εκ των έσω και σιγά σιγά, ήρθε η ώρα να διακηρυχθεί η πλήρης διάλυσή του, με μια ολομέτωπη επίθεση από την πλευρά κράτους-κεφαλαίου στην κοινωνία. Αυτήν την κατάσταση έρχονται να παγιάσουν οι βαθές τομές/μεταρρυθμίσεις που αναγγέλλονται από την κρατική εξουσία.

η κοινωνική κρίση και οι αγώνες

Η συστημική κρίση ωστόσο που βιώνουμε σήμερα, δεν περιορίζεται μόνο στη σφαίρα της οικονομίας, αλλά επεκτείνεται ευρύτερα σε όλο το πεδίο των κοινωνικών σχέσεων. Εδώ θα περιοριστούμε να αναφερθούμε στην όξυνση της κοινωνικής κρίσης από την πλευρά των από κάτω. Πριν ακόμα διακηρυχθεί δημόσια η ανάγκη ανασυγκρότησης της Δημοκρατίας, μια ισχυρή και ετερόκλητη κοινωνική μειοψηφία εξεγείρεται το δεκέμβριο του 2008 και κηρύσσει με τη σειρά της τον πόλεμο στους κυρίαρχους.

Μέσα από τη φωτιά της εξέγερσης αλλά και όλο το επόμενο διάστημα, φάνηκε να δημιουργείται μια ευρύτερη κοινωνική δυναμική, που αρνείται να συναινέσει στους όρους εκμετάλλευσης και στραγγαλισμού της ζωής.

Δεν μιλάμε πλέον θεωρητικά για τον “τρίτο” ή “τέταρτο πόλο” ή για την “επερχόμενη ανταρσία των εξαθλιωμένων” γενικά. *Βρισκόμαστε μπροστά σε μια απόλυτα υπαρκτή κοινωνική δυναμική που πηγάει άμεσα από το πεδίο των κοινωνικών σχέσεων και όχι από τα κεφάλια κάποιων διανοούμενων*. Κάθε δραστηριότητά της έχει άμεσα και πρακτικά αποτελέσματα, που συνυπολογίζονται από την κυρίαρχία. Αυτή η κοινωνική μειοψηφία βρίσκεται υπό συνεχή κινητοποίηση, προσπαθεί να κατανοήσει τις ιστορικές μεταβολές που συμβαίνουν σήμερα και ανιχνεύει τρόπους ώστε να δώσει απαντήσεις και να ανταγωνιστεί την κυρίαρχη τάξη, διευρύνοντας και διαχέοντας τις αντιλήψεις και τις πρακτικές της σε ευρύτερα κοινωνικά κομμάτια.

Όλες οι παραδεδομένες “συνταγές” και οι τρόποι δράσης, βρίσκονται υπό επανα-διαπραγμάτευση. Αν και θα μπορούσε να θεωρηθεί παρακινδυνευμένη διαπίστωση, ένα από τα βασικά χαρακτηριστικά αυτής της δυναμικής είναι το γεγονός ότι, μέχρι στιγμής τουλάχιστον, φαίνεται να είναι δισόκολο να αφομοιωθεί στην κυρίαρχη τάξη. Η αλλιώς, στο εσωτερικό της υπάρχουν ισχυρές πολιτικές τάσεις που αρνούνται να χειραγωγηθούν και προσπαθούν να δημιουργήσουν αυτόνομες και μη ενσωματώσιμες μορφές πάλης, καθώς και να δώσουν μια καθολική αντικαθεστωτική προοπτική ως προς το περιεχόμενο του κοινωνικού αγώνα. *Ο αναρχικός/αντιεξουσιαστικός χώρος δεν είναι απλά μέρος αυτής της υπό διαμόρφωση δυναμικής, αλλά συμμετέχει και συνδιαμορφώνει ενεργά, ψηλαφίζοντας δυνατότητες και προοπτικές αντίστασης*.

Η κύρια συμβολή της εξέγερσης του 2008 είναι ότι έσπασε, από την πλευρά και με τους όρους των καταπιεσμένων, το γενικότερο πλαίσιο μέσα στο οποίο λύνονταν οι κοινωνικές συγκρούσεις μέχρι τώρα. Την ώρα που το Δημοκρατικό καθεστώς προτάσσει το δημόσιο διάλογο, την ενσωμάτωση και την κοινωνική ειρήνη, την επίλυση των διαφορών, οι εξεγερμένοι έκαναν σαφές πως αυτό το πλαίσιο δεν μπορεί πλέον να λειτουργήσει. Έκαναν ξεκάθαρο πως μπροστά στη λεηλασία της ζωής από τους κυρίαρχους δεν θα υπάρξει ανοχή, ούτε άλλος δημοκρατικός διάλογος. *Το κοινωνικό συμβόλαιο διαλύθηκε πρώτα και κύρια από τους εξεγερμένους*.

Μπροστά σε αυτή την κατάσταση λοιπόν η δημοκρατία πρέπει αφενός, να προχωρήσει στην αναδιάρθρωση όχι μόνο του πλαισίου εκμετάλλευσης της εργατικής δύναμης, αλλά συνολικά του οργανωτικού και συναινετικού μοντέλου, επιβάλλοντας εκ νέου τους όρους του κοινωνικού συμβολαίου. Αφετέρου όλα αυτά θα πρέπει να γίνουν χωρίς να προκληθούν περαιτέρω εντάσεις, που πιθανόν να οδηγήσουν σε γενικευμένη καθεστωτική κρίση με απρόβλεπτες διαστάσεις. Εκεί αποσκοπεί η “κατασταλτική πρόληψη”. Τον αντιστάσεων, πριν καταφέρουν να ενδυναμωθούν και εκτραπούν σε γενικευμένη αποσταθεροποίηση και απονομιμοποίηση του καθεστώτος. Έτσι λοιπόν ερχόμαστε να ανιχνεύσουμε

ερμηνείες για την υπό εξέλιξη αστυνομική επιχείρηση.

για την υπόθεση του “επανα-στατικού αγώνα”

Το πρώτο κύμα των αντιστάσεων στα “νέα μέτρα” (απεργίες φλεβάρη-μάρτη του 2010), δεν κατάφερε να διαχύσει την κοινωνική αναταραχή. Η προσωρινή ανοχή ευρύτερων κομματιών στις μεταρρυθμίσεις, έκανε το Δημοκρατικό καθεστώς να πιστέψει πως ήρθε η ώρα να εξαπολύσει μιας τέτοιας έκτασης επίθεση, που θα καθηλώσει την υπό διαμόρφωση κινηματική δυναμική και θα

διακόψει το ενδεχόμενο τηςενδυνάμωσής της.

Η επιχείρηση για την “εξάρθρωση” του Ε.Α. δεν έχει να κάνει μόνο με την διώξη έξι αγωνιστών ή την προσπάθεια να χτυπηθούν οι ένοπλες οργανώσεις, όπως έχουν εμφανιστεί τα τελευταία χρόνια στον ελλαδικό χώρο. Ταυτόχρονα δεν μπορούμε να δούμε αυτήν την επιχείρηση αποκομμένη από τη γενικότερη στρατηγική της Δημοκρατίας όσον αφορά το ζήτημα της ασφάλειας.

Ο νέος κύκλος τρομουστερίας είναι μέρος αυτής της στρατηγικής, που ουσιαστικά άνοιξε μετά την εναλλαγή της εξουσίας το φθινόπωρο του 2009 και το πέρασμα στη σοσιαλ-φιλελεύθερη διαχείριση. Παρακάτω θα προσπαθήσουμε να ανιχνεύσουμε τα πολλαπλά νοήματα και τις στοχεύσεις που ενέχει η στρατηγική περί της ασφάλειας, με αφορμή την επιχείρηση της “εξάρθρωσης” του Ε.Α. που ξεκίνησε στις αρχές του απριλίου του 2010. Κι αυτό χωρίς να ξεχνάμε ότι δεν είναι ούτε η πρώτη, ούτε η τελευταία προσπάθεια της δημοκρατίας να επιβάλλει τους όρους της και πως τα αποτελέσματα που επιθυμεί να φέρει καθορίζονται και από τις δικές μας αντιστάσεις.

Μια από τις στοχεύσεις της παραπάνω ικό χώρο

στρατηγικής είναι η ποινικοποίηση και εγκληματοποίηση του αναρχικού/αντιεξουσιαστικού χώρου, η απογύμνωση των πρακτικών και των αντιλήψεών του από το πολιτικό τους περιεχόμενο και η ταύτισή του με το κοινό έγκλημα. Αυτή η απο-πολιτικοποίηση θέλει να απομονώσει τον αναρχικό χώρο από τα ευρύτερα κοινωνικά κομμάτια με τα οποία έχει αρχίσει και αποκτά δεσμούς, ώστε να είναι πιο εύκολο να κατασταλεί.

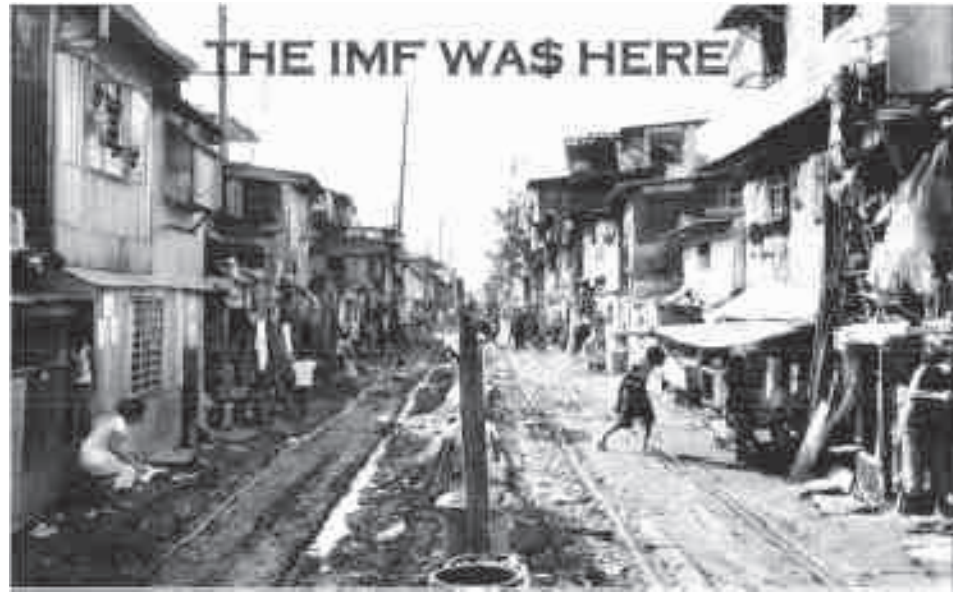
Ταυτόχρονα και ως συνέχεια της τακτικής που εγκαινάστηκε κυρίως με την υπόθεση του Χαλανδρίου (φθινόπωρο του 2009), *η εξουσία ποινικοποιεί την ανατρεπτική σκέψη και δράση*.

κρατίας αποσκοπεί στο να νομιμοποιήσει την ολοένα και πιο ασφυκτική παρουσία και επιτήρηση της αστυνομίας στις γειτονίες. Μέσα από τις έρευνες σε σπίτια και τους εντεινόμενους ελέγχους των υπάτων στους δρόμους, με αφορμή την ανεύρεση “αδιστακτων τρομοκρατών”, θέλουν να καταστήσουν φυσική και συνηθισμένη την παρουσία τους και τις τακτικές τους.

Η απόκρυφη αγωνία της δημοκρατίας ωστόσο, είναι να καταφέρει να αποκαταστήσει το χαμένο κύρος της, ως δύναμη διαχείρισης των κοινωνικών συγκρούσεων και ως εγγυήτρια της σταθερότητας του καθεστώτος. Μέσω μιας “επιτυχούς” επιχείρησης “εξάρθρωσης”, θέλει να εμφανίσει τις δυνάμεις ασφαλείας ως αξιόπιστο και αναγκαίο στοιχείο του συστήματος. Οι ιστορικές αλλαγές που βιώνουμε, προκαλούν τεράστιες ανακατατάξεις, συνδεδεόμενες από έντονες κοινωνικές διεργασίες. Η μέχρι πρότινος ισορροπία των κοινωνικών δυνάμεων διαταράσσεται και η κυρίαρχη τάξη διασάλευεται. Επομένως η δημοκρατία, δεν θέλει απλώς να εμφανιστεί ως ο μόνος αξιόπιστος παράγοντας επιβολής της νέας τάξης, ούτε μόνο ως εκείνη που μπορεί να καθορίσει τους νέους συσχετισμούς δυνάμεων. *Η δημοκρατία θέλει απεγνωσμένα να εμφανιστεί ως το μοναδικό, ορθολογικό και φυσικό σύστημα κοινωνικής οργάνωσης, αποκλείοντας την ενδεχόμενη ανάδυση οπουδήποτε άλλου προτάγματος*.

Μια σειρά άλλων τακτικών, όπως η επικήρυξη αγωνιστών (πχ οι 3 καταζητούμενοι που τους σχετίζουν με το Γ. Δημητράκη) ή η “πρόσκληση” προς τους υπηκόους να δώσουν στοιχεία ή/και να καταδώσουν, προωθεί μια περαιτέρω πρόσδεση της κοινωνίας στο άρμα της κρατικής εξουσίας. Η *εξουσία θέλει να μετατρέψει τους “πολίτες” σε ενεργά στήριγματα του καθεστώτος, μέσω της ρουφιανιάς και του χαφιεδισμού, διαχέοντας το φόβο και την καχυποψία*.

Τέλος, *απότερος στόχος της δημοκρατίας, είναι να καταστήσει τις δυνάμεις ασφαλείας κυρίαρχο παράγοντα της κοινωνικής ζωής*. Η πανταχού παρουσία της αστυνομίας στις πόλεις και στις γειτονίες, δεν έχει ως στόχο την πρόληψη του

“εγκλήματος”. Θέλει να ελέγχει και να αλλάξει τον τρόπο με τον οποίο δομούνται και αναπτύσσονται οι κοινωνικές σχέσεις και οι δεσμοί. Ακριβώς επειδή οι διεργασίες που λειτουργούν μέσα στις κοινωνικές σχέσεις, μπορούν να γεννήσουν συμπεριφορές και κινηματική δράση ανέφικτη και μάταια. Επίσης η κυρίαρχία θέλει και πιο συγκεκριμένα να απο-νομιμοποιήσει την ένοπλη πάλη, ως μια ακόμη μορφή αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση.

Αν όμως αντιλαμβανόμαστε τη δημοκρατία, όχι ως ένα πράγμα που επιβάλλεται εξωτερικά στην κοινωνία, αλλά ως μια εσωτερική σχέση που

βρίσκεται συνεχώς υπό διαμόρφωση. Αν αναγνωρίζουμε την ύπαρξη μιας κοινωνικής δυναμικής που έχει τη δυνατότητα, όχι απλώς να αντισταθεί στο στρατηγικό σχέδιο της εξουσίας, αλλά να προτάξει τις δικές της επιθυμίες. Τότε τίποτε δεν μπορεί να θεωρείται δεδομένο, τίποτε δεν μπορεί να μας κάνει να υπομεινουμε μοιρολατρικά την επίθεση που δεχόμαστε. *Το αν η δημοκρατία θα καταφέρει να φέρει εις πέρας τις μεθοδεύσεις της, εξαρτάται πρώτα και κύρια από τις αντιστάσεις που θα αντιτάξουμε*.

ο λόγος της αριστεράς

Αυτή τη φορά και σε αντίθεση με το πρώτο κύμα τρομουστερίας (καλοκαίρι 2002), αρκετά κομμάτια της αριστεράς επελέξαν να πάρουν θέση απέναντι στην αστυνομική επιχείρηση της “εξάρθρωσης” και τη συνεπικουρούμενη τηλε-δικτατορία. Και εδώ φυσικά δεν έλειψε η αγωνία από κάποιους να διαχωριστούν από την “ατομική βία”, μπας και τους περάσουν για τρομοκράτες. Αρκετές όμως οργανώσεις και συλλογικότητες αναγνώρισαν ότι πρόκειται για μια επίθεση με στόχο να ποινικοποιηθεί ο αναρχικός χώρος και κατ’ επέκταση η κινηματική δράση, ενώ ταυτόχρονα εναντιώθηκαν στην τηλεοπτική βαρβαρότητα και κατήγγειλαν τις αστυνομικές μεθοδεύσεις. Παρόλο που γενικώς υπήρχαν διαφορες αποχρώσεις και τάσεις, θα αρκεστούμε να σχολιάσουμε τις δύο κύριες συνιστώσες του λόγου που χρησιμοποίησε η αριστερά, σχετικά με τη στρατηγική περί ασφάλειας της

το ΔΝΤ. Στόχος ήταν να αλλάξει η ατζέντα στο θεματικό “δημόσιο διάλογο” που διεξάγεται κυρίως μέσω των media. Ωστόσο, καμία εξουσία δεν είναι τόσο αφελής ώστε να πιστεύει ότι ένας τέτοιος αποπροσανατολισμός θα λειτουργεί επ’ άπειρον. Αντιθέτως οι επιπτώσεις από τις “οικονομικές” μεταρρυθμίσεις λειτουργούν έμπρακτα στο πεδίο των κοινωνικών σχέσεων και δεν αιωρούνται μέσω της μηντιακής πραγμα-τικότητας. Επομένως ο “αποπροσανατολι-σμός” μπορεί να λειτουργήσει μόνο προσωρινά και με αμφίβολα αποτελέσματα, δεδομένου του

“δικαιώματα” που κατοχυρώνονται νομικά. Ένας τέτοιος λόγος θεωρεί τα δικαιώματα κλειδωμένα και παγωμένα. Έτσι το κράτος γίνεται ο θεματοφύλακας ώστε οι “πολίτες” να διαδηλώνουν και να επικοινωνούν ελεύθερα τις ιδέες τους, να δικάζονται “δίκαια” εφόσον συλληφθούν κτλ. Άρα, εάν η κρατική εξουσία αυθαιρετεί, σκοπός της είναι να περιστέλλει αυτά τα δικαιώματα. Οπότε εμείς θα πρέπει να της ζητήσουμε να μας τα δώσει πίσω και να διευρύνει. Μια τέτοια προοπτική οδηγεί ουσιαστικά σε επισήμανση των λαθών του Δημοκρατικού καθεστώτος, σε μια απαίτηση για διόρθωση των στρεβλών πλευρών του και τελικά σε μια ενδυνάμωση της ισχύος του, μέσω μιας πιο δίκαιης ρύθμισης. Αυτό συμβαίνει όταν ζητάμε την “κατάργηση των δακρυγόνων”, την τιμωρία των “αστυνομικών που αυθαιρετούν σε βάρος πολιτών” ή όταν λέμε ότι το νομοσχέδιο για την ιθαγένεια είναι “στη σωστή κατεύθυνση, αλλά θέλει κι άλλες αλλαγές”.

Η ερμηνεία περί “δικαιωμάτων” δεν αντιλαμβάνεται το πεδίο στο οποίο λειτουργούν οι μακροχρόνιες κατακτήσεις των κινημάτων. Ότι δηλαδή, το περιεχόμενο τους δεν βρίσκεται στη νομική/συνταγματική σφαίρα, ούτε μας έχουν ακριβώς παραχωρηθεί από το κράτος. Αντίθετα λειτουργούν έμπρακτα και άμεσα στο πεδίο των κοινωνικών σχέσεων και είναι συνεχώς υπό διαμόρφωση. Αυτό που κατοχυρώνεται στη νομική σφαίρα δεν είναι απλώς ένα γραπτό κείμενο, αλλά η επικύρωση ενός πραγματικού συσχετισμού δυνάμεων. Το γεγονός ότι δεν επιτρέπεται στην αστυνομία να σπάει τις γραμμές μιας διαδήλωσης όποτε νομίζει, δεν προκύπτει από νομικά έγγραφα, αλλά από το συσχετισμό δύναμης που έχουν κατακτήσει στο δρόμο οι αγωνιζόμενοι να μην ανέχονται κάτι τέτοιο και να είναι έτοιμοι να το υπερασπιστούν. Το αν οι μπάτσοι θα δοκιμάσουν να επιτεθούν, δεν προκύπτει από μια αυθαρεσία ή μια θέληση για περιστολή του δικαιώματος της διαδήλωσης, αλλά από τη στοχευση να σπάσει ακριβώς αυτό το συσχετισμό δυνάμεων στην πράξη.

Για παράδειγμα, η απαγόρευση των πορειών ολιγάρθιμων διαδηλωτών δεν αίρεται με καταγγελίες και ψηφίσματα για περιστολή του δικαιώματος της διαδήλωσης (όχι ότι κάτι τέτοιο είναι άνευ νοήματος). Χρειάζεται η έμπρακτη αντίσταση την ώρα που οι μπάτσοι θα προσπαθήσουν να το κάνουν πράξη. Αυτό ακριβώς έγινε σε κάποιες από τις πορείες των απεργιών των φλεβάρη (2010), όταν η αστυνομία προσπαθόσε να διεισβάλει τη διαδήλωση, μπαίνοντας και βγαίνοντας μέσα από τα μπλοκ όποτε αυτή ήθελε. Τότε συνάντησε την έμπρακτη αντίσταση του σμάματος της πορείας, που τους αντιμετώπισε με μάχες σώμα με σώμα.

Ή αλλιώς, κάτι ανάλογο συνέβη την ώρα που η αντιτρομοκρατική εισέβαλλε αυθαίρετα σε σπίτια κάνοντας έρευνες για την υπόθεση του “Ε.Α.”. Η απάντηση τότε ήταν η δυναμική παρουσία κόσμου έξω από τα σπίτια και όχι απλώς η καταγγελία για αυθαίρετες και αντισυνταγματικές παραβιάσεις του οικιακού ασύλου. Επίσης μια από τις απαντήσεις στην τρομουστερία, ήρθε με την κατάληψη της ΕΣΗΕΑ και όχι με τον καταγγελτικό λόγο στα media. Τα παραπάνω παραδείγματα, δεν έχουν σκοπό να απαξιώσουν τη δύναμη του πολιτικού λόγου και της “καταγγελίας”. Θέλουν να τονίσουν πως ο λόγος περί κατάλυσης των “δικαιωμάτων”, οδηγεί κάποιους να θεωρούν ότι αντιστέκονται μέσα από τη συμμετοχή τους στο δημοκρατικό διάλογο, αφού δεν αντιλαμβάνονται το πεδίο πάνω στο οποίο λειτουργεί η στρατηγική της εξουσίας όχι στην νομική/συνταγματική σφαίρα, αλλά στο πραγματική σφαίρα των κοινωνικών σχέσεων, στο δρόμο- και εκεί θα αντιμετωπίζονται.

γράμμα του Άρη Σειρηνίδη από τις φυλακές Κορυδαλλού

Με μια μεθοδευμένη αστυνομική, δικαστική και μιντιακή επιχείρηση που ξεκίνησε αμέσως μετά τη σύλληψη μου, το βράδυ της 3ης Μαΐου 2010, το κράτος, σε μια περίοδο έντασης της ταξικής σύγκρουσης, κατόρθωσε να με θέσει σε καθεστώς ομηρίας. Κινούμενη ανάμεσα στο εντράπελο και το επιστημονικοφανές, η κατασκευή και διαχείριση της «υπόθεσής» μου καθιστά τη διώξή μου διπλά παραδειγματική. Αφενός, με την έννοια του «παραδειγματισμού», καθώς επιδιώκει να με παραδειγματίσει για τη σταθερή και αταλάντευτη επιλογή μου, 17 χρόνια τώρα, να βρίσκομαι στην άλλη πλευρά του οδοφράγματος, εκεί όπου ορίζει η ταξική μου θέση και συνειδηση, ενάντια στην καπιταλιστική κυριαρχία και την κρατική τρομοκρατία.

Παραδειγματική, αφετέρου, της νέας εποχής καταστολής στον καιρό του ΔΝΤ, του ολοκληρωτικού πολέμου που κεφάλαιο και κράτος έχουν κηρύξει στην κοινωνία. Παράλληλα με **τις δομικές** αδυναμίες του καπιταλιστικού συστήματος, η **τρέχουσα**

«Θα επιτρέψουμε την εξόντωση του Σίμου Σεϊσίδη»

Στο κείμενο που ακολουθεί αναφερόμαστε σε έναν κρατούμενο, που κατέχεται για ληστεία, τον Σίμο Σεϊσίδη, η σύλληψη, η κράτηση και η νοσηλεία του οποίου αποτελούν παράδειγμα κρατικής αυθαιρεσίας, αστυνομικής βαρβαρότητας και ιατρικής αντιδεντολογίας.

Θωρούμε ότι οι ιατρικές οργανώσεις, οι κινήσεις δημοκρατικών και ανθρωπίνων δικαιωμάτων, πολιτικές οργανώσεις και συλλογικότητες οφείλουν τώρα να πάρουν θέση στο ζήτημα, γιατί στην αντιμετώπιση του Σίμου Σεϊσίδη (κρατούμενου και ασθενούς χωρίς κανένα απολύτως δικαίωμα) συμπυκνώνονται οι αποκρουστικότερες μορφές κρατικής καταστολής και υποταγής του ιατρικού λειτουργήματος στις σκοπιμότητές της.

Ζήτημα 1ο: Μπορεί ένας ύποπτος να πυροβολείται εν ψυχρώ;

Ο Σίμος Σεϊσίδης, στις 3 Μαΐου 2010, υπέστη αστυνομικό έλεγχο στην περιοχή των Πετραλώνων. Όταν ευλόγως, ως φυγόδικος, προσπάθησε να διαφύγει, πυροβολήθηκε εν ψυχρώ από αστυνομικό στο πόδι, με αποτέλεσμα η σφαίρα να διαπεράσει την κνήμη του εισερχόμενη από την πίσω πλευρά του ποδιού, εξερχόμενη από την μπροστινή και διαλύοντας την κεντρική αρτηρία. Είναι χαρακτηριστικό ότι από τις καταθέσεις των αστυνομικών που πραγματοποίησαν τη σύλληψη, επ’ ουδενί προκύπτει ότι απειλήθηκαν από τον Σεϊσίδη, αλλά υπολόπιζαν την άνωθεν εντολή να πυροβολούν (στα πόδια!) όσους υπόπτους προσπαθούν να διαφύγουν!.

Τα ερωτήματα: Από πού κι ως πού ένας ύποπτος προκειμένου να μη διαφύγει πρέπει να πυροβολείται; Με ποιο κριτήριο η σύλληψη της σύλληψης του υπόπτου υπερτερεί της προστασίας της ζωής και της αρτιμέλειας κάθε ανθρώπου; Είναι δυνατόν (έστω θεωρητικά) στο δικαίκο σύστημα αυτής της χώρας να ισχύει το τεκμήριο της αθωότητας και σε έναν ύποπτο να απονέμεται η εσχάτη ποινή του θανάτου ή της μόνιμης αναπηρίας; Τι άλλο περιμένουμε για να κατανοήσουμε τον αστυνομικό αγριανθρωπισμό μετά τον ανηλεή ξυλοδαρμό μέχρι λιποθυμίας του αιμόφυρτου Σεϊσίδη από τους αστυνομικούς, που του προκάλεσε πολλαπλά κατάγματα πλευρών - και τότε απειλούνται;

Ζήτημα 2ο: Ως πού μπορεί να φτάσει η αστυνομική αυθαιρεσία; Οι αστυνομικοί, λοιπόν, πυροβολούν αναίτια τον Σίμο Σεϊσίδη και στη συνέχεια τον κακοποιούν. Ομως, δεν αρκούνται σε αυτό. Εισβάλλουν πάνοπλοι στη ΜΕΘ του ΚΑΤ και στη συνέχεια στον θάλαμο-κελί που νοσηλείεται· απαγορεύουν στην οικογένειά του, αλλά και σε αποκλειστική νοσηλεία της επιλογής του νοσοκομείου να του παράσχουν την αναγκαία φροντίδα· τον αρνούνται οποιαδήποτε αλληλογραφία ή τηλεφωνική επικοινωνία, ακόμα και την ύπαρξη τηλεδράσης ή ραδιοφώνων στον θάλαμο νοσηλείας του· παρενοχλούν τον ασθενή ουρλιάζοντας και βρίζοντας πάνω από το κρεβάτι του, μέχρι και τον φωτογραφίζουν με κινητά την

οικονομική κρίση αποκαλύπτει τον επίπλαστο και συγκυριακό χαρακτήρα της ίδιας της αστικής δημοκρατίας. Την ίδια στιγμή που το ΔΝΤ, η ΕΕ και οι εγχώριοι εκπρόσωποί τους επιχειρούν να επιβάλλουν καθεστώς καπιταλιστικού οικονομικού ολοκληρωτισμού, την ίδια στιγμή ο μανδύας της δημοκρατίας πέφτει. Τότε ακόμα και τα πιο χονδροειδή σενάρια, αντίδια χωροφυλακής της μεταεμφυλιοπολεμικής περιόδου, «δένονται» με την «αδιάσειστη έρευνα DNA» στα εργαστήρια της ΓΑΔΑ.

Δεν θα επιμείνω στην καταφανή καταπάτηση οποιουδήποτε νομικού ή άλλου προσχήματος στη διαχείριση της «υπόθεσής» μου, στο γεγονός ότι η φυλάκιση μου είχε προαποφασιστεί σε κάποιον όροφο της κρατικής ασφάλειας. Ούτως ή άλλως δεν αναγνωρίζω καμία νομιμότητα σ’ αυτό το σύστημα της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης.

Σε εκείνους, όμως, που με τη φυλάκισή μου προσβλέπουν στον παραδειγματισμό μου, έχω να αντιτίνω το εξής: η φυλακή είναι για μένα ένα νέο πεδίο πάλης, μια πρόκληση αγώνα ενάντια στην «απόλυτη εξουσία της τάξης», ένα στοιχίμα μετατροπής του πιο βάρβαρου θεσμού της κυριαρχίας σε εργαστήριο πολιτικής και ιδεολογικής μου ωρίμανσης. Οσο για το νέο κατασταλτικό δόγμα, μέσα στην εκδικητική μαγία που το διακρίνει, δεν μπορεί παράλα αυτά να κρύψει τον πανικό του χρεοκοπημένου ελληνικού κράτους μπροστά στο ενδεχόμενο μετατροπής της γενικευμένης κοινωνικής οργής σε κοινωνική εξέγερση. Από την Α΄ Πτέρυγα των φυλακών Κορυδαλλού ψάνω τη γροθιά μου στους συντρόφους και τις συντρόφισσές μου, σε όλους τους αγωνιζόμενους ανθρώπους, με τη βεβαιότητα ότι θα τους ξαναβρώ στο πεδίο του ταξικού και κοινωνικού πολέμου, πιο αποφασισμένος, πιο μαχητικός και πιο δυνατός.

▲/ **Άρης** Σειρηνίδης
Κορυδαλλός, 09/06/2010

ώρα που τον καθαρίζει το νοσηλευτικό προσωπικό-

και το εκπληκτικότερο: την Παρασκευή 28 Μαΐου, κατά τον ακρωτηριασμό του ποδιού του Σίμου Σεϊσίδη, μέσα στο χειρουργείο βρίσκεται αστυνομικός!

Τα ερωτήματα: Ποιοι φυλακτικοί λόγοι επιβάλλουν όλα αυτά τα μέτρα που είναι ηλιού φαινότερον ότι στοχεύουν στον εξευτελισμό και την ψυχοσυναισθηματική εξόντωση του Σίμου Σεϊσίδη; Δεν υπάρχει κάποιος θεσμικός φορέας σε αυτή τη χώρα που να είναι διατεθειμένος να ελέγξει την αστυνομική ανθρωποφαγία; Επιτέλους, το ότι ο Σεϊσίδης καταχτίζεται για ληστεία μπορεί να αποτελεί ανασχετικό παράγοντα για αποσιδηπίστε φορέα, οργάνωση ή κόμμα να ασχοληθεί με την υπόθεση;

Ζήτημα 3ο: Είναι δυνατόν οι γιατροί να είναι υψιστάμενοι των αστυνομικών;

Τελικά, ο Σίμος Σεϊσίδης υπέστη ακρωτηριασμό του ποδιού του, γιατί, σύμφωνα με τους θεράποντες γιατρούς, διέτρεχε άμεσο κίνδυνο η ζωή του. Χωρίς να αποδίδουμε οποιαδήποτε σκοπιμότητα, παράλειψη ή ολιγωρία στο προσωπικό της Α΄ Ορθοπεδικής Κλινικής του ΚΑΤ, καταλογίζουμε ιδιαίτερα στον διευθυντή της Κλινικής αντιδεντολογικής συμπεριφορά, σε ό,τι αφορά την ανοχή απέναντι στην ασφωκτική αστυνομική παρουσία, που ενδεχομένως να επιβάρυνε τη θεραπευτική εξέλιξη του ασθενούς και οπωσδήποτε επιβάρυνε (με ευθύνη τώρα της ΜΕΘ του Ευαγγελισμού) την περαιτέρω αποθεραπεία του.

Τα ερωτήματα: Είναι δυνατόν γιατροί να δέχονται να μην υπάρχει αποκλειστική νοσηλεύτρια (όπως σε όλους τους κρατούμενους ασθενείς); Δεν είναι παράλογο γιατροί να δέχονται την παρουσία αστυνομικών μέσα στη ΜΕΘ, ακόμα και στο χειρουργείο; Δεν είναι γλείο ο αρμόδιος γιατρός της ΜΕΘ του Ευαγγελισμού να δηλώνει «δεν είμαστε εμείς αρμόδιοι για την παρουσία των

Απαιτούμε: Να αποσυρθούν αμέσως οι αστυνομικοί από το εσωτερικό της ΜΕΘ του Ευαγγελισμού· να καταργηθεί το καθεστώς απομόνωσης του Σίμου Σεϊσίδη, να έχει κανονικό επισκεπτήριο, αποκλειστική νοσηλεύτρια, αλληλογραφία και, όταν επιστρέψει σε θάλαμο, ραδιόφωνο, τηλεόραση και απρόσκοπτη τηλεφωνική επικοινωνία· η αποκατάσταση του ακρωτηριασμένου ποδιού να γίνει στον χρόνο της νοσηλείας του και να μη διακοπεί με μεταφορά του στη φυλακή. Εξάλλου, η κατάσταση της υγείας του και η όλη αντιμετώπισή του μέχρι τώρα από τις αρχές επιβάλλουν τη μη προφυλάκισή του και, εφόσον προκύπτουν στοιχεία σε βάρος του, την παραπομπή του σε δίκη.

Καλούμε: Τις επιστημονικές και συνδικαλιστικές ιατρικές οργανώσεις, κάθε ευαίσθητο κοινωνικό και πολιτικό φορέα να καταγγείλουν αυτό το αίσχος, που δεν εξοντώνει μόνο τον Σίμο Σεϊσίδη αλλά εξευτελίζει κάθε έννοια δημοκρατίας και ανθρωπιάς.

Δημήτρης Κέκος (πανεπιστημιακός, ΕΜΠ)
Περικλής Κοροβέσης** (συγγραφέας, πρ. βουλευτής)·Νίκος Μανιός** (γιατρός, Νοσοκομείο Πεντέλης)·***Γιάννης Μπανιάς** (πρ. βουλευτής, μέλος Γραμματείας ΣΥΡΙΖΑ)·***Ρομίνα Ξόδα** (δημοσιογράφος, «Πρώτο Θέμα»)·***Γιάννης Προκόβας** (γιατρός, Γενικό Κρατικό Νίκαιας)·***Μιχάλης Πρωτοψάτης** (εκδότης,Βιβλιοπτελαγος)
***Άλκης Ρήγος** (πανεπιστημιακός, Πάντειο)
***Γιώργος Ρούσης** (πανεπιστημιακός, Πάντειο)
***Δημήτρης Σαραφτιανός** (δικηγόρος)
***Γιόργος Σταματόπουλος** (δημοσιογράφος, «Ελευθεροτυπία»)·*

αστυνομικών στη Μονάδα»; Τελικά, ιατρική είναι απλώς η εκτέλεση πράξεων και η χορήγηση φαρμάκων ή η οργάνωση της πλήρους αποκατάστασης της υγείας του ασθενούς; Υπάρχει γιατρός που να σέβεται το πτυχίο του και τον όρκο του, ο οποίος να πιστεύει ότι η απομόνωση, οι προτηλακισμοί και η παρουσία ένοπλων κυριολεκτικά πάνω από τον ασθενή αφήνουν ανεπηρεάστη τη θεραπεία του; Τελικά, υπάρχει «ιατρικός ανθρωπισμός» ή όλα στην εποχή μας υπακούουν στους κανόνες της ελεύθερης αγοράς και της ελεύθερης καταστολής;

καταγγελία Ομοσπονδίας Ενώσεων Νοσοκομειακών Γιατρών Ελλάδας για Σεϊσίδη

Αθήνα, 28 Μαΐου 2010

ΨΗΦΙΣΜΑ της ΟΕΝΤΕ για τις συνθήκες νοσηλείας του ΣΙΜΟΥ ΣΕΪΣΙΔΗ

Η Ομοσπονδία Ενώσεων Νοσοκομειακών Γιατρών Ελλάδος καταδικάζει το όργιο παραβίασης κάθε δεοντολογίας, ιατρικής και δικονομικής που λαμβάνει χώρα κατά τη νοσηλεία του Σίμου Σεϊσίδη σε ειδικό θάλαμο του ΚΑΤ. Είναι αδιανόητο να παρέχεται νοσηλεία στον κρατούμενο Σεϊσίδη υπό τα συνεχή βλήματα αστυνομικών φρουρών και θεράποντες γιατροί και νοσηλευτές να εξαναγκάζονται σε ωμή παραβίαση του κώδικα ιατρικής δεοντολογίας. Είναι επίσης αδιανόητα και προσβλητικά για τον πολιτισμό μας τα όσα καταγγέλλονται - ότι αστυνομικοί φρουροί φωτογραφίζουν τον κρατούμενο την ώρα που του γίνονται αλλαγές και καθαρισμοί περιττωμάτων, ενώ ταυτόχρονα απαγορεύουν την νοσηλεία του από αποκλειστική νοσηλεύτρια επιλογής του νοσοκομείου. Η ΟΕΝΤΕ καλεί τους Υπουργούς Υγείας,

▲/ **ΗΚΕΤΕΛΕΣΤΙΚΗΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΟΕΝΤΕ**

Σαν Χουάν Κοπάλα – μια «Λωρίδα της Γάζας» στο Μεξικό

Το μεσημέρι της 27ης Απριλίου ένα караβάνι αλληλεγγύης προσπάθησε να εισέλθει στην αποκλεισμένη από παραστρατιωτικούς κοινότητα Σαν Χουάν Κοπάλα στην πολιτεία της Οαχάκα στο Μεξικό. Στο караβάνι συμμετείχαν άτομα από τη Λαϊκή συνέλευση των λαών της Οαχάκα (ΑΡΡΟ), την ελευθεριακή-αντιεξουσιαστική δικτύωση VOCAL, την οργάνωση ανθρωπίνων δικαιωμάτων CACTUS, την ιθαγενική οργάνωση MULTI, το συνδικάτο των δασκάλων, δημοσιογράφοι του περιοδικού Contralinea, καθώς και διεθνείς παρατηρητές ανθρωπίνων δικαιωμάτων από τη Φινλανδία, το Βέλγιο, την Ιταλία και τη Γερμανία. Όταν το караβάνι βρισκόταν κοντά σε γειτονικό χωριό δέχτηκε ένοπλη επίθεση όταν μία ομάδα 35 γυναικών και παιδιών από τη Σαν Χουάν Κοπάλα απειλήθηκε από τους παραστρατιωτικούς, πως αν επιστρέψει με τροφή και συντρόφισσες κατάφεραν να διαφύγουν στο βουνό όπου η τύχη τους αγνοούταν για κάποιες μέρες, ενώ οι παραστρατιωτικοί εξαπέλυσαν απειλές

κατά της ζωής και άλλων συντρόφων.

Στον τόπο της επίθεσης έφτασε ένα ασθενοφόρο για να παραλάβει τους τραυματίες το οποίο δέχτηκε και αυτό επίθεση με σφαίρες.

Οι νεκροί της επίθεσης είναι η Bety Cariño Trujillo από το Μεξικό και ο Jyri Jaakkola από τη Φινλανδία που συμμετείχε ως διεθνής παρατηρητής ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Η Bety ήταν μέλος της οργάνωσης ανθρωπίνων δικαιωμάτων CACTUS και ο Jyri ακτιβιστής που συμμετείχε στην ριζοσπαστική οικολογική οργάνωση Hyökyaal στη Φινλανδία και στη διαδικασία του “Climate Justice Action” που διοργάνωσε τις κινητοποιήσεις στην Κοπεγχάγη το Δεκέμβρι του 2009.

Στις 14 Μαΐου πραγματοποιήθηκε νέα επίθεση όταν μία ομάδα 35 γυναικών και παιδιών από τη Σαν Χουάν Κοπάλα απειλήθηκε από τους παραστρατιωτικούς, πως αν επιστρέψει με τροφή και φάρμακα θα τους εκτελέσουν, και απήχχθηκαν 6 γυναίκες και 5 παιδιά, οι οποίοι τελικά αφέθηκαν όλοι ελεύθεροι.

επτά χιλιάδες παιδιά στις φυλακές της Τουρκίας

Ο αριθμός των παιδιών που έχουν φυλακιστεί στην Τουρκία επειδή πετούσαν πέτρες κατά της Αστυνομίας φωνάζοντας συνθήματα σε διαδηλώσεις, έχει φτάσει τις 7000. Τα παιδιά συλλαμβάνονται για παραβιάσεις άρθρων του

αντιτρομοκρατικού νόμου. Παρά το ότι συνήθως το μόνο αποδεικτικό στοιχείο είναι η έκθεση σύλληψης της Αστυνομίας

τα παιδιά παραμένουν στη φυλακή επί μηνες, στερούμενα όχι μόνο την ελευθερία τους, αλλά την χαρά της παιδικής ηλικίας και το δικαίωμα στην εκπαίδευση.

Σύμφωνα με το τουρκικό Υπουργείο Δικαιοσύνης, σχεδόν τρεις χιλιάδες παιδιά κατηγορούνται για συμμετοχή σε διαδηλώσεις, αλλά σύμφωνα με τον Δικηγορικό Σύλλογο του Ντιάρμπακιο ρ

αριθμός τους ανέρχεται στις επτά χιλιάδες.

Συνολικά, οι ποινές που έχουν επιβληθεί σε ανήλικους με την κατηγορία του λιθοβολισμού κατά της Αστυνομίας ξεπερνούν τα... δύο χιλιάδες χρόνια.

Ο γενικός γραμματέας του Δικηγορικού Συλόγου του Ντιάρμπακιο, αποκάλυψε ότι έχουν φυλακιστεί επτά χιλιάδες παιδιά κατηγορούμενα από κουρδικές περιοχές της Τουρκίας. «Τα παιδιά κατά κανόνα δεν έχουν σχέσεις με πολιτικές οργανώσεις, ούτε και γνωρίζουν τι είναι μία πολιτική οργάνωση, ωστόσο στο δικαστήριο κατηγορούνται για συμμετοχή σε οργανώσεις που χαρακτηρίζονται από την Άγκυρα ως «τρομοκρατικές» και πολλές φορές καταδικάζονται σε φυλάκιση 5 έως 10 ετών».

Ο γεν. γραμματέας, δικηγόρος κ. Eren, δήλωσε ότι ορισμένες δικαστικές αποφάσεις που επιβάλλουν την αποφυλάκιση ανών

κράτους. Η ανακρίυξη αυτόνομων δήμων και κοινοτήτων σε διάφορες περιοχές του Μεξικού αποτελεί απειλή για την οικονομική και πολιτική εξουσία. Ειδικότερα στην Οαχάκα είναι νωπές οι μνήμες από την λαϊκή εξέγερση που εξελίχθηκε από το Μάιο 2006 μέχρι Ιανουάριο 2007 στην οποία η ΑΡΡΟ και το VOCAL έπαιξαν κοιμβικό ρόλο. Επίσης, στο στόχαστρο του κράτους μπαίνουν και οργανώσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων στο Μεξικό όπως η CACTUS στην Οαχάκα και η FRAYBA στην Τσιάπας οι οποίες στηρίζουν έμπρακτα τις αγωνιζόμενες κοινότητες στέλνοντας παρατηρητές που καταγράφουν την κατάσταση και συμβάλλουν με την παρουσία τους στην αποτροπή επθέσεων.

Παράλληλα, επιχειρείται η στοχοποίηση αλληλέγγυων από άλλες χώρες στους κοινωνικούς αγώνες στο Μεξικό. Η δολοφονία του Φιλανδού παρατηρητή ανθρωπίνων δικαιωμάτων Jyri Jaakkola όπως και η δολοφονία του αμερικάνου ακτιβιστή του indymedia Brad Will στην εξέγερση της Οαχάκα το 2006 στοχεύουν στην τρομοκράτηση των αλληλέγγυων που διαχρονικά στηρίζουν τους αγωνιζόμενους στο Μεξικό. Πρόσφατο δημοσίευμα σε εφημερίδα ευρείας κυκλοφορίας του Μεξικού φωτογραφίζει αλληλέγγυους στον αγώνα των Ζαπατίστας, ενώ λειτουργεί και ιστότοπος με φωτογραφίες αλληλέγγυων ζητώντας από το κράτος να τους απελάσει άμεσα.

Ο αγώνας για την ελευθερία είναι κοινός και δεν καταστρέλλεται

Οι οικονομικά και πολιτικά ισχυροί σε όλο τον κόσμο θωρακίζονται και επιτίθενται με τις αστυνομίες, τους στρατούς, τις παρακρατικές συμμορίες και τους νόμους τους. Στον αντίποδα τους βρίσκονται άνθρωποι που αντιστέκονται με αξιοπρέπεια, αυτοοργανώνονται, χτίζουν ανταγωνιστικές δομές και δεν παραδίδονται, δεν σωπαίνουn αλλά ανοίγουν σιγά σιγά το δρόμο για την ελευθερία.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΔΗΜΟ ΣΑΝ ΧΟΥΑΝΚΟΠΑΛΑ

▲/ De Cleyre

(Βασισμένο σχεδόν εξ' ολοκλήρου σε ανακοίνωση της Συλλογικότητας Farma)

Περσσότερες πληροφορίες:

http://farmazapatista.blogspot.com

http://vocal.lahaine.org

http://autonomiaencapala.wordpress.com

των παιδιών, πρέπει να επιδοκιμαστούν προσθέτοντας ωστόσο, ότι η αποφασίλωση δεν σημαίνει υποχρεωτικά την απαλλαγή τους από τις κατηγορίες. "Η κατάσταση αυτή θα συνεχιστεί όσο παραμένει εν ισχύ το άρθρο 220/6 του τουρκικού Ποινικού Κώδικα, βάσει του οποίου καταδικάζονται όχι επειδή είναι μέλη οργανώσεων που χαρακτηρίζονται από την Άγκυρα ως «τρομοκρατικές» και πολλές φορές καταδικάζονται σε φυλάκιση 5 έως 10 ετών". Ο γεν. γραμματέας, δικηγόρος κ. Eren, δήλωσε ότι ορισμένες δικαστικές αποφάσεις που επιβάλλουν την αποφυλάκιση ανών

λοιπόν το φασιστικό αυτό κράτος να απολαμβάνει μια ιδιότυπη ασυλία από τις κυβερνήσεις που σήμερα υποκριτικά καταδικάζουν την επίθεση.

Η κρατική συμμορία του Ισραήλ διαχρονικά σφάζει, λεηλατεί και καταστρέφει ανενόχλητη τους παλαιστίνιους, και όχι μόνο, οι οποίοι με τη σειρά τους δεν έσκυαν το κεφάλι, και αγωνίζονται με όλα τα μέσα για την ελευθερία τους. Ο ένοπλος Ισραήλ. Σαν επίσημη αιτιολόγηση για την σφαγή, το Ισραήλ με τέρματα προκλητικότητα ανέφερε κάτι γελοιώτητες για αυτοάμυνα των κομάντο, και λαθρέμπορους όπλων.

Το κράτος του Ισραήλ ξεφύτρωσε πριν από εξήντα χρόνια από το πουθενά και καταπατά μέχρι και σήμερα την γη όπου ζούσαν και ζουν οι παλαιστίνιοι. Ουσιαστικά, προσπάθει να εξοντώσει τον παλαιστινιακό λαό, με την ηθική και υλική υποστήριξη των καπιταλιστικών κρατών, μεταξύ αυτών και του ελληνικού. Συγκεκριμένα τα τελευταία 62 χρόνια, επιτελεί τον ρόλο του χωροφυλακά της μέσης ανατολής, σε στεριά, θάλασσα και αέρα για λογαριασμό του ΝΑΤΟ και των πετρελαϊκών της Δόσης. Επόμενο είναι

υιοθετήσει τις ναζιστικές μεθόδους του Ισραήλ, προκειμένου να προστατέψει την εξουσία του. Την εγκληματική τους φύση την έχουν αποδείξει άλλωστε όλα τα κράτη στην διάρκεια τις ιστορίας των κοινωνικών κινήματων.

Από την στιγμή που μαθεύθηκαν οι δολοφονίες και οι αιχμαλωσίες των αγωνιστών, μαζικές συγκεντρώσεις, πορείες πραγματοποιούνται σε πολλές πόλεις του κόσμου. Στην Κωσταντινούπολη και την Αθήνα οι διαδηλωτές επιτέθηκαν στις ισραηλινές πρεσβείες και συγκρούστηκαν με τις δυνάμεις καταστολής. Η υπόθεση της αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό είναι υπόθεση των προλετάρων όλου του κόσμου και δεν έχει να κάνει με υποκριτικές δηλώσεις πολιτικώνέδων και αφεντικών ή διπλωματικές αντιθέσειςεξουσιαστών που τα βρίσκουν κάτω από το τραπέζι.

Ο αγώνας συνεχίζεται...

ΚΑΘΕ ΔΡΟΜΟΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΙΝΤΙΜΑΝΤΑ

▲/ *Αναρχικό-ες, Ηράκλειο Κρήτης*